

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1983 | ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟ | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 25

ΝΟΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1329

Κύρωση ώς Κώδικα τοῦ Σχεδίου Νόμου: «Ἐφαρμογή τῆς συνταγματικῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν στὸν Ἀστικὸ Κώδικα, τὸν Εἰσαγωγικό του Νόμο, τὴν Ἐμπορικὴ Νομοθεσία καὶ τὸν Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας, καθὼς καὶ μερικὸς ἐκσυγχρονισμὸς τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ποὺ ἀφοροῦν τὸ Οἰκογενειακὸ Δίκαιο».

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Κυροῦμεν καὶ ἐκδίδομεν τὸν κατωτέρω ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ψηφισθέντα νόμον:

Πρῶτο ἄρθρο.

Κυρώνεται ὡς Κώδικας τὸ ἀκόλουθο Σχέδιο Νόμου ποὺ συντάχθηκε ἀπὸ τὴ Νομοπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία συγκροτήθηκε σύμφωνα α) μὲ τὸ ἄρθρο 1 τοῦ Ν. 1237/1982 καὶ β) μὲ τὴν ἀπόφαση ἀριθμ. 30394/26.4.82 τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης. ὁ δὲ χρόνος λειτουργίας της παρατάθηκε βάσει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν. 1290/1982.

«ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

Ἐφαρμογὴ τῆς συνταγματικῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν στὸν Ἀστικὸ Κώδικα, τὸν Εἰσαγωγικό του Νόμο, τὴν Ἐμπορικὴ Νομοθεσία καὶ τὸν Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας, καθὼς καὶ μερικὸς ἐκσυγχρονισμὸς τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ποὺ ἀφοροῦν τὸ Οἰκογενειακὸ Δίκαιο.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ

Ἄρθρο 1.

Τὰ ἄρθρα 14 ἕως καὶ 22 καὶ τὸ ἄρθρο 30 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 14. Προσωπικὲς σχέσεις τῶν συζύγων. Οἱ προσωπικὲς σχέσεις τῶν συζύγων ρυθμίζονται κατὰ σειρά: 1. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γάμου κοινῆς ἰθαγένειάς τους, ἐφόσον ὁ ἕνας τὴ διατηρεῖ· 2. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γάμου κοινῆς συνήθους διαμονῆς τους· 3. ἀπὸ τὸ δίκαιο πρὸς τὸ ὁποῖο οἱ σύζυγοι συνδέονται στενότερα.

Ἄρθρο 15. Περιουσιακὲς σχέσεις τῶν συζύγων. Οἱ περιουσιακὲς σχέσεις τῶν συζύγων διέπονται ἀπὸ τὸ δίκαιο ποὺ ρυθμίζει τὶς προσωπικὲς σχέσεις τους, ἀμέσως μετὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου.

Ἄρθρο 16. Διαζύγιο καὶ δικαστικὸς χωρισμός. Τὸ διαζύγιο καὶ ὁ δικαστικὸς χωρισμὸς ρυθμίζονται ἀπὸ τὸ δίκαιο ποὺ διέπει τὶς προσωπικὲς σχέσεις τῶν συζύγων κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς διαδικασίας τοῦ διαζυγίου ἢ τοῦ χωρισμοῦ.

Ἄρθρο 17. Τέκνο γεννημένο σὲ γάμο. Ἡ ἰδιότητα τέκνου ὡς γεννημένου σὲ γάμο κρίνεται κατὰ τὸ δίκαιο ποὺ διέπει τὶς προσωπικὲς σχέσεις τῆς μητέρας καὶ τοῦ συζύγου της κατὰ τὸ χρόνο τῆς γέννησης τοῦ τέκνου ἤ, ἂν ὁ γάμος τους ἔχει λυθεῖ πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση, κατὰ τὸ χρόνο τῆς λύσης τοῦ γάμου.

Ἄρθρο 18. Σχέσεις γονέων καὶ τέκνου. Οἱ σχέσεις μεταξὺ γονέων καὶ τέκνου ρυθμίζονται κατὰ σειρά: 1. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας κοινῆς ἰθαγένειάς τους· 2. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας κοινῆς συνήθους διαμονῆς τους· 3. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς ἰθαγένειας τοῦ τέκνου.

Ἄρθρο 19. Τέκνο χωρὶς γάμο τῶν γονέων του. Οἱ σχέσεις μητέρας καὶ τέκνου, ποὺ γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῶν γονέων του, ρυθμίζονται κατὰ σειρά: 1. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας κοινῆς ἰθαγένειάς τους· 2. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας κοινῆς συνήθους διαμονῆς τους· 3. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς ἰθαγένειας τῆς μητέρας.

Ἄρθρο 20. Οἱ σχέσεις πατέρα καὶ τέκνου, ποὺ γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῶν γονέων του, ρυθμίζονται κατὰ σειρά: 1. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας κοινῆς ἰθαγένειάς τους· 2. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας κοινῆς συνήθους διαμονῆς τους· 3. ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς ἰθαγένειας τοῦ πατέρα.

Ἄρθρο 21. Οἱ σχέσεις μητέρας καὶ πατέρα τέκνου, ποὺ γεννήθηκε χωρὶς γάμο τους, ρυθμίζονται κατὰ σειρὰ ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς τελευταίας, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κύησης, κοινῆς τους ἰθαγένειας, συνήθους διαμονῆς ἢ ἁπλῆς διαμονῆς.

Ἄρθρο 22. Ἐξομοίωση πρὸς τέκνο γεννημένο σὲ γάμο. Ἡ ἐξομοίωση τέκνου γεννημένου χωρὶς γάμο τῶν γονέων του μὲ ἐπιγενόμενο μεταξύ τους γάμο, πρὸς τέκνο γεννημένο σὲ γάμο, ρυθμίζεται ἀπὸ τὸ δίκαιο ποὺ διέπει τὶς προσωπικὲς σχέσεις τῶν συζύγων ἀμέσως μετὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου. Ἡ ἐξομοίωση μὲ πράξη τῆς ἀρχῆς ρυθμίζεται ἀπὸ τὸ δίκαιο τῆς ἰθαγένειας τοῦ πατέρα κατὰ τὸ χρόνο τῆς πράξης ἤ, ἂν αὐτὴ ἐπιχειρεῖται μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα, κατὰ τὸ χρόνο τοῦ θανάτου του».

«Ἄρθρο 30. Ἔλλειψη ἰθαγένειας καὶ συνήθους διαμονῆς. Ἐφόσον ὁ νόμος δὲν καθιερώνει ἄλλη ρύθμιση, ἂν τὸ πρόσωπο δὲν ἔχει ἰθαγένεια, ἐφαρμόζεται στὴ θέση τοῦ δικαίου τῆς ἰθαγένειας τὸ δίκαιο τῆς συνήθους διαμονῆς καί, ἂν δὲν ἔχει συνήθη διαμονή, τὸ δίκαιο τῆς ἁπλῆς διαμονῆς».

Ἄρθρο 2.

Τὸ ἄρθρο 55 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα καταργεῖται, τὰ δὲ ἄρθρα 51 καὶ 56 ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 51. Κατοικία. Τὸ πρόσωπο ἔχει κατοικία τὸν τόπο τῆς κύριας καὶ μόνιμης ἐγκατάστασής του. Κανένας δὲν μπο-

ρεῖ νὰ ἔχει συγχρόνως περισσότερες ἀπὸ μία κατοικίες. Γιὰ τὶς ὑποθέσεις ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἄσκηση τοῦ ἐπαγγέλματος λογίζεται ὡς εἰδικὴ κατοικία τοῦ προσώπου ὁ τόπος ὅπου ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του».

«Ἄρθρο 56. Ὁ ἀνήλικος ποὺ τελεῖ ὑπὸ γονικὴ μέριμνα ἔχει κατοικία τὴν κατοικία τῶν γονέων του ἢ τοῦ γονέα ποὺ ἀσκεῖ μόνος του τὴ γονικὴ μέριμνα. Ἂν τὴ γονικὴ μέριμνα ἀσκοῦν καὶ οἱ δύο γονεῖς χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν ἴδια κατοικία, ὁ ἀνήλικος ἔχει κατοικία τὴν κατοικία τοῦ γονέα μὲ τὸν ὁποῖο συνήθως διαμένει.

Οἱ ἀνήλικοι ποὺ τελοῦν ὑπὸ ἐπιτροπεία, καθὼς καὶ οἱ ἀπαγορευμένοι, ἔχουν κατοικία τὴν κατοικία τοῦ ἐπιτρόπου τους».

Ἄρθρο 3.

Τὰ ἄρθρα 127, 136 καὶ 137 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 127. Ἐνήλικος. Ὅποιος ἔχει συμπληρώσει τὸ δέκατο ὄγδοο ἔτος τῆς ἡλικίας του (ἐνήλικος) εἶναι ἱκανὸς γιὰ κάθε δικαιοπραξία».

«Ἄρθρο 136. Ἀνήλικος ποὺ συμπλήρωσε τὸ 15ο ἔτος. Ὁ ἀνήλικος ποὺ συμπλήρωσε τὸ δέκατο πέμπτο ἔτος μπορεῖ, μὲ τὴ γενικὴ συναίνεση τῶν προσώπων ποὺ ἀσκοῦν τὴν ἐπιμέλειά του, νὰ συνάψει σύμβαση ἐργασίας ὡς μισθωτός. Ἂν δὲν δίνεται ἡ συναίνεση, ἀποφασίζει τὸ δικαστήριο ὕστερα ἀπὸ αἴτηση τοῦ ἀνηλίκου».

«Ἄρθρο 137. Ἀνήλικος ποὺ τελεῖ γάμο. Ὁ ἔγγαμος ἀνήλικος μπορεῖ νὰ ἐπιχειρεῖ μόνος του κάθε δικαιοπραξία ἀπαραίτητη γιὰ νὰ συντηρεῖ ἢ νὰ βελτιώνει τὴν περιουσία του ἢ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζει τὶς ἀνάγκες τῆς προσωπικῆς του συντήρησης καὶ ἐκπαίδευσης, καθὼς καὶ τὶς τρέχουσες ἀνάγκες τῆς οἰκογένειάς του. Μπορεῖ ἐπίσης: 1. νὰ ἐκμισθώνει μόνος τὰ ἀκίνητά του, ἀστικὰ ἢ ἀγροτικά, τὸ πολὺ γιὰ μία ἑξαετία· 2. νὰ εἰσπράττει μόνος του εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν περιουσία του· 3. νὰ διεξάγει μόνος του κάθε δίκη σχετικὴ μὲ τὶς παραπάνω δικαιοπραξίες».

Ἄρθρο 4.

Τὸ ἄρθρο 258 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 258. Παραγραφὴ κατὰ ἀνικάνων. Ἡ παραγραφὴ τρέχει καὶ σὲ βάρος προσώπων ποὺ εἶναι ἀνίκανα ἢ ἔχουν περιορισμένη ἱκανότητα γιὰ δικαιοπραξία.

Ἂν τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν ἔχουν ἐπίτροπο ἢ ἀντιλήπτορα, ἡ παραγραφὴ δὲν συμπληρώνεται πρὶν περάσουν ἕξι μῆνες ἀφότου ἔγιναν ἀπεριορίστως ἱκανὰ ἢ ἀπέκτησαν ἐπίτροπο ἢ ἀντιλήπτορα. Ἡ διάταξη αὐτὴ δὲν ἐφαρμόζεται ἐφόσον ὁ ἀνίκανος ἢ ὁ περιορισμένα ἱκανὸς ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ παραστεῖ στὸ δικαστήριο».

Ἄρθρο 5.

Τὸ ἄρθρο 612 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 612. Θάνατος τοῦ μισθωτῆ. Ὅταν ἀποβιώσει ὁ μισθωτής, οἱ κληρονόμοι του ἔχουν δικαίωμα νὰ καταγγείλουν τὴ μίσθωση. Ἡ καταγγελία γίνεται τουλάχιστον πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες καὶ ἰσχύει γιὰ τὸ τέλος τοῦ ἡμερολογιακοῦ μήνα.

Στὴν περίπτωση, ὅπου τὸ μίσθιο χρησίμευε, ὅσο ζοῦσε ὁ μισθωτής, ὡς οἰκογενειακὴ στέγη μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 1393 καὶ ζεῖ κατὰ τὸ χρόνο τοῦ θανάτου του ὁ σύζυγός του, τὰ δικαιώματα καὶ οἱ ὑποχρεώσεις ἀπὸ τὴ μίσθωση περιέρχονται ἀποκλειστικὰ σ' αὐτόν, ὁ ὁποῖος δικαιοῦται ὅμως, τηρώντας τὴν προθεσμία τῆς προηγούμενης παραγράφου, νὰ καταγγείλει ὁποτεδήποτε τὴ μίσθωση».

Ἄρθρο 6.

Μετὰ τὸ ἄρθρο 612 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα προστίθεται τὸ ἄρθρο 612Α ποὺ ἔχει τὸ ἀκόλουθο περιεχόμενο:

«Ἄρθρο 612Α. Οἰκογενειακὴ στέγη. Στὴν περίπτωση ὅπου τὸ μίσθιο χρησιμεύει ὡς οἰκογενειακὴ στέγη καὶ ἡ χρήση αὐτὴ ἔχει γνωστοποιηθεῖ στὸν ἐκμισθωτή, ἡ καταγγελία τῆς μίσθωσης, στὴν ὁποία αὐτὸς προβαίνει, εἶναι ἄκυρη, ἐφόσον δὲν τὴν κοινοποιεῖ καὶ στὸν σύζυγο τοῦ μισθωτῆ, τηρώντας τὴν ἴδια προθεσμία ποὺ τυχὸν ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν καταγγελία».

Ἄρθρο 7.

Τὸ ἄρθρο 921 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα καταργεῖται.

Ἄρθρο 8.

Τὸ ἄρθρο 931 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 931. Ἡ ἀναπηρία ἢ παραμόρφωση ποὺ ὑπέστη ὁ παθὼν λαμβάνεται ἰδιαίτερα ὑπόψη κατὰ τὴν ἐπιδίκαση τῆς ἀποζημίωσης, ἂν ἐπιδρᾶ στὸ μέλλον του».

Ἄρθρο 9.

Τὸ ἄρθρο 1055 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1055. Πράγματα ποὺ ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴ χρησικτησία. Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν τακτικὴ ἢ ἔκτακτη χρησικτησία τὰ πράγματα ποὺ ἀνήκουν σὲ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τελοῦν ὑπὸ γονικὴ μέριμνα, ἐπιτροπεία ἢ δικαστικὴ ἀντίληψη, ἐνόσω διαρκοῦν αὐτὲς οἱ καταστάσεις».

Ἄρθρο 10.

Τὰ ἄρθρα 1262, 1303 καὶ 1304 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1262. Τίτλος ἀπὸ τὸν νόμο. Τίτλο ἀπὸ τὸν νόμο γιὰ τὴν ἀπόκτηση ὑποθήκης ἔχουν: 1. τὸ δημόσιο, στὰ ἀκίνητα τῶν ὀφειλετῶν του, γιὰ ἀπαιτήσεις ἀπὸ καθυστερούμενους φόρους· 2. τὸ δημόσιο, οἱ δῆμοι, οἱ κοινότητες, τὰ θρησκευτικὰ ἢ τὰ κοινῆς ὠφέλειας ἱδρύματα καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, στὰ ἀκίνητα τῶν διαχειριστῶν ἢ τῶν ἐγγυητῶν τους, γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴ διαχείριση· 3. ἐκεῖνοι ποὺ τελοῦν ὑπὸ γονικὴ μέριμνα ἢ ἐπιτροπεία, στὰ ἀκίνητα τῶν γονέων ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, γιὰ τὴν περιουσία τους ποὺ αὐτοὶ διαχειρίζονται καὶ γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις τους ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαχείριση· 4. ὁ κάθε σύζυγος γιὰ τὴν ἀπαίτησή του ἀπὸ τὴν ἐπαύξηση τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου συζύγου κατὰ τὸ ἄρθρο 1400· 5. οἱ κληροδόχοι στὰ ἀκίνητα τῆς κληρονομίας, γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις τους· 6. οἱ κληρονόμοι, στὰ ἀκίνητα τῆς κληρονομίας, γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις πρὸς ἐξίσωση τῶν μεριδίων τους ἢ λόγῳ νομικῶν ἐλαττωμάτων τῶν ἀντικειμένων τῆς κληρονομίας ποὺ τοὺς ἔλαχαν· 7. ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής, στὸ ἐνυπόθηκο ἀκίνητο γιὰ τοὺς καθυστερούμενους τόκους τῆς ἀπαίτησης καὶ γιὰ τὴ δαπάνη τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ἢ τὴ δικαστικὴ δαπάνη, ἐφόσον τὸ ἐνυπόθηκο ἀκίνητο δὲν μεταβιβάστηκε σὲ ἄλλον».

«Ἄρθρο 1303. Ἔχουν ἰδίως δικαίωμα νὰ ζητήσουν τὴν ἐγγραφὴ ὑποθήκης ὑπὲρ ἄλλου: 1. οἱ δανειστὲς τοῦ ὀφειλέτη, ἂν ὁ ἴδιος ἀμελεῖ νὰ ἐγγράψει τὴν ὑποθήκη, γιὰ τὴν ὁποία ἔχει τίτλο· 2. ὁ ἐγγυητής, ἂν ὁ δανειστὴς ἀμελεῖ νὰ ἐγγράψει τὴν ὑποθήκη, γιὰ τὴν ὁποία ἔχει τίτλο πρὸς ἐξασφάλιση τῆς ἀπαίτησής του κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτη· 3. ὁ ἐπίτροπος, ὁ παρεπίτροπος ἢ κάθε συγγενής, γιὰ τὴν ἐγγραφὴ ὑποθήκης ὑπὲρ τοῦ ἐπιτροπευομένου στὰ ἀκίνητα τοῦ ἐπιτρόπου».

«Ἄρθρο 1304. Συμφωνία συζύγων γιὰ μὴ ἐγγραφὴ ὑποθήκης. Εἶναι ἄκυρη ἡ συμφωνία μεταξὺ τῶν συζύγων γιὰ τὴ μὴ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης ποὺ προβλέπεται στὸ ἄρθρο 1262 ἀριθμ. 4».

Ἄρθρο 11.

Τὸ ἄρθρο 1326 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα καταργεῖται.

Ἄρθρο 12.

Τὰ ἄρθρα 1350 ἕως 1352 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1350. Ὅροι γιὰ τὴ σύναψη γάμου. Γιὰ τὴ σύναψη γάμου ἀπαιτεῖται συμφωνία τῶν μελλονύμφων. Οἱ σχετικὲς δηλώσεις γίνονται αὐτοπροσώπως καὶ χωρὶς αἵρεση ἢ προθεσμία.

Οἱ μελλόνυμφοι πρέπει νὰ ἔχουν συμπληρώσει τὸ δέκατο ὄγδοο ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Τὸ δικαστήριο μπορεῖ, ἀφοῦ ἀκούσει τοὺς μελλονύμφους καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀσκοῦν τὴν ἐπιμέλεια τοῦ ἀνηλίκου, νὰ ἐπιτρέψει τὸ γάμο καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ συμπλήρωση αὐτῆς τῆς ἡλικίας, ἂν ἡ τέλεσή του ἐπιβάλλεται ἀπὸ σπουδαῖο λόγο.

Ἄρθρο 1351. Ὁ ἀνίκανος γιὰ δικαιοπραξία δὲν μπορεῖ νὰ συνάψει γάμο. Ἐπιτρέπεται ὅμως ὁ γάμος στὸν νομίμως ἀπαγορευμένο.

Ἄρθρο 1352. Τὸ πρόσωπο ποὺ τελεῖ ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη συνάπτει γάμο μὲ τὴ συναίνεση τοῦ ἀντιλήπτορά του. Ἂν αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ συναινέσει, τὸ δικαστήριο μπορεῖ, ἀφοῦ τὸν ἀκούσει, νὰ δώσει τὴν ἄδεια γιὰ τὴ σύναψη τοῦ γάμου, ἐφόσον τὸ ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον αὐτοῦ ποὺ τελεῖ ὑπὸ ἀντίληψη».

Ἄρθρο 13.

Τὰ ἄρθρα 1359, 1362 καὶ 1365 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα καταργοῦνται.

Ἄρθρο 14.

Τὰ ἄρθρα 1372, 1373, 1378 καὶ 1382 ἕως 1384 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1372. Ἄκυρος καὶ ἀνυπόστατος γάμος. Ἄκυρος εἶναι μόνο ὁ γάμος ποὺ ἔγινε κατὰ παράβαση τῶν ἄρθρων 1350 ἕως 1352, 1354, 1356, 1357 καὶ 1360. Δὲν εἶναι ἄκυρος ὁ γάμος, ἐφόσον ἔχει γίνει ἡ δήλωση τοῦ ἄρθρου 1367 πρὸς τὸν δήμαρχο ἢ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητας ἢ τὸν νόμιμο ἀναπληρωτή τους, ἔστω καὶ ἂν ἔχουν παραλειφθεῖ οἱ ἄλλοι ὅροι τῆς τέλεσης.

Γάμος ποὺ ἔγινε χωρὶς νὰ τηρηθεῖ καθόλου ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους, ποὺ προβλέπονται στὸ ἄρθρο 1367, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἄρθρο 1373. Ἡ ἀκυρότητα τοῦ γάμου αἴρεται: 1. ἄν, στὴν περίπτωση τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1350, ἀκολουθήσει ἐλεύθερη καὶ πλήρης συμφωνία τῶν συζύγων· 2. ἄν, στὴν περίπτωση τῆς δεύτερης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1350, δοθεῖ ἐκ τῶν ὑστέρων ἡ ἄδεια τοῦ δικαστηρίου ἢ ὁ σύζυγος, ἀφοῦ συμπληρώσει τὸ δέκατο ὄγδοο ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀναγνωρίσει τὸν γάμο· 3. ἄν, στὴν περίπτωση τοῦ ἄρθρου 1351, ὁ σύζυγος, ἀφοῦ γίνει ἱκανὸς γιὰ δικαιοπραξία, ἀναγνωρίσει τὸν γάμο· 4. ἄν, στὴν περίπτωση τοῦ ἄρθρου 1352, ὁ ἀντιλήπτορας, τὸ δικαστήριο ἢ ὁ ἴδιος ὁ σύζυγος, ἀφοῦ γίνει ἱκανός, ἐγκρίνει τὸ γάμο».

«Ἄρθρο 1378. Ποιός ἐνάγει γιὰ ἀκύρωση. Ἡ ἀγωγὴ γιὰ ἀκύρωση τοῦ γάμου μπορεῖ νὰ ἀσκηθεῖ: 1. στὶς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 1350 ἕως 1352, 1354, 1356, 1357 καὶ 1360 ἀπὸ τοὺς συζύγους καὶ ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἔχει ἔννομο συμφέρον, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα αὐτεπαγγέλτως· 2. στὶς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 1374 καὶ 1375 μόνον ἀπὸ τὸν σύζυγο ποὺ πλανήθηκε ἢ ἀπειλήθηκε, ὄχι ὅμως ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του».

«Ἄρθρο 1382. Τὰ τέκνα ἀπὸ τὸ γάμο ποὺ ἀκυρώθηκε διατηροῦν τὴν ἰδιότητα τέκνου γεννημένου σὲ γάμο.

Ἄρθρο 1383. Νομιζόμενος γάμος. Ἂν κατὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου ἀγνοοῦσαν τὴν ἀκυρότητα καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἢ τὴν ἀγνοοῦσε ὁ ἕνας μόνον ἀπὸ αὐτούς, ἡ ἀκύρωση ἐνεργεῖ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἢ αὐτὸν ποὺ τὴν ἀγνοοῦσε μόνο γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ σύζυγος ποὺ ἀγνοοῦσε μόνος κατὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου τὴν ἀκυρότητα ἔχει, στὴν περίπτωση τῆς ἀκύρωσης, ἐναντίον τοῦ ἄλλου συζύγου ποὺ γνώριζε ἐξαρχῆς τὴν ἀκυρότητα καί, ἂν αὐτὸς πέθανε μετὰ τὴν ἀκύρωση τοῦ γάμου, κατὰ τῶν κληρονόμων του δικαίωμα διατροφῆς σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις ποὺ ἰσχύουν γιὰ τὸ διαζύγιο, ἐφαρμοζόμενες ἀναλογικά.

Ἄρθρο 1384. Τὸ δικαίωμα τῆς δεύτερης παραγράφου τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ἀνήκει καὶ στὸν σύζυγο ποὺ ἐξαναγκάσθηκε νὰ τελέσει γάμο μὲ ἀπειλή, κατὰ τρόπο παράνομο ἢ ἀντίθετο πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη, ἂν ὁ γάμος ἀκυρωθεῖ ἢ λυθεῖ μὲ τὸ θάνατο τοῦ ἄλλου συζύγου».

Ἄρθρο 15.

Τὰ Κεφάλαια Τέταρτο καὶ Πέμπτο τοῦ Τέταρτου Βιβλίου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα συγχωνεύονται σὲ ἑνιαῖο Τέταρτο Κεφάλαιο μὲ τίτλο: «Σχέσεις τῶν συζύγων ἀπὸ τὸν γάμο».

Καταργοῦνται ὅλες οἱ διατάξεις τοῦ Ἕκτου Κεφαλαίου τοῦ Τέταρτου Βιβλίου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα (ἄρθρα 1406 ἕως 1437), ποὺ ἀφοροῦν τὴν προίκα.

Κάθε περιουσιακὴ ἐπίδοση ποὺ ἀποτελεῖ σύσταση προίκας εἶναι ἄκυρη ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Οἱ διατάξεις τῶν παλαιῶν Τέταρτου καὶ Πέμπτου Κεφαλαίων τοῦ Τέταρτου Βιβλίου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα (ἄρθρα 1386 ἕως 1396 καὶ 1397 ἕως 1405), καθὼς καὶ τὰ ἄρθρα 1406 ἕως 1416 τοῦ Ἕκτου Κεφαλαίου, ποὺ καταργοῦνται μὲ τὴν προηγούμενη παράγραφο, ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες διατάξεις, οἱ ὁποῖες ἐντάσσονται στὸ νέο Τέταρτο Κεφάλαιο:

«ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Ἄρθρο 1386. Ὑποχρέωση γιὰ συμβίωση. Ὁ γάμος παράγει γιὰ τοὺς συζύγους ἀμοιβαία ὑποχρέωση γιὰ συμβίωση, ἐφόσον ἡ σχετικὴ ἀξίωση δὲν ἀποτελεῖ κατάχρηση δικαιώματος.

Ἄρθρο 1387. Ρύθμιση τοῦ συζυγικοῦ βίου. Οἱ σύζυγοι ἀποφασίζουν ἀπὸ κοινοῦ γιὰ κάθε θέμα τοῦ συζυγικοῦ βίου. Ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους βρίσκεται σὲ φυσικὴ ἢ νομικὴ ἀδυναμία, ἀποφασίζει μόνος του ὁ ἄλλος.

Ἡ ρύθμιση, ἀπὸ τοὺς συζύγους, τοῦ κοινοῦ τους βίου πρέπει νὰ μὴ ἐμποδίζει τὴν ἐπαγγελματικὴ καὶ τὴν ὑπόλοιπη δραστηριότητα τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ μὴ παραβιάζει τὴ σφαίρα τῆς προσωπικότητάς του.

Ἄρθρο 1388. Ἐπώνυμο τῶν συζύγων. Μὲ τὸν γάμο δὲν μεταβάλλεται τὸ ἐπώνυμο τῶν συζύγων, ὡς πρὸς τὶς ἔννομες σχέσεις τους.

Στὶς κοινωνικὲς σχέσεις ὁ κάθε σύζυγος μπορεῖ, ἐφόσον σ' αὐτὸ συμφωνεῖ καὶ ὁ ἄλλος, νὰ χρησιμοποιεῖ τὸ ἐπώνυμο τοῦ τελευταίου ἢ νὰ τὸ προσθέτει στὸ δικό του.

Ἄρθρο 1389. Κοινὴ συμβολὴ γιὰ τὶς οἰκογενειακὲς ἀνάγκες. Οἱ σύζυγοι ἔχουν τὴν ὑποχρέωση νὰ συνεισφέρουν ἀπὸ κοινοῦ, ὁ καθένας ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις του, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ἀναγκῶν τῆς οἰκογένειας. Ἡ συνεισφορὰ γίνεται μὲ τὴν προσωπικὴ ἐργασία, τὰ εἰσοδήματά τους καὶ τὴν περιουσία τους.

Ἄρθρο 1390. Στὴν ὑποχρέωση τοῦ προηγούμενου ἄρθρου περιλαμβάνονται εἰδικότερα ἡ ἀμοιβαία ὑποχρέωση τῶν συζύγων γιὰ διατροφή τους, ἡ κοινὴ ὑποχρέωση γιὰ διατροφὴ τῶν τέκνων τους καὶ ἐν γένει ἡ ὑποχρέωση γιὰ συμβολή τους στὴ λειτουργία τοῦ κοινοῦ οἴκου. Τὸ μέτρο τῆς ὑποχρέωσης προσδιορίζεται ἀνάλογα μὲ τὶς συνθῆκες τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ ἡ ἐκπλήρωσή της γίνεται μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἔγγαμη συμβίωση.

Ἄρθρο 1391. Διακοπὴ τῆς συμβίωσης. Ἂν ὁ σύζυγος διέκοψε τὴν ἔγγαμη συμβίωση γιὰ εὔλογη αἰτία, ἡ διατροφή, ποὺ τοῦ ὀφείλεται ἀπὸ τὸν ἄλλο, πληρώνεται σὲ χρῆμα καὶ προκαταβάλλεται κάθε μήνα.

Ἡ ὑποχρέωση διατροφῆς τῆς προηγούμενης παραγράφου παύει ἢ τὸ ποσό της αὐξάνεται ἢ μειώνεται, ὅταν τὸ ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις.

Ἄρθρο 1392. Ἀνάλογη ἐφαρμογή. Οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1494 καὶ 1498 ἕως 1500 ἐφαρμόζονται ἀνάλογα καὶ γιὰ τὴ διατροφὴ μεταξὺ συζύγων. Ἐπίσης ἐφαρμόζεται ἀνάλογα ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 1495, ἂν ὑπάρχει βάσιμος λόγος διαζυγίου ποὺ ἀνάγεται σὲ ὑπαιτιότητα τοῦ δικαιούχου συζύγου.

Ἄρθρο 1393. Ρύθμιση τῆς χρήσης τῆς οἰκογενειακῆς στέγης. Σὲ περίπτωση διακοπῆς τῆς συμβίωσης, τὸ δικαστήριο μπορεῖ, ἐφόσον τὸ ἐπιβάλλουν λόγοι ἐπιείκειας ἐνόψει τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς συζύγους καὶ τοῦ συμφέροντος τῶν τέκνων, νὰ παραχωρήσει στὸν ἕνα σύζυγο τὴν ἀποκλειστικὴ χρήση ὁλόκληρου ἢ τμήματος τοῦ ἀκινήτου ποὺ χρησιμεύει γιὰ κύρια διαμονὴ τῶν ἴδιων (οἰκογενειακὴ στέγη), ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι κύριος ἢ ἔχει ἀπέναντι στὸν κύριο τὸ δικαίωμα τῆς χρήσης του. Ἡ ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου ὑπόκειται σὲ ἀναθεώρηση, ὅταν τὸ ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις. Ἂν τὸ δικαίωμα χρήσης τῆς οἰκογενειακῆς στέγης πηγάζει ἀπὸ σχέση ἐργασίας ἀνάμεσα στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς συζύγους καὶ ἕναν τρίτο, ἡ παραχώρ-

χρήσης της στὸν ἄλλο σύζυγο ἀπὸ τὸ δικαστήριο, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς προηγούμενης παραγράφου, μπορεῖ νὰ γίνει μόνον ἐφόσον συναινεῖ σ' αὐτὸ καὶ ὁ τρίτος.

Ἄρθρο 1394. Καταναμὴ τῶν κινητῶν. Σὲ περίπτωση διακοπῆς τῆς συμβίωσης, ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους δικαιοῦται νὰ παραλάβει τὰ κινητὰ ποὺ τοῦ ἀνήκουν, ἀκόμη καὶ ἂν τὰ χρησιμοποιοῦσαν καὶ οἱ δύο ἢ καὶ μόνος ὁ ἄλλος σύζυγος. Ὑποχρεοῦται ὅμως νὰ παραχωρήσει στὸν ἄλλο σύζυγο τὴ χρήση τῶν οἰκιακῶν ἀντικειμένων ποὺ τοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιὰ τὴ χωριστή του ἐγκατάσταση, ἂν τὸ ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις γιὰ λόγους ἐπιείκειας.

Ἄρθρο 1395. Οἱ σύζυγοι κατανέμουν, σὲ περίπτωση διακοπῆς τῆς συμβίωσης, τὴ χρήση τῶν κινητῶν ποὺ ἀνήκουν καὶ στοὺς δύο, σύμφωνα μὲ τὶς προσωπικές τους ἀνάγκες. Ἂν διαφωνοῦν, ἡ κατανομὴ γίνεται ἀπὸ τὸ δικαστήριο ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιδικάσει εὔλογη ἀποζημίωση γιὰ τὴ χρήση ποὺ παραχωρεῖ.

Ἄρθρο 1396. Μέτρο ἀμοιβαίας εὐθύνης. Οἱ σύζυγοι κατὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν ἀμοιβαίων ὑποχρεώσεών τους, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸν γάμο, εὐθύνονται μὲ μέτρο τὴν ἐπιμέλεια ποὺ δείχνουν στὶς προσωπικές τους ὑποθέσεις.

Ἄρθρο 1397. Περιουσιακὴ αὐτοτέλεια τῶν συζύγων. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων ποὺ ἀκολουθοῦν, ὁ γάμος δὲν μεταβάλλει τὴν περιουσιακὴ αὐτοτέλεια τῶν συζύγων.

Ἄρθρο 1398. Τεκμήρια γιὰ τὰ κινητά. Τὰ κινητὰ ποὺ βρίσκονται στὴ νομὴ ἢ κατοχὴ τοῦ ἑνὸς ἢ καὶ τῶν δύο συζύγων τεκμαίρεται, ὑπὲρ τῶν δανειστῶν τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτούς, ὅτι ἀνήκουν στὸν σύζυγο ποὺ εἶναι ὀφειλέτης τους. Τὸ τεκμήριο αὐτὸ δὲν ἰσχύει σὲ περίπτωση διακοπῆς τῆς ἔγγαμης συμβίωσης.

Τὰ κινητὰ ποὺ βρίσκονται στὴ νομὴ ἢ κατοχὴ καὶ τῶν δύο συζύγων τεκμαίρεται, στὶς μεταξύ τους σχέσεις, ὅτι ἀνήκουν καὶ στοὺς δύο κατὰ ἴσα μέρη.

Στὶς σχέσεις τῶν συζύγων μεταξύ τους καὶ μὲ τοὺς δανειστές τους τεκμαίρεται ὅτι τὰ κινητὰ τὰ προορισμένα γιὰ τὴν προσωπικὴ χρήση τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς συζύγους ἀνήκουν σ' αὐτόν.

Ἄρθρο 1399. Διαχείριση τῆς περιουσίας τοῦ ἑνὸς συζύγου ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους ἀνέθεσε στὸν ἄλλο τὴ διαχείριση τῆς ἀτομικῆς του περιουσίας, δὲν ὑπάρχει ὑποχρέωση γιὰ λογοδοσία καὶ γιὰ ἀπόδοση τῶν εἰσοδημάτων ἀπὸ τὴ διαχείριση, ἐφόσον δὲν ἔχουν συμφωνήσει διαφορετικά. Τὰ εἰσοδήματα καταλογίζονται στὴν ὑποχρέωση συνεισφορᾶς γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας.

Ἡ παραίτηση ἀπὸ τὸ δικαίωμα ἀνάκλησης αὐτῆς τῆς ἀνάθεσης εἶναι ἄκυρη.

Ἄρθρο 1400. Ἀξίωση συμμετοχῆς στὰ ἀποκτήματα. Ἂν ὁ γάμος λυθεῖ ἢ ἀκυρωθεῖ καὶ ἡ περιουσία τοῦ ἑνὸς συζύγου ἔχει, ἀφότου τελέσθηκε ὁ γάμος, αὐξηθεῖ, ὁ ἄλλος σύζυγος, ἐφόσον συνέβαλε μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο στὴν αὔξηση αὐτή, δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσει τὴν ἀπόδοση τοῦ μέρους τῆς αὔξησης τὸ ὁποῖο προέρχεται ἀπὸ τὴ δική του συμβολή. Τεκμαίρεται ὅτι ἡ συμβολὴ αὐτὴ ἀνέρχεται στὸ ἕνα τρίτο τῆς αὔξησης, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθεῖ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ἢ καμία συμβολή.

Ἡ προηγούμενη παράγραφος ἐφαρμόζεται ἀναλογικὰ καὶ στὴν περίπτωση διάστασης τῶν συζύγων ποὺ διήρκεσε περισσότερο ἀπὸ τρία χρόνια.

Στὴν αὔξηση τῆς περιουσίας τῶν συζύγων δὲν ὑπολογίζεται ὅ,τι αὐτοὶ ἀπέκτησαν ἀπὸ δωρεά, κληρονομία ἢ κληροδοσία ἢ μὲ διάθεση τῶν ἀποκτημάτων ἀπὸ αὐτὲς τὶς αἰτίες.

Ἄρθρο 1401. Ἡ ἀξίωση τοῦ προηγούμενου ἄρθρου δὲν γεννιέται, σὲ περίπτωση θανάτου, στὸ πρόσωπο τῶν κληρονόμων τοῦ συζύγου ποὺ πέθανε. Ἐπίσης δὲν ἐκχωρεῖται οὔτε κληρονομεῖται, ἐκτὸς ἂν ἔχει ἀναγνωρισθεῖ συμβατικὰ ἢ ἔχει ἐπιδοθεῖ ἀγωγή. Ἡ ἀξίωση παραγράφεται δύο χρόνια μετὰ τὴ λύση ἢ τὴν ἀκύρωση τοῦ γάμου.

Ἄρθρο 1402. Παροχὴ ἀσφάλειας. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῆς διάταξης τοῦ ἄρθρου 1262 ἀριθ. 4, ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους ἔχει τὸ δικαίωμα, στὴν περίπτωση ποὺ ἀσκήθηκε ἀγωγὴ διαζυγίου ἢ ἀκύρωσης τοῦ γάμου ἢ ποὺ ὁ ἴδιος ἄσκησε μὲ ἀγωγὴ τὴν ἀξίωση τοῦ ἄρθρου 1400, νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν ἄλλο σύζυγο ἢ ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του τὴν παροχὴ ἀσφάλειας, ἂν ἐξαιτίας τῆς συμπεριφορᾶς τους ὑπάρχει βάσιμος φόβος ὅτι κινδυνεύει αὐτὴ ἡ ἀξίωσή του.

Ἄρθρο 1403. Ἐπιλογὴ κοινοκτημοσύνης. Οἱ σύζυγοι μποροῦν, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο ἢ κατὰ τὴ διάρκειά του, νὰ ἐπιλέγουν μὲ σύμβαση, γιὰ τὴ ρύθμιση τῶν συνεπειῶν τοῦ γάμου στὴν περιουσιακή τους κατάσταση, ἀντὶ γιὰ τὸ σύστημα ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὰ ἄρθρα 1397 καὶ 1400 ἕως 1402, σύστημα κοινωνίας κατὰ ἴσα μέρη σὲ περιουσιακά τους στοιχεῖα χωρὶς δικαίωμα διάθεσης, ἀπὸ τὸν καθένα τους, τοῦ ἰδανικοῦ του μεριδίου (σύστημα κοινοκτημοσύνης), τηρώντας τὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων ποὺ ἀκολουθοῦν.

Οἱ συμβάσεις τῆς προηγούμενης παραγράφου καταρτίζονται μὲ συμβολαιογραφικὸ ἔγγραφο καὶ καταχωρίζονται στὸ ἑνιαῖο εἰδικὸ δημόσιο βιβλίο ποὺ τηρεῖται γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Πρὶν ἀπὸ τὴν καταχώριση, δὲν ἰσχύουν ἀπέναντι στοὺς τρίτους.

Ἄρθρο 1404. Οἱ λεπτομέρειες τοῦ συστήματος τῆς κοινοκτημοσύνης ποὺ ἐπιλέγεται καὶ ἰδίως τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἔκτασή της, τὴ διοίκηση τῶν στοιχείων τῆς κοινῆς περιουσίας, καθὼς καὶ τὴν ἐκκαθάριση τῶν τυχὸν ἀμοιβαίων ἀποκαταστατικῶν ἀξιώσεων καὶ τὴ διανομὴ τῶν κοινῶν πραγμάτων μετὰ τὴ λήξη της, καθορίζονται στὸ σχετικὸ συμβόλαιο μὲ βάση τὴν ἀρχὴ τῆς ἰσότητας δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων μεταξὺ τῶν συζύγων. Τὸ συμβόλαιο γιὰ τὴν κοινοκτημοσύνη δὲν μπορεῖ νὰ παραπέμψει σὲ ἔθιμα, σὲ νόμο ποὺ δὲν ἰσχύει ἢ σὲ νόμο ἀλλοδαπό.

Ἄρθρο 1405. Ἂν στὸ συμβόλαιο δὲν ὑπάρχει πρόβλεψη γιὰ τὴν ἔκταση τῆς κοινοκτημοσύνης, ἡ κοινοκτημοσύνη περιλαμβάνει ὅσα περιουσιακὰ στοιχεῖα ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους ἀποκτᾶ ἀπὸ αἰτία μὴ χαριστικὴ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γάμου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας τὴν ὁποία εἶχε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο. Δὲν περιλαμβάνονται ὁπωσδήποτε στὴν κοινὴ περιουσία, ἀκόμη καὶ ἂν ἀποκτήθηκαν ἀπὸ μὴ χαριστικὴ αἰτία: 1. τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς συζύγους ποὺ προορίζονται γιὰ αὐστηρὰ προσωπικὴ του χρήση ἢ γιὰ τὴν ἄσκηση τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ τὰ παραρτήματά τους· 2. οἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἄρθρων 464 καὶ 465· 3. τὰ δικαιώματα σὲ προϊόντα τῆς διάνοιας.

Ἂν στὸ συμβόλαιο δὲν ὑπάρχει διαφορετικὴ πρόβλεψη γιὰ τὴ χρήση καὶ κάρπωση, τὴ διοίκηση καὶ τὴ διάθεση τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐφαρμόζονται ἀναλογικὰ οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 785 ἕως 792, τοῦ δεύτερου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 793 καὶ τοῦ ἄρθρου 794.

Ἄρθρο 1406. Ὑποκατάσταση. Ὅ,τι ὁ κάθε σύζυγος ἀποκτᾶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γάμου μὲ διάθεση στοιχείων τῆς ἀτομικῆς του περιουσίας, περιέρχεται σ' αὐτήν. Ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ ἀπόκτηση ἔγινε μὲ τέτοια διάθεση βαρύνεται μὲ τὴν ἀπόδειξη τοῦ ἰσχυρισμοῦ του.

Ἄρθρο 1407. Δικαιοπραξίες ἀπὸ τὸν ἕνα σύζυγο. Δικαιοπραξίες ἀναφερόμενες σὲ περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς κοινοκτημοσύνης, οἱ ὁποῖες, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες ποὺ τὴ ρυθμίζουν, ἐπιχειροῦνται εἴτε καὶ ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους ἀπὸ κοινοῦ εἴτε ἀπὸ τὸν ἕνα, ἀλλὰ μὲ τὴ συναίνεση τοῦ ἄλλου, μποροῦν νὰ ἐπιχειροῦνται ἐγκύρως καὶ ἀπὸ τὸν ἕνα μόνο σύζυγο, μὲ ἄδεια τοῦ δικαστηρίου, ἂν ὁ ἄλλος βρίσκεται σὲ φυσικὴ ἢ νομικὴ ἀδυναμία ἢ ἀρνεῖται νὰ δηλώσει τὴ βούλησή του καὶ ἡ δικαιοπραξία ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ συμφέρον τῆς οἰκογένειας.

Ἄρθρο 1408. Ἔκταση ὑπεγγυότητας τῆς κοινῆς περιουσίας. Στὴν περίπτωση ὅπου ἐπιλέγεται σύστημα κοινοκτημοσύνης, ἡ κοινὴ περιουσία, πέρα ἀπὸ τὰ ἐμπράγματα δικαιώματα ἢ ἄλλα βάρη, μὲ τὰ ὁποῖα βαρύνεται, εἶναι ὑπέγγυα καί: 1. γιὰ κάθε ὑποχρέωση ποὺ ἀναλαμβάνει ὁ ἕνας σύζυγος, μέσα στὰ ὅρια τῆς διαχειριστικῆς του ἐξουσίας, γιὰ τὴ διαχείριση αὐτῆς τῆς περιουσίας· 2. γιὰ κάθε ὑποχρέωση ποὺ ἀναλαμβάνει ὁ ἕνας σύζυγος γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκο-

γένειας· 3. γιὰ κάθε ὑποχρέωση ποὺ ἀναλαμβάνουν καὶ οἱ δύο σύζυγοι.

Ἄρθρο 1409. Ἡ κοινὴ περιουσία εἶναι ἐπιπλέον ὑπέγγυα, ἕως τὸ μισὸ τῆς ἀξίας της, καὶ ἀπέναντι στοὺς ἀτομικοὺς δανειστὲς τοῦ κάθε συζύγου, ἐφόσον δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἱκανοποίησή τους ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ περιουσία του: 1. γιὰ ὑποχρεώσεις ποὺ αὐτὸς ἀνέλαβε μόνος του γιὰ τὴ διαχείριση τῆς περιουσίας αὐτῆς πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς διαχειριστικῆς του ἐξουσίας· 2. γιὰ ἀτομικὰ χρέη του, ὁποτεδήποτε καὶ ἂν αὐτὰ γεννήθηκαν.

Ἄν, στὶς περιπτώσεις τῆς προηγούμενης παραγράφου, οἱ δανειστὲς εἶναι ἐγχειρόγραφοι, προτιμῶνται οἱ δανειστὲς τοῦ προηγούμενου ἄρθρου.

Ἄρθρο 1410. Ἐπικουρικὴ ὑπεγγυότητα τῆς ἀτομικῆς περιουσίας. Γιὰ τὰ χρέη τοῦ ἄρθρου 1408 οἱ δανειστὲς μποροῦν νὰ στραφοῦν ἐπικουρικὰ καὶ κατὰ τῆς ἀτομικῆς περιουσίας τοῦ μὴ ὀφειλέτη συζύγου ἕως τὸ μισὸ τῆς ἀξίας τῆς ἀπαίτησής τους, ἐφόσον ἡ κοινὴ περιουσία δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν χρεῶν του.

Ἄρθρο 1411. Λήξη. Ἡ κοινοκτημοσύνη λήγει αὐτοδικαίως μὲ τὴ λύση ἢ τὴν ἀκύρωση τοῦ γάμου. Λήγει ἐπίσης, ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους κηρυχθεῖ σὲ ἀφάνεια ἢ σὲ πτώχευση καὶ ἡ σχετικὴ ἀπόφαση γίνει τελεσίδικη.

Στὴν περίπτωση τοῦ διαζυγίου ἢ τῆς ἀκύρωσης τοῦ γάμου ἡ λήξη τῆς κοινοκτημοσύνης ἐπέρχεται ἀναδρομικὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπίδοσης τῆς σχετικῆς ἀγωγῆς.

Ἄρθρο 1412. Ἡ κοινοκτημοσύνη λήγει μὲ συμφωνία τῶν συζύγων ποὺ περιβάλλεται τὸ συμβολαιογραφικὸ τύπο.

Ἄρθρο 1413. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους μπορεῖ νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸ δικαστήριο τὴ λύση τῆς κοινοκτημοσύνης: 1. ἂν ἐπῆλθε διακοπὴ τῆς ἔγγαμης συμβίωσης, ποὺ διήρκεσε τουλάχιστον ἕνα ἔτος καὶ συνεχίζεται κατὰ τὴ συζήτηση τῆς ἀγωγῆς· 2. ἄν, λόγω τῆς κακῆς κατάστασης τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου συζύγου ἢ τῆς κακῆς διαχείρισης ἀπὸ αὐτὸν τῆς κοινῆς περιουσίας, κινδυνεύουν τὰ συμφέροντα τοῦ ἐνάγοντος· 3. ἂν ὑπάρχει ἀθέτηση, ἀπὸ τὸν ἄλλο σύζυγο, τῆς ὑποχρέωσής του γιὰ συνεισφορὰ στὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας. Ἡ ἀπόφαση ποὺ διατάσσει τὴ λύση τῆς κοινοκτημοσύνης ἐνεργεῖ ἀναδρομικὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπίδοσης τῆς ἀγωγῆς στὸν ἐναγόμενο.

Ἄρθρο 1414. Ἡ λήξη τῆς κοινοκτημοσύνης, κατὰ τὶς διατάξεις τῶν προηγούμενων ἄρθρων, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περίπτωση τῆς λήξης λόγω θανάτου, ἰσχύει ἀπέναντι στοὺς τρίτους μόνο ἐφόσον στὸ περιθώριο τοῦ εἰδικοῦ δημόσιου βιβλίου, ὅπου ἔχει καταχωρισθεῖ τὸ συστατικό της συμβόλαιο, σημειώνονται ἡ σχετικὴ συμφωνία τῶν συζύγων ἢ ἡ ἀπόφαση ποὺ κηρύσσει τὴν ἀφάνεια ἢ τὴν πτώχευση ἤ, στὶς περιπτώσεις τῆς δεύτερης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1411 καὶ τοῦ ἄρθρου 1413, ἡ ἐπίδοση τῆς ἀγωγῆς καὶ ἡ σχετικὴ δικαστικὴ ἀπόφαση.

Ἄρθρο 1415. Μὲ τὴν πρόωρη λήξη τῆς κοινοκτημοσύνης, οἱ σύζυγοι ἐπανέρχονται, ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς περιουσιακῆς τους κατάστασης, στὸ σύστημα ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὰ ἄρθρα 1397 καὶ 1400 ἕως 1402.

Στὴν περίπτωση αὐτή, καθὼς καὶ ὅταν ἡ λήξη ἐπέρχεται λόγω λύσης ἢ ἀκύρωσης τοῦ γάμου, ἔχουν ἐφαρμογὴ γιὰ τὴ λύση τῆς κοινωνίας καὶ τὴ διανομὴ τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἂν δὲν ὑπάρχει διαφορετικὴ συμφωνία, οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 795 καὶ ἑπόμενων, καθὼς καὶ οἱ εἰδικὲς διατάξεις τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας γιὰ τὴ διανομὴ κοινῶν πραγμάτων.

Ἄρθρο 1416. Ἔκταση ἐφαρμογῆς. Οἱ διατάξεις αὐτοῦ τοῦ Κεφαλαίου ἔχουν ἐφαρμογή, ἐφόσον δὲν ὁρίζεται διαφορετικά, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θρησκεία ἢ τὸ δόγμα τῶν συζύγων καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν τύπο, πολιτικὸ ἢ θρησκευτικό, μὲ τὸν ὁποῖο ἔγινε ὁ γάμος τους».

Ἄρθρο 16.

Οἱ διατάξεις τοῦ Ἕβδομου Κεφαλαίου τοῦ Τέταρτου Βιβλίου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ποὺ ἀναφέρονται στὸ διαζύγιο (ἄρθρα 1438 ἕως 1462), ἀντικαθίστανται στὸ σύνολό τους ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες διατάξεις:

«ΕΒΔΟΜΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Ἄρθρο 1438. Πῶς ἐπέρχεται. Ὁ γάμος μπορεῖ νὰ λυθεῖ μὲ διαζύγιο. Τὸ διαζύγιο ἀπαγγέλλεται μὲ ἀμετάκλητη δικαστικὴ ἀπόφαση, ὅταν συντρέχουν οἱ προϋποθέσεις ποὺ ὁρίζονται στὰ ἑπόμενα ἄρθρα.

Ἄρθρο 1439. Ἰσχυρὸς κλονισμός. Καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους μπορεῖ νὰ ζητήσει τὸ διαζύγιο, ὅταν οἱ μεταξύ τους σχέσεις ἔχουν κλονισθεῖ τόσο ἰσχυρά, ἀπὸ λόγο ποὺ ἀφορᾶ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐναγομένου ἢ καὶ τῶν δύο συζύγων, ὥστε βάσιμα ἡ ἐξακολούθηση τῆς ἔγγαμης σχέσης νὰ εἶναι ἀφόρητη γιὰ τὸν ἐνάγοντα.

Ἐφόσον ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετο, ὁ κλονισμὸς τεκμαίρεται σὲ περίπτωση διγαμίας ἢ μοιχείας του, ἐγκατάλειψης τοῦ ἐνάγοντα ἢ ἐπιβουλῆς τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὸν ἐναγόμενο.

Ἐφόσον οἱ σύζυγοι βρίσκονται σὲ διάσταση συνεχῶς ἀπὸ τέσσερα τουλάχιστον χρόνια, ὁ κλονισμὸς τεκμαίρεται ἀμάχητα καὶ τὸ διαζύγιο μπορεῖ νὰ ζητηθεῖ, ἔστω καὶ ἂν ὁ λόγος τοῦ κλονισμοῦ ἀφορᾶ ἀποκλειστικὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐνάγοντα. Ἡ συμπλήρωση τοῦ χρόνου διάστασης δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ μικρὲς διακοπὲς ποὺ ἔγιναν ὡς προσπάθεια ἀποκατάστασης τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στοὺς συζύγους.

Ἄρθρο 1440. Ἀφάνεια. Καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους μπορεῖ νὰ ζητήσει τὸ διαζύγιο, ὅταν ὁ ἄλλος ἔχει κηρυχθεῖ σὲ ἀφάνεια.

Ἄρθρο 1441. Συναινετικὸ διαζύγιο. Ὅταν οἱ σύζυγοι συμφωνοῦν γιὰ τὸ διαζύγιο, μποροῦν νὰ τὸ ζητήσουν μὲ κοινή αἴτησή τους ποὺ δικάζεται κατὰ τὴ διαδικασία τῆς ἑκούσιας δικαιοδοσίας (συναινετικὸ διαζύγιο).

Γιὰ νὰ ἐκδοθεῖ συναινετικὸ διαζύγιο, πρέπει ὁ γάμος νὰ ἔχει διαρκέσει τουλάχιστον ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὴν κατάθεση τῆς αἴτησης, ἡ δὲ συμφωνία τῶν συζύγων νὰ δηλωθεῖ στὸ δικαστήριο, αὐτοπροσώπως ἢ μὲ εἰδικὸ πληρεξούσιο, σὲ δύο συνεδριάσεις ποὺ νὰ ἀπέχουν μεταξύ τους ἕξι τουλάχιστον μῆνες. Τὸ εἰδικὸ πληρεξούσιο πρέπει νὰ ἔχει δοθεῖ μέσα στὸν τελευταῖο μήνα πρὶν ἀπὸ τὴν κάθε συνεδρίαση. Ἐφόσον ἀπὸ τὴν πρώτη συνεδρίαση πέρασαν δύο χρόνια, ἡ δήλωση τῆς συμφωνίας παύει νὰ ἰσχύει.

Ἂν ὑπάρχουν ἀνήλικα τέκνα, γιὰ νὰ ἐκδοθεῖ συναινετικὸ διαζύγιο πρέπει νὰ προσκομίζεται ἔγγραφη συμφωνία τῶν συζύγων ποὺ νὰ ρυθμίζει τὴν ἐπιμέλεια τῶν τέκνων καὶ τὴν ἐπικοινωνία μὲ αὐτά. Ἡ συμφωνία ἐπικυρώνεται ἀπὸ τὸ δικαστήριο καὶ ἰσχύει ὥσπου νὰ ἐκδοθεῖ ἀπόφαση γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 1513.

Ἄρθρο 1442. Διατροφή. Ἐφόσον ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώην συζύγους δὲν μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσει τὴ διατροφή του ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του ἢ ἀπὸ τὴν περιουσία του, δικαιοῦται νὰ ζητήσει διατροφὴ ἀπὸ τὸν ἄλλον: 1. ἂν κατὰ τὴν ἔκδοση τοῦ διαζυγίου ἢ κατὰ τὸ τέλος τῶν χρονικῶν περιόδων ποὺ προβλέπονται στὶς ἑπόμενες περιπτώσεις βρίσκεται σὲ ἡλικία ἢ σὲ κατάσταση ὑγείας ποὺ δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀναγκασθεῖ νὰ ἀρχίσει ἢ νὰ συνεχίσει τὴν ἄσκηση κατάλληλου ἐπαγγέλματος, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζει ἀπ' αὐτὸ τὴ διατροφή του· 2. ἂν ἔχει τὴν ἐπιμέλεια ἀνήλικου τέκνου καὶ γι' αὐτὸν τὸ λόγο ἐμποδίζεται στὴν ἄσκηση κατάλληλου ἐπαγγέλματος· 3. ἂν δὲν βρίσκει σταθερὴ κατάλληλη ἐργασία ἢ χρειάζεται κάποια ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευση, καὶ στὶς δύο ὅμως περιπτώσεις γιὰ ἕνα διάστημα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσει τὰ τρία χρόνια ἀπὸ τὴν ἔκδοση τοῦ διαζυγίου· 4. σὲ κάθε ἄλλη περί-

πτωση, όπου ή επιδίκαση διατροφής κατά την έκδοση τοϋ διαζυγίου επιβάλλεται άπό λόγους επιείκειας.

Άρθρο 1443. Οί διατάξεις τών άρθρων 1487, 1493, 1494 και 1498 εφαρμόζονται αναλόγως και γιά τό δικαίωμα διατροφής μετά τό διαζύγιο. Ή διατροφή προκαταβάλλεται σέ χρήμα κάθε μήνα. Ή διατροφή μπορεί νά καταβληθεί εφάπαξ, άν οί πρώην σύζυγοι συμφωνούν σ' αυτό εγγράφως ή μέ απόφαση τοϋ δικαστηρίου, άν συντρέχουν ιδιαίτεροι λόγοι.

Άρθρο 1444. Ή διατροφή μπορεί νά αποκλεισθεί ή νά περιορισθεί, άν αυτό επιβάλλεται άπό σπουδαίους λόγους, ιδίως άν ό γάμος είχε μικρή χρονική διάρκεια ή άν ό δικαιούχος είναι υπαίτιος τοϋ διαζυγίου του ή προκάλεσε εκούσια τήν απορία του.

Τό δικαίωμα διατροφής παύει, άν ό δικαιούχος ξαναπαντρευτεί, ή άν συζεί μόνιμα μέ κάποιον άλλο σέ ελεύθερη ένωση. Τό δικαίωμα διατροφής δέν παύει μέ τό θάνατο τοϋ υπόχρέου, παύει όμως μέ τό θάνατο τοϋ δικαιούχου, εκτός άν αφορά παρελθόντα χρόνο ή δόσεις απαιτητές κατά τό χρόνο τοϋ θανάτου.

Άρθρο 1445. Ό καθένας άπό τούς πρώην συζύγους είναι υποχρεωμένος νά δίνει στόν άλλον ακριβείς πληροφορίες γιά τήν περιουσία του και τά εισοδήματά του, εφόσον είναι χρήσιμες γιά τόν καθορισμό τοϋ ύψους τής διατροφής. Μέ αίτηση ενός άπό τούς πρώην συζύγους πού διαβιβάζεται μέσω τοϋ αρμόδιου εισαγγελέα, ό εργοδότης, ή αρμόδια υπηρεσία και ό αρμόδιος οικονομικός έφορος είναι υποχρεωμένοι νά δίνουν κάθε χρήσιμη πληροφορία γιά τήν περιουσιακή κατάσταση τοϋ άλλου συζύγου και προπάντων γιά τά εισοδήματά του.

Άρθρο 1446. Έκταση εφαρμογής. Ή διάταξη τοϋ άρθρου 1416 εφαρμόζεται και γιά τή λύση τοϋ γάμου σύμφωνα μέ τις διατάξεις αυτού τοϋ κεφαλαίου».

Άρθρο 17.

Τά Κεφάλαια Όγδοο, Ένατο, Δέκατο, Ενδέκατο και Δωδέκατο τοϋ Τέταρτου Βιβλίου τοϋ Αστικού Κώδικα πού αναφέρονται στή συγγένεια (άρθρα 1463 και 1464), τή γνησιότητα τοϋ τέκνου (άρθρα 1465 έως 1475), τή διατροφή εκ τοϋ νόμου (άρθρα 1476 έως 1492), τις σχέσεις γονέων και τέκνων και τήν πατρική εξουσία (άρθρα 1493 έως 1529) και τά εξώγαμα τέκνα (άρθρα 1530 έως 1567) μέ τό σύνολο τών διατάξεών τους αντικαθίστανται άπό νέα κεφάλαια όγδοο, δέκατο και ενδέκατο μέ τούς ακόλουθους τίτλους και αριθμούς άρθρων αντίστοιχα:

α) Όγδοο Κεφάλαιο: Συγγένεια (άρθρα 1463 έως 1484).
β) Δέκατο Κεφάλαιο: Διατροφή άπό τόν νόμο (άρθρα 1485 έως 1504).
γ) Ενδέκατο Κεφάλαιο: Σχέσεις γονέων και τέκνων (άρθρα 1505 έως 1541).

Τό περιεχόμενο τών διατάξεων τών νέων κεφαλαίων είναι τό ακόλουθο:

«ΟΓΔΟΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

Άρθρο 1463. Έννοια. Τά πρόσωπα είναι μεταξύ τους συγγενείς εξ αίματος σέ ευθεία γραμμή, άν τό ένα κατάγεται άπό τό άλλο (συγγένεια μεταξύ ανιόντων και κατιόντων). Συγγενείς εξ αίματος σέ πλάγια γραμμή είναι τά πρόσωπα πού, χωρίς νά είναι συγγενείς σέ ευθεία γραμμή, κατάγονται άπό τόν ίδιο ανιόντα. Ό βαθμός τής συγγένειας ορίζεται άπό τόν αριθμό τών γεννήσεων πού συνδέουν τά πρόσωπα.

Ή συγγένεια τοϋ προσώπου μέ τή μητέρα του και τούς συγγενείς της ιδρύεται μέ μόνη τή γέννηση. Ή συγγένεια μέ τόν πατέρα και τούς συγγενείς του συνάγεται άπό τόν γάμο τής μητέρας μέ τόν πατέρα ή ιδρύεται μέ τήν αναγνώριση, εκούσια ή δικαστική.

Άρθρο 1464. Αγχιστεία. Οί συγγενείς εξ αίματος τοϋ ενός άπό τούς συζύγους είναι συγγενείς εξ αγχιστείας τοϋ άλλου στήν ίδια γραμμή και τόν ίδιο βαθμό. Ή συγγένεια εξ αγχιστείας εξακολουθεί νά υπάρχει και μετά τή λύση ή τήν ακύρωση τοϋ γάμου, άπό τόν όποιο δημιουργήθηκε.

Άρθρο 1465. Τεκμήριο καταγωγής άπό γάμο. Τό τέκνο πού γεννήθηκε κατά τή διάρκεια τοϋ γάμου τής μητέρας του ή μέσα σέ τριακόσιες ημέρες άπό τή λύση ή τήν ακύρωσή του τεκμαίρεται ότι έχει πατέρα τόν σύζυγο τής μητέρας (τέκνο γεννημένο σέ γάμο).

Άν τό τέκνο γεννήθηκε μετά τήν τριακοσιοστή ημέρα άπό τή λύση ή τήν ακύρωση τοϋ γάμου, ή απόδειξη τής πατρότητας τοϋ συζύγου τής μητέρας βαρύνει εκείνον πού τήν επικαλείται.

Άρθρο 1466. Σύγκρουση δύο τεκμηρίων. Άν μέσα στις τριακόσιες ημέρες άπό τή λύση ή τήν ακύρωση τοϋ γάμου γεννήθηκε τέκνο άπό γυναίκα πού τέλεσε νέο γάμο, τεκμαίρεται ότι αυτό έχει πατέρα τό δεύτερο σύζυγο, εκτός άν γίνει δεκτή αγωγή γιά προσβολή τής πατρότητάς του, οπότε τεκμαίρεται ότι είναι τέκνο τοϋ πρώτου συζύγου.

Άρθρο 1467. Προσβολή τής πατρότητας. Ή ιδιότητα τοϋ τέκνου, ώς πρός τό όποιο συντρέχει ένα άπό τά τεκμήρια τών άρθρων 1465 και 1466, ώς τέκνου γεννημένου σέ γάμο, μπορεί νά προσβληθεί δικαστικώς, άν αποδειχθεί ότι ή μητέρα δέν συνέλαβε πράγματι άπό τόν σύζυγό της ή ότι κατά τό κρίσιμο διάστημα τής σύλληψης ήταν φανερά αδύνατο νά συλλάβει άπό αυτόν, ιδίως εξαιτίας ανικανότητας ή αποδημίας του ή επειδή δέν είχαν σχέσεις.

Άρθρο 1468. Κρίσιμο διάστημα τής σύλληψης θεωρείται τό χρονικό διάστημα πού περιλαμβάνεται ανάμεσα στήν τριακοσιοστή και τήν εκατοστή ογδοηκοστή ημέρα πριν άπό τόν τοκετό.

Άρθρο 1469. Τήν ιδιότητα τοϋ τέκνου ώς γεννημένου σέ γάμο μπορούν νά προσβάλουν: 1. ό σύζυγος τής μητέρας· 2. ό πατέρας ή ή μητέρα τοϋ συζύγου, άν αυτός πέθανε χωρίς νά έχει χάσει τό δικαίωμα τής προσβολής· 3. τό τέκνο· 4. ή μητέρα τοϋ τέκνου. Ή προσβολή γίνεται άπό τόν δικαιούμενο αυτοπροσώπως ή άπό ειδικόν πληρεξούσιό του ή, μετά άπό άδεια τοϋ δικαστηρίου, άπό τόν νόμιμο αντιπρόσωπό του.

Άρθρο 1470. Ή προσβολή τής πατρότητας αποκλείεται: 1. γιά τό σύζυγο τής μητέρας, όταν περάσει ένα έτος αφότου πληροφορήθηκε τόν τοκετό και τά περιστατικά, άπό τά όποια προκύπτει ότι ή σύλληψη τοϋ τέκνου δέν έγινε άπό αυτόν, και, σέ κάθε περίπτωση, όταν περάσουν πέντε έτη άπό τόν τοκετό· 2. γιά τόν πατέρα ή τή μητέρα τοϋ συζύγου, όταν περάσει ένα έτος αφότου έμαθαν τό θάνατο τοϋ τελευταίου και τή γέννηση τοϋ τέκνου· 3. γιά τό τέκνο, όταν περάσει ένα έτος άπό τήν ενηλικίωσή του· 4. γιά τή μητέρα, όταν περάσει ένα έτος άπό τόν τοκετό ή, εφόσον υπάρχει σοβαρός λόγος γιά τή μή προσβολή κατά τή διάρκεια τοϋ γάμου, έξι μήνες αφότου λύθηκε ή ακυρώθηκε ό γάμος μέ τόν σύζυγό της.

Άρθρο 1471. Ή προσβολή τής πατρότητας αποκλείεται επίσης μετά τό θάνατο τοϋ τέκνου, εκτός άν είχε ήδη ασκηθεί ή σχετική αγωγή.

Ή προσβολή ειδικά άπό τόν σύζυγο τής μητέρας αποκλείεται και: 1. άν αυτός αναγνώρισε ότι τό τέκνο είναι δικό του πριν γίνει αμετάκλητη ή απόφαση γιά τήν προσβολή· 2. άν συγκατατέθηκε στή σύλληψη τοϋ τέκνου άπό τή σύζυγό του μέ τεχνητή γονιμοποίηση.

Άρθρο 1472. Τό τέκνο χάνει τήν ιδιότητα τέκνου πού γεννήθηκε σέ γάμο, αναδρομικά άπό τή γέννησή του, μόλις γίνει αμετάκλητη ή απόφαση πού δέχεται τήν προσβολή αυτής τής ιδιότητάς του.

Ἄρθρο 1473. Ἐπιγενόμενος γάμος τῶν γονέων. Τέκνο πού γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῶν γονέων του ἔχει ἀπέναντι σ' αὐτούς καὶ τοὺς συγγενεῖς τους ὡς πρὸς ὅλα θέση τέκνου γεννημένου σὲ γάμο, ἐφόσον οἱ γονεῖς του παντρευτοῦν μεταγενέστερα καὶ τὸ τέκνο εἶχε ἀναγνωρισθεῖ ἢ ἀναγνωρίζεται μετὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου, ἑκούσια ἢ δικαστικά, ὡς τέκνο τοῦ συζύγου, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1475, 1476 καὶ 1479 ἕως 1483. Ἡ ἑκούσια ἀναγνώριση μπορεῖ νὰ προσβληθεῖ γιὰ τὸ λόγο ὅτι ὁ σύζυγος τῆς μητέρας δὲν εἶναι ὁ πατέρας, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1477 καὶ 1478.

Ἄρθρο 1474. Ἂν τὸ τέκνο δὲν ζεῖ κατὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου τῶν γονέων του, δὲν θίγεται ἡ ἐκτέλεση τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ὡς πρὸς τοὺς κατιόντες του.

Ἄρθρο 1475. Ἑκούσια ἀναγνώριση. Ὁ πατέρας μπορεῖ νὰ ἀναγνωρίσει ὡς δικό του τὸ τέκνο του πού γεννήθηκε χωρὶς γάμο, ἐφόσον συναινεῖ σ' αὐτὸ καὶ ἡ μητέρα. Ἂν ἡ μητέρα ἔχει πεθάνει ἢ δὲν ἔχει δικαιοπρακτικὴ ἱκανότητα, ἡ ἀναγνώριση γίνεται μὲ μόνη τὴ δήλωση τοῦ πατέρα.

Ἂν ὁ πατέρας ἔχει πεθάνει ἢ δὲν ἔχει δικαιοπρακτικὴ ἱκανότητα, ἡ ἀναγνώριση μπορεῖ νὰ γίνει ἀπὸ τὸν παππού ἢ τὴ γιαγιὰ τῆς πατρικῆς γραμμῆς.

Ἂν τὸ τέκνο ἔχει πεθάνει, ἡ ἀναγνώριση ἐνεργεῖ ὑπὲρ τῶν κατιόντων του.

Ἄρθρο 1476. Ἡ ἀναγνώριση ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τοὺς γονεῖς του γίνεται μὲ δήλωση ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἢ μὲ διαθήκη. Ἡ συναίνεση τῆς μητέρας, σύμφωνα μὲ τὸ προηγούμενο ἄρθρο, παρέχεται μὲ δήλωση ἐνώπιον συμβολαιογράφου. Οἱ δηλώσεις τῆς ἀναγνώρισης καὶ τῆς συναίνεσης γίνονται αὐτοπροσώπως καὶ χωρὶς αἵρεση ἢ προθεσμία. Ἀνάκληση τῶν δηλώσεων εἶναι ἀνίσχυρη.

Ἄρθρο 1477. Προσβολὴ τῆς ἀναγνώρισης. Τὸ τέκνο καί, σὲ περίπτωση θανάτου του, οἱ κατιόντες του δικαιοῦνται νὰ προσβάλουν τὴν ἑκούσια ἀναγνώριση γιὰ τὸ λόγο ὅτι αὐτὸς πού δηλώθηκε ὡς πατέρας δὲν εἶναι πραγματικὰ πατέρας.

Τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἀνήκει ἐπίσης, στὴν περίπτωση ὅπου ἡ μητέρα κατὰ τὴν ἀναγνώριση εἶχε πεθάνει ἢ δὲν εἶχε δικαιοπρακτικὴ ἱκανότητα, στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καί, στὴν περίπτωση τῆς δεύτερης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1475, στὸν παππού ἢ τὴ γιαγιὰ πού δὲν εἶχε προβεῖ στὴν ἀναγνώριση.

Ἄρθρο 1478. Ἡ προσβολὴ τῆς ἀναγνώρισης ἀποκλείεται, ἂν περάσουν τρεῖς μῆνες ἀφότου πληροφορήθηκε τὴν ἀναγνώριση αὐτὸς πού τὴν προσβάλλει. Ἡ προσβολὴ ἀποκλείεται σὲ κάθε περίπτωση, ἂν περάσουν δύο χρόνια ἀπὸ τὴν ἀναγνώριση ἤ, προκειμένου γιὰ προσβολὴ ἀπὸ τέκνο πού κατὰ τὴν ἀναγνώριση ἦταν ἀνήλικο, δύο χρόνια ἀπὸ τὴν ἐνηλικίωσή του.

Ἄρθρο 1479. Δικαστικὴ ἀναγνώριση. Ἡ μητέρα ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσει μὲ ἀγωγὴ τὴν ἀναγνώριση τῆς πατρότητας τοῦ τέκνου της πού γεννήθηκε χωρὶς γάμο της μὲ τὸν πατέρα του. Τὸ ἴδιο δικαίωμα ἔχει καὶ τὸ τέκνο. Ὅταν ἡ μητέρα ἀρνεῖται τὴν προβλεπόμενη ἀπὸ τὴν πρώτη παράγραφο τοῦ ἄρθρου 1475 συναίνεσή της, δικαίωμα δικαστικῆς ἀναγνώρισης ἔχουν ἐπίσης ὁ πατέρας καί, στὴν περίπτωση τῆς δεύτερης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1475, ὁ παππούς ἢ ἡ γιαγιὰ τῆς πατρικῆς γραμμῆς.

Ἄρθρο 1480. Ἡ ἀγωγὴ τῆς μητέρας ἀσκεῖται κατὰ τοῦ πατέρα ἢ τῶν κληρονόμων του. Ἡ ἀγωγὴ τοῦ τέκνου ἀσκεῖται κατὰ τοῦ γονέα πού δὲν ἔχει προβεῖ στὴν ἀναγκαία γιὰ τὴν ἑκούσια ἀναγνώριση δήλωση ἢ κατὰ τῶν κληρονόμων του. Ἡ ἀγωγὴ τοῦ πατέρα ἢ τῶν γονέων του ἀσκεῖται κατὰ τῆς μητέρας ἢ τῶν κληρονόμων της.

Ἄρθρο 1481. Ἡ πατρότητα τεκμαίρεται, ἂν ἀποδειχθεῖ ὅτι αὐτός, γιὰ τὸν ὁποῖο προβάλλεται ἰσχυρισμὸς ὅτι εἶναι πατέρας, εἶχε σαρκικὴ συνάφεια μὲ τὴ μητέρα κατὰ τὸ κρίσιμο διάστημα τῆς σύλληψης. Τὸ τεκμήριο δὲν ἰσχύει, ἂν ἡ ἀγωγὴ ἀσκεῖται ἀπὸ τὸ τέκνο μετὰ τὴν ἐνηλικίωσή του καὶ ὁ πατέρας πέθανε πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας στὸν πρῶτο βαθμό.

Ἄρθρο 1482. Τὸ τεκμήριο τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ἀνατρέπεται, ἂν προκύπτουν σοβαρὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὴν πατρότητα.

Ἄρθρο 1483. Τὸ δικαίωμα τῆς μητέρας νὰ ζητήσει τὴν ἀναγνώριση τῆς πατρότητας τοῦ τέκνου της ὑποκύπτει σὲ ἀπόσβεση, ὅταν περάσουν πέντε χρόνια ἀπὸ τὸν τοκετό. Τὸ δικαίωμα τοῦ τέκνου ὑποκύπτει σὲ ἀπόσβεση ἕνα ἔτος μετὰ τὴν ἐνηλικίωσή του, τοῦ δὲ πατέρα ἢ τῶν γονέων του δύο ἔτη ἀφότου ἀρνήθηκε τὴ συναίνεσή της ἡ μητέρα.

Ἂν ἡ μητέρα ἦταν ἔγγαμη κατὰ τὸ κρίσιμο διάστημα τῆς σύλληψης τοῦ τέκνου, ἡ προθεσμία τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς προηγούμενης παραγράφου ἀρχίζει ἀφότου γίνει ἀμετάκλητη ἡ ἀπόφαση πού δέχεται τὴν προσβολὴ τῆς πατρότητας.

Στὴν περίπτωση τοῦ ἄρθρου 1473 τὸ δικαίωμα δὲν ὑπόκειται σὲ ἀποσβεστικὴ προθεσμία.

Ἄρθρο 1484. Ἀποτελέσματα. Σὲ περίπτωση ἀναγνώρισης, ἑκούσιας ἢ δικαστικῆς, ἂν ὁ νόμος δὲν ὁρίζει διαφορετικά, τὸ τέκνο ἔχει ὡς πρὸς ὅλα θέση τέκνου γεννημένου σὲ γάμο ἀπέναντι στοὺς δύο γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς τους.

ΔΕΚΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ἄρθρο 1485. Μεταξὺ ἀνιόντων καὶ κατιόντων. Ἀνιόντες καὶ κατιόντες ἔχουν ἀμοιβαία ὑποχρέωση διατροφῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 1486 ἕως 1502.

Ἄρθρο 1486. Ὅροι διατροφῆς. Δικαίωμα διατροφῆς ἔχει μόνον ὅποιος δὲν μπορεῖ νὰ διατρέφει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν περιουσία του ἢ ἀπὸ ἐργασία κατάλληλη γιὰ τὴν ἡλικία του, τὴν κατάσταση τῆς ὑγείας του καὶ τὶς λοιπὲς βιοτικές του συνθῆκες ἐνόψει καὶ τῶν τυχὸν ἀναγκῶν τῆς ἐκπαίδευσής του.

Τὸ ἀνήλικο τέκνο, καὶ ἂν ἀκόμη ἔχει περιουσία, ἔχει δικαίωμα διατροφῆς ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ἐφόσον τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας του ἢ τὸ προϊὸν τῆς ἐργασίας του δὲν ἀρκοῦν γιὰ τὴ διατροφή του.

Ἄρθρο 1487. Δὲν ἔχει ὑποχρέωση διατροφῆς ἐκεῖνος πού, ἐνόψει καὶ τῶν λοιπῶν ὑποχρεώσεών του, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ τὴ δώσει χωρὶς νὰ διακινδυνεύσει ἡ δική του διατροφή. Ὁ κανόνας αὐτὸς δὲν ἰσχύει, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ διατροφὴ ἀνήλικου τέκνου ἀπὸ τὸν γονέα του, ἐκτὸς ἂν αὐτὸ μπορεῖ νὰ στραφεῖ ἐναντίον ἄλλου ὑπόχρεου ἢ ἂν μπορεῖ νὰ διατραφεῖ ἀπὸ τὴν περιουσία του.

Ἄρθρο 1488. Σειρὰ τῶν ὑπόχρεων. Ὑποχρέωση διατροφῆς ἔχουν πρῶτα οἱ κατιόντες, κατὰ τὴ σειρὰ πού καλοῦνται στὴν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικὴ διαδοχή, καὶ ὁ καθένας τους ἀνάλογα μὲ τὴν κληρονομική του μερίδα.

Ἄρθρο 1489. Ἂν δὲν ὑπάρχουν κατιόντες, ὑποχρέωση διατροφῆς ἔχουν οἱ πλησιέστεροι ἀνιόντες, πού ἐνέχονται σὲ ἴσα μέρη ἂν εἶναι περισσότεροι στὸν ἴδιο βαθμό.

Οἱ γονεῖς ἔχουν ὑποχρέωση νὰ διατρέφουν τὸ τέκνο τους ἀπὸ κοινοῦ, ὁ καθένας ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις του.

Ἄρθρο 1490. Ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνιόντες ἢ τοὺς κατιόντες δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ δώσει διατροφή, ἡ ὑποχρέωση βαρύνει ἐκεῖνον πού εἶναι ὑπόχρεος ὕστερα ἀπὸ αὐτόν. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ ὅταν, γιὰ πραγματικοὺς ἢ νομικοὺς λόγους, εἶναι ἀδύνατη ἢ ἰδιαίτερα δυσχερὴς ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξη στὴν ἡμεδαπὴ ἐναντίον ἐκείνου πού ἔχει τὴν ὑποχρέωση.

Στὴν περίπτωση πού καταβάλλει τὴ διατροφή, ἀντὶ γιὰ τὸν ἀμέσως ὑπόχρεο, ἄλλο πρόσωπο, αὐτὸ ὑποκαθίσταται αὐτοδικαίως στὰ δικαιώματα ἐκείνου πού τὴν ἔλαβε: 1. ἂν κατέβαλε τὴ διατροφὴ δυνάμει τοῦ δεύτερου ἐδαφίου τῆς προηγούμενης παραγράφου· 2. ἂν πρόκειται γιὰ τὸ Κράτος ἢ νομικὸ πρόσωπο δημοσίου δικαίου ἢ κοινωφελὲς ἵδρυμα πού ἀνέλαβε τὴ διατροφὴ τοῦ δικαιούχου ἀνηλίκου στὴ θέση τοῦ ὑπόχρεου συγγενῆ του· 3. ἂν πρόκειται γιὰ ἰδιῶτες, στοὺς

ὁποίους ἀνατέθηκε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ δικαιούχου ἀνηλίκου, σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 1513, 1514, 1532, 1533 καί 1535· 4. ἂν ὁ δικαιοῦχος τῆς διατροφῆς εἶναι ἀνήλικος καὶ τὴ διατροφὴ κατέβαλε, στὴ θέση τοῦ ὑπόχρεου γονέα του, ὁ σύζυγος τοῦ τελευταίου.

Ἄρθρο 1491. Ὅταν τὸ πρόσωπο εἶναι ἔγγαμο, ἡ ὑποχρέωση τῶν κατιόντων καὶ τῶν ἀνιόντων του νὰ τὸ διατρέφουν ὑπάρχει μόνον ἂν ὁ σύζυγός του, ἐνόψει τῶν λοιπῶν ὑποχρεώσεών του, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ τοῦ παρέχει τὴν ὀφειλόμενη διατροφὴ χωρὶς νὰ κινδυνεύει ἡ δική του διατροφὴ ἢ ἄν, γιὰ πραγματικοὺς ἢ νομικοὺς λόγους, εἶναι ἀδύνατη ἢ ἰδιαίτερα δυσχερὴς ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξη ἐναντίον του στὴν ἡμεδαπή. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν διαζευγμένο, ὅταν ὁ πρώην σύζυγός του ἔχει ἀπέναντί του ὑποχρέωση διατροφῆς.

Ἄρθρο 1492. Σειρὰ τῶν δικαιούχων. Ὅταν αὐτοὶ ποὺ ἔχουν δικαίωμα διατροφῆς ἀπέναντι σὲ ὁρισμένο πρόσωπο εἶναι περισσότεροι καὶ ὁ ὑπόχρεος δὲν ἐπαρκεῖ νὰ τὴ δώσει σὲ ὅλους, προτεραιότητα ἔχουν οἱ κατιόντες κατὰ τὴ σειρὰ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς. Ἂν οἱ περισσότεροι δικαιοῦχοι εἶναι ἀνιόντες, ἔχουν προτεραιότητα οἱ πλησιέστεροι. Ὁ σύζυγος, ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα διατροφῆς, συμπορεύεται μὲ τοὺς ἀνήλικους κατιόντες καὶ προηγεῖται ἀπὸ τοὺς λοιποὺς κατιόντες ἢ ἄλλους συγγενεῖς. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν διαζευγμένο, ἐφόσον αὐτὸς ἔχει δικαίωμα διατροφῆς.

Ἄρθρο 1493. Μέτρο καὶ περιεχόμενο τῆς διατροφῆς. Τὸ μέτρο διατροφῆς προσδιορίζεται μὲ βάση τὶς ἀνάγκες τοῦ δικαιούχου, ὅπως αὐτὲς προκύπτουν ἀπὸ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς του (ἀνάλογη διατροφή). Ἡ διατροφὴ περιλαμβάνει ὅλα ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ δικαιούχου καὶ ἐπὶ πλέον τὰ ἔξοδα γιὰ τὴν ἀνατροφή, καθὼς καὶ τὴν ἐπαγγελματική καὶ τὴν ἐν γένει ἐκπαίδευσή του.

Ἄρθρο 1494. Μεταβολὴ τῶν ὅρων. Ἄν, ἀφότου ἐκδόθηκε ἡ ἀπόφαση ποὺ προσδιορίζει τὴ διατροφή, μεταβλήθηκαν οἱ ὅροι τῆς διατροφῆς, τὸ δικαστήριο μπορεῖ νὰ μεταρρυθμίσει τὴν ἀπόφασή του ἢ καὶ νὰ διατάξει τὴν παύση τῆς διατροφῆς.

Ἄρθρο 1495. Ἐλαττωμένη διατροφή. Οἱ κατιόντες καὶ οἱ ἀνιόντες δικαιοῦνται μόνο στὴ στοιχειώδη διατροφή, ποὺ περιλαμβάνει τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴ συντήρηση, ἂν ὑπέπεσαν ἀπέναντι στὸν ὑπόχρεο διατροφῆς σὲ παράπτωμα ποὺ δικαιολογεῖ τὴν ἀποκλήρωσή τους.

Ἄρθρο 1496. Χρόνος καὶ τρόπος καταβολῆς. Ἡ διατροφὴ προκαταβάλλεται σὲ χρῆμα κάθε μήνα. Ἂν συντρέχουν ἰδιαίτεροι λόγοι, τὸ δικαστήριο μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψει στὸν ὑπόχρεο τὴν καταβολὴ μὲ ἄλλον τρόπο.

Ἄρθρο 1497. Οἱ γονεῖς ποὺ ὀφείλουν διατροφὴ σὲ ἀνήλικο ἄγαμο τέκνο τους ἔχουν δικαίωμα νὰ ὁρίσουν τὸν τρόπο καὶ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θὰ προκαταβάλλεται ἡ διατροφή. Ἂν τὸ ζητήσει τὸ τέκνο, τὸ δικαστήριο μπορεῖ νὰ ἀποφασίσει διαφορετικά, ἐφόσον συντρέχουν ἰδιαίτεροι λόγοι.

Ἄρθρο 1498. Διατροφὴ γιὰ τὸ παρελθὸν δὲν ὀφείλεται παρὰ μόνο ἀπὸ τὴν ὑπερημερία.

Ἄρθρο 1499. Παραίτηση. Παραίτηση ἀπὸ τὴ διατροφὴ γιὰ τὸ μέλλον δὲν ἰσχύει. Ἡ προκαταβολὴ τῆς διατροφῆς ἀπαλλάσσει τὸν ὑπόχρεο μόνο γιὰ τὸ διάστημα ποὺ ὁρίζεται στὰ ἄρθρα 1496 καὶ 1497.

Ἄρθρο 1500. Ἀπόσβεση. Ἡ ἀξίωση διατροφῆς παύει μὲ τὸ θάνατο τοῦ δικαιούχου ἢ τοῦ ὑποχρέου, ἐκτὸς ἂν ἀφορᾶ παρελθόντα χρόνο ἢ δόσεις ἀπαιτητὲς κατὰ τὸ χρόνο τοῦ θανάτου.

Ἄρθρο 1501. Δικαστικὴ συμπαράσταση. Ὅταν ὁ ἕνας ἢ καὶ οἱ δύο γονεῖς ἀθετοῦν τὴν ὑποχρέωσή τους νὰ διατρέφουν τὸ ἀνήλικο τέκνο τους, τὸ ἁρμόδιο δικαστικὸ ὄργανο παρέχει ἀτελῶς στὸν ἄλλο γονέα ἢ στὸ ἴδιο τὸ τέκνο, ἐφόσον τὸ ζητήσουν, κάθε πρόσφορη βοήθεια γιὰ τὴν ἀναγκαστικὴ εἴσπραξη τῶν ὀφειλόμενων παροχῶν.

Ἄρθρο 1502. Προσωρινὴ ἐπιδίκαση διατροφῆς. Σὲ περίπτωση ὅπου ἕνα τέκνο ἔχει γεννηθεῖ χωρὶς γάμο τῆς μητέρας του καὶ ἡ πατρότητά του εἶναι πολὺ πιθανή, ἡ δὲ μητέρα του βρίσκεται σὲ ἀπορία, τὸ δικαστήριο μπορεῖ, ἀκόμη καὶ πρὶν ἀσκηθεῖ ἡ ἀγωγὴ γιὰ τὴν ἀναγνώρισή του, νὰ διατάξει ὡς ἀσφαλιστικὸ μέτρο τὴν προκαταβολὴ ἀπὸ τὸν πατέρα στὸ τέκνο, κάθε μήνα, εὔλογου ποσοῦ ἔναντι τῆς ὀφειλόμενης σ' αὐτὸ διατροφῆς.

Ἄρθρο 1503. Δαπάνες τοκετοῦ καὶ διατροφῆς τῆς ἄγαμης μητέρας. Σὲ περίπτωση ὅπου ἕνα τέκνο γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῆς μητέρας του, τὸ δικαστήριο μπορεῖ, ὕστερα ἀπὸ αἴτησή της, νὰ καταδικάσει τὸν πατέρα ποὺ ἀναγνωρίσθηκε δικαστικῶς, ἀκόμη καὶ ἂν τὸ τέκνο γεννήθηκε νεκρό: 1. στὴν καταβολὴ τῶν δαπανῶν τοῦ τοκετοῦ· 2. σὲ διατροφὴ τῆς μητέρας, ἐφόσον αὐτὴ ἀδυνατεῖ νὰ διαθρέψει τὸν ἑαυτό της, ἐπὶ δύο μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν τοκετὸ καὶ τέσσερις ὕστερα ἀπὸ αὐτόν, ἤ, ἂν συντρέχουν εἰδικὲς περιστάσεις, τὸ πολὺ ἐπὶ ἕνα ἔτος.

Ἡ ἀξίωση τῆς μητέρας δὲν παύει μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα, παραγράφεται δὲ ὅταν περάσουν τρία ἔτη ὕστερα ἀπὸ τὸν τοκετό. Ἀξίωση ἀποζημίωσης, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις γιὰ τὶς ἀδικοπραξίες, δὲν ἀποκλείεται.

Ἄρθρο 1504. Διατροφὴ μεταξὺ ἀδελφῶν. Ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ μποροῦν, ἂν τὸ δικαστήριο τὸ κρίνει εὔλογο, νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ δίνουν διατροφὴ σὲ ἀδελφὸ ἢ ἀδελφή, ἂν αὐτὸς ποὺ τὴ ζητεῖ ἀδυνατεῖ νὰ διατρέφει τὸν ἑαυτό του γιὰ ἰδιαίτερους λόγους καὶ ἰδίως ἐξαιτίας τῆς ἡλικίας του, βαρειᾶς ἀσθένειας ἢ ἀναπηρίας. Ἡ διατροφὴ περιλαμβάνει τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ἐπιπλέον τὰ ἔξοδα γιὰ τὴν ἀνατροφή, καθὼς καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ καὶ τὴν ἐν γένει ἐκπαίδευση.

Οἱ διατάξεις τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 1487, καθὼς καὶ τῶν ἄρθρων 1494, 1496 καὶ 1498 ἕως 1500 ἐφαρμόζονται καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση.

ΕΝΔΕΚΑΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ

Ἄρθρο 1505. Ἐπώνυμο τῶν τέκνων. Οἱ γονεῖς ὑποχρεοῦνται νὰ ἔχουν προσδιορίσει τὸ ἐπώνυμο τῶν τέκνων τους μὲ κοινὴ ἀμετάκλητη δήλωσή τους. Ἡ δήλωση γίνεται πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, εἴτε σὲ συμβολαιογράφο εἴτε στὸν λειτουργό, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θὰ τελεσθεῖ ὁ γάμος. Ὁ λειτουργὸς ὀφείλει νὰ ζητήσει τὴ σχετικὴ δήλωση.

Τὸ ὁριζόμενο ἐπώνυμο, κοινὸ γιὰ ὅλα τὰ τέκνα, μπορεῖ νὰ εἶναι εἴτε τὸ ἐπώνυμο τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἴτε συνδυασμὸς τῶν ἐπωνύμων τους, ποὺ ὅμως σὲ καμία περίπτωση δὲν μπορεῖ νὰ περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ δύο ἐπώνυμα.

Ἂν οἱ γονεῖς παραλείψουν νὰ δηλώσουν τὸ ἐπώνυμο τῶν τέκνων τους, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῶν προηγούμενων παραγράφων, τὰ τέκνα ἔχουν γιὰ ἐπώνυμο τὸ ἐπώνυμο τοῦ πατέρα τους.

Ἄρθρο 1506. Ἐπώνυμο τοῦ τέκνου χωρὶς γάμο τῶν γονέων του. Τὸ τέκνο ποὺ γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῶν γονέων του παίρνει τὸ ἐπώνυμο τῆς μητέρας του. Ὁ σύζυγος τῆς μητέρας μπορεῖ νὰ δώσει στὸ τέκνο, μὲ συμβολαιογραφικὸ ἔγγραφο, τὸ ἐπώνυμό του στὴ θέση τοῦ ὡς τότε ἐπωνύμου τοῦ τέκνου ἢ ἐπιπρόσθετα, ἂν συναινέσουν σ' αὐτό, κατὰ τὸν ἴδιο τύπο, ἡ μητέρα καὶ τὸ τέκνο.

Σὲ περίπτωση ἐπιγενόμενου γάμου τῶν γονέων τοῦ τέκνου ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς τὸ ἐπώνυμό του, ἐφόσον αὐτὸ εἶναι ἀνήλικο, οἱ διατάξεις τοῦ προηγούμενου ἄρθρου.

Ἂν γίνει ἀναγνώριση, ἑκούσια ἢ δικαστική, τὸ ἐνήλικο τέκνο ἤ, ἂν αὐτὸ εἶναι ἀνήλικο, οἱ γονεῖς του ἢ καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἢ ὁ ἐπίτροπός του δικαιοῦνται, μέσα σὲ προθεσμία ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς ἀναγνώρισης, νὰ προσθέσουν, μὲ δήλωση στὸν ληξίαρχο, τὸ πατρικὸ ἐπώνυμο στὸ ἐπώνυμο τοῦ τέκνου. Ἂν στὴ δήλωση προβαίνουν οἱ δύο γονεῖς ἀπὸ κοινοῦ, μποροῦν νὰ προσδιορίσουν τὸ νέο ἐπώνυμο τοῦ τέκνου σύμφωνα μὲ τὴ δεύτερη παράγραφο τοῦ προηγούμενου ἄρθρου.

Άρθρο 1507. Αμοιβαία υποχρέωση. Γονείς και τέκνα οφείλουν αμοιβαία μεταξύ τους βοήθεια, στοργή και σεβασμό.

Άρθρο 1508. Υποχρέωση για παροχή υπηρεσιών. Το τέκνο, εφόσον αποτελεί μέλος του οίκου των γονέων του και ανατρέφεται ή διατρέφεται από αυτούς, υποχρεούται να παρέχει στους γονείς του, για τη διοίκηση του οίκου ή την άσκηση του επαγγέλματός τους, υπηρεσίες ανάλογες με τις δυνάμεις του και τις βιοτικές συνθήκες του ίδιου και της οικογένειάς του.

Άρθρο 1509. Παροχές των γονέων προς τα τέκνα τους. Η παροχή περιουσίας στο τέκνο από οποιονδήποτε γονέα του, είτε για τη δημιουργία ή τη διατήρηση οικονομικής ή οικογενειακής αυτοτέλειας, είτε για την έναρξη ή την εξακολούθηση επαγγέλματος, αποτελεί δωρεά μόνον ως προς το ποσό που υπερβαίνει το μέτρο, το οποίο επιβάλλουν οι περιστάσεις. Η ευθύνη όμως, απέναντι στο τέκνο, εκείνου που έκανε την παροχή, για πραγματικά ή νομικά ελαττώματα του πράγματος, κρίνεται πάντοτε κατά τις διατάξεις για την ευθύνη του δωρητή.

Άρθρο 1510. Γονική μέριμνα. Η μέριμνα για το ανήλικο τέκνο είναι καθήκον και δικαίωμα των γονέων (γονική μέριμνα), οι οποίοι την ασκούν από κοινού. Η γονική μέριμνα περιλαμβάνει την επιμέλεια του προσώπου, τη διοίκηση της περιουσίας και την εκπροσώπηση του τέκνου σε κάθε υπόθεση ή δικαιοπραξία ή δίκη, που αφορούν το πρόσωπο ή την περιουσία του.

Σε περίπτωση όπου η γονική μέριμνα παύει λόγω θανάτου, κήρυξης σε αφάνεια ή έκπτωσης του ενός γονέα, η γονική μέριμνα ανήκει αποκλειστικά στον άλλο.

Αν ο ένας από τους γονείς αδυνατεί να ασκήσει τη γονική μέριμνα για πραγματικούς λόγους ή γιατί είναι ανίκανος ή περιορισμένα ικανός για δικαιοπραξία, την ασκεί μόνος ο άλλος γονέας. Η επιμέλεια όμως του προσώπου του τέκνου ασκείται και από τον ανήλικο γονέα.

Άρθρο 1511. Κάθε απόφαση των γονέων σχετικά με την άσκηση της γονικής μέριμνας πρέπει να αποβλέπει στο συμφέρον του τέκνου.

Στο συμφέρον του τέκνου πρέπει να αποβλέπει και η απόφαση του δικαστηρίου, όταν, κατά τις διατάξεις του νόμου, το δικαστήριο αποφασίζει σχετικά με την ανάθεση της γονικής μέριμνας ή με τον τρόπο της άσκησής της. Η απόφαση του δικαστηρίου πρέπει επίσης να σέβεται την ισότητα μεταξύ των γονέων και να μη κάνει διακρίσεις εξαιτίας του φύλου, της φυλής, της γλώσσας, της θρησκείας, των πολιτικών ή όποιων άλλων πεποιθήσεων, της ιθαγένειας, της εθνικής ή κοινωνικής προέλευσης ή της περιουσίας.

Ανάλογα με την ωριμότητα του τέκνου πρέπει να ζητείται και να συνεκτιμάται η γνώμη του πριν από κάθε απόφαση σχετική με τη γονική μέριμνα, εφόσον η απόφαση αφορά τα συμφέροντά του.

Άρθρο 1512. Σε περίπτωση διαφωνίας. Αν οι γονείς διαφωνούν κατά την άσκηση της γονικής μέριμνας, το δε συμφέρον του τέκνου επιβάλλει να ληφθεί απόφαση, αποφασίζει το δικαστήριο.

Άρθρο 1513. Διαζύγιο ή ακύρωση του γάμου. Στις περιπτώσεις διαζυγίου ή ακύρωσης του γάμου και εφόσον ζουν και οι δύο γονείς, η άσκηση της γονικής μέριμνας ρυθμίζεται από το δικαστήριο. Η άσκηση της γονικής μέριμνας μπορεί να ανατεθεί στον έναν από τους γονείς ή, αν αυτοί συμφωνούν ορίζοντας συγχρόνως τον τόπο διαμονής του τέκνου, στους δύο από κοινού. Το δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει διαφορετικά, ιδίως να κατανείμει την άσκηση της γονικής μέριμνας μεταξύ των γονέων ή να την αναθέσει σε τρίτον.

Για τη λήψη της απόφασής του το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του τους έως τότε δεσμούς του τέκνου με τους γονείς και τους αδελφούς του, καθώς και τις τυχόν συμφωνίες που έκαναν οι γονείς του τέκνου σχετικά με την επιμέλεια και τη διοίκηση της περιουσίας του.

Ο γονέας, στον οποίο δεν έχει ανατεθεί η άσκηση της γονικής μέριμνας, έχει το δικαίωμα να ζητάει από τον άλλο πληροφορίες για το πρόσωπο και την περιουσία του τέκνου.

Άρθρο 1514. Διακοπή της συμβίωσης. Οι διατάξεις του προηγούμενου άρθρου εφαρμόζονται και στις περιπτώσεις όπου υπάρχει διακοπή της συμβίωσης των συζύγων.

Άρθρο 1515. Τέκνα χωρίς γάμο των γονέων τους. Η γονική μέριμνα του ανήλικου τέκνου που γεννήθηκε και παραμένει χωρίς γάμο των γονέων του ανήκει στη μητέρα του. Σε περίπτωση αναγνώρισής του, αποκτά γονική μέριμνα και ο πατέρας, που όμως την ασκεί αν έπαυσε η γονική μέριμνα της μητέρας ή αν αυτή αδυνατεί να την ασκήσει για νομικούς ή πραγματικούς λόγους.

Με αίτηση του πατέρα, το δικαστήριο μπορεί και σε κάθε άλλη περίπτωση και ιδίως αν συμφωνεί η μητέρα να αναθέσει και σ' αυτόν την άσκηση της γονικής μέριμνας ή μέρους αυτής, εφόσον αυτό επιβάλλεται από το συμφέρον του τέκνου.

Σε περίπτωση δικαστικής αναγνώρισης, στην οποία αντιδίκησε ο πατέρας, αυτός δεν ασκεί γονική μέριμνα ούτε αναπληρώνει τη μητέρα στην άσκησή της. Το δικαστήριο μπορεί, αν το επιβάλλει το συμφέρον του τέκνου, να αποφασίσει διαφορετικά με αίτηση του πατέρα, εφόσον έπαυσε η γονική μέριμνα της μητέρας ή αυτή αδυνατεί να την ασκήσει για νομικούς ή πραγματικούς λόγους ή υπάρχει συμφωνία των γονέων.

Άρθρο 1516. Πράξεις από τον ένα γονέα. Ο καθένας από τους γονείς επιχειρεί και μόνος του πράξεις αναφερόμενες στην άσκηση της γονικής μέριμνας: 1. όταν πρόκειται για συνήθεις πράξεις επιμέλειας του προσώπου του τέκνου ή για την τρέχουσα διαχείριση της περιουσίας του ή για πράξεις που έχουν επείγοντα χαρακτήρα· 2. όταν πρόκειται για τη λήψη δήλωσης της βούλησης που είναι απευθυντέα προς το τέκνο.

Στις περιπτώσεις διακοπής της συμβίωσης των γονέων, διαζυγίου ή ακύρωσης του γάμου τους, καθώς και όταν πρόκειται για τέκνο γεννημένο χωρίς γάμο των γονέων του, τις αξιώσεις διατροφής που έχει το τέκνο κατά του γονέα, ο οποίος δεν έχει την επιμέλεια του προσώπου του, μπορεί να τις ασκεί αυτός που έχει την επιμέλεια και, αν δεν την έχει κανείς, αυτός με τον οποίο διαμένει το τέκνο.

Άρθρο 1517. Σύγκρουση συμφερόντων. Αν τα συμφέροντα του τέκνου συγκρούονται με τα συμφέροντα του πατέρα του ή της μητέρας του, που ασκούν τη γονική μέριμνα, καθώς και των συζύγων ή των συγγενών τους εξ αίματος ή εξ αγχιστείας σε ευθεία γραμμή, διορίζεται ειδικός επίτροπος.

Άρθρο 1518. Επιμέλεια του προσώπου. Η επιμέλεια του προσώπου του τέκνου περιλαμβάνει ιδίως την ανατροφή, την επίβλεψη, τη μόρφωση και την εκπαίδευσή του, καθώς και τον προσδιορισμό του τόπου της διαμονής του.

Κατά την ανατροφή του τέκνου οι γονείς το ενισχύουν, χωρίς διάκριση φύλου, να αναπτύσσει υπεύθυνα και με κοινωνική συνείδηση την προσωπικότητά του. Η λήψη σωφρονιστικών μέτρων επιτρέπεται μόνον εφόσον αυτά είναι παιδαγωγικώς αναγκαία και δεν θίγουν την αξιοπρέπεια του τέκνου.

Κατά τη μόρφωση και την επαγγελματική εκπαίδευση του τέκνου οι γονείς λαμβάνουν υπόψη τις ικανότητες και τις προσωπικές του κλίσεις. Γι' αυτόν το σκοπό οφείλουν να συνεργάζονται με το σχολείο και, αν υπάρχει ανάγκη, να ζητούν τη συνδρομή αρμόδιων κρατικών υπηρεσιών ή δημόσιων οργανισμών.

Άρθρο 1519. Δικαστική συμπαράσταση. Το αρμόδιο δικαστικό όργανο οφείλει να παρέχει στους γονείς, κατά την άσκηση της επιμέλειας του προσώπου του τέκνου τους, την υποστήριξή του, εφόσον αυτοί τη ζητήσουν.

Άρθρο 1520. Προσωπική επικοινωνία. Ο γονέας, με τον οποίο δεν διαμένει το τέκνο, διατηρεί το δικαίωμα της προσωπικής επικοινωνίας με αυτό.

Οἱ γονεῖς δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίζουν τὴν ἐπικοινωνία τοῦ τέκνου μὲ τοὺς ἀπώτερους ἀνιόντες του, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος.

Στὶς περιπτώσεις τῶν προηγούμενων παραγράφων, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐπικοινωνία κανονίζονται εἰδικότερα ἀπὸ τὸ δικαστήριο.

Ἄρθρο 1521. Περιουσία τοῦ τέκνου ἀπὸ διαθήκη ἢ δωρεά. Ἡ διοίκηση τῶν γονέων δὲν ἐκτείνεται καὶ στὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ποὺ περιέρχονται στὸ τέκνο ἀπὸ διάθεση τελευταίας βούλησης, πέρα ἀπὸ τὴ νόμιμη μοίρα τοῦ τέκνου, ἢ ἀπὸ δωρεά, μὲ τὸν ὅρο νὰ μὴν ἔχουν τὴ διοίκησή τους οἱ γονεῖς. Ἂν ὁ διαθέτης ἢ ὁ δωρητὴς δὲν ὁρίσει τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ ἔχει τὴ διοίκηση αὐτῶν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων, τὸ δικαστήριο διορίζει εἰδικὸ ἐπίτροπο.

Ἂν στὴ διάταξη τῆς τελευταίας βούλησης ἢ στὴ δωρεὰ ὁρίζεται νὰ μὴν ἔχει τὴ διοίκηση ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἡ διοίκηση ἀνήκει, σὲ περίπτωση ἀμφιβολίας, στὸν ἄλλο γονέα, ὁ ὁποῖος καὶ ἀντιπροσωπεύει τὸ τέκνο μόνος του στὶς σχετικὲς δίκες ἢ δικαιοπραξίες.

Ἄρθρο 1522. Ὁ διαθέτης ἢ ὁ δωρητὴς μποροῦν νὰ ὁρίσουν τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ διοικηθοῦν τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ποὺ ἄφησαν ἢ ἔδωσαν στὸ τέκνο. Παρέκκλιση ἐπιτρέπεται, στὴν περίπτωση τῆς δωρεᾶς, ἐφόσον ὁ δωρητὴς συναινεῖ σ' αὐτήν. Ἂν ὁ δωρητὴς δὲν ζεῖ ἢ ἀρνεῖται νὰ συναινέσει ἢ ἡ συναίνεσή του δὲν εἶναι ἐφικτή, καθὼς καὶ στὶς περιπτώσεις τῶν ἐπιδόσεων μὲ διάταξη τελευταίας βούλησης, ἡ παρέκκλιση ἐπιτρέπεται μόνο μὲ ἄδεια τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐφόσον ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου.

Ἄρθρο 1523. Διαχειριστικὲς πράξεις τῶν γονέων. Ἀπογραφή. Οἱ γονεῖς ὀφείλουν νὰ συντάσσουν ἀπογραφὴ γιὰ κάθε περιουσία ποὺ περιέρχεται στὸ τέκνο καὶ ὑπάγεται στὴ γονικὴ τους διοίκηση.

Ἄρθρο 1524. Δωρεές. Οἱ γονεῖς δὲν μποροῦν νὰ προβαίνουν σὲ δωρεὲς ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ τέκνου. Ἐξαιροῦνται οἱ δωρεὲς ποὺ ἐπιβάλλονται ἀπὸ ἰδιαίτερο ἠθικὸ καθῆκον ἢ ἀπὸ λόγους εὐπρέπειας.

Ἄρθρο 1525. Ἐπωφελὴς τοποθέτηση τῶν μετρητῶν. Οἱ γονεῖς ἔχουν τὴν ὑποχρέωση νὰ κάνουν, χωρὶς ὑπαίτια καθυστέρηση, παραγωγὰ ἢ νὰ τοποθετήσουν ἐπωφελῶς τὰ μετρητὰ χρήματα τοῦ τέκνου, τῶν ὁποίων ἔχουν τὴ διοίκηση, ἂν δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τὰ κρατοῦν γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν δαπάνες. Τὸ δικαστήριο μπορεῖ νὰ διατάξει διαφορετικὴ διάθεσή τους.

Ἄρθρο 1526. Διαχείριση μὲ διατυπώσεις. Οἱ γονεῖς δὲν μποροῦν, χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ δικαστηρίου, νὰ ἐπιχειρήσουν στὸ ὄνομα τοῦ τέκνου τὶς πράξεις ποὺ ἀπαγορεύονται καὶ στὸν ἐπίτροπο ἀνηλίκου χωρὶς ἄδεια τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἄδεια τοῦ δικαστηρίου δίνεται, ἂν ὑπάρχει ἀναπόφευκτη ἀνάγκη ἢ προφανὴς ὠφέλεια.

Ἄρθρο 1527. Ἡ κληρονομία ποὺ ἐπάγεται στὸ ἀνήλικο τέκνο θεωρεῖται ὅτι γίνεται ἀποδεκτὴ πάντοτε μὲ τὸν ὅρο τῆς ἀπογραφῆς, τὸ δὲ τέκνο, μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1912, δὲν ἐκπίπτει ἀπὸ τὸ εὐεργέτημα αὐτό. Τρίτοι, ποὺ ἔχουν ἔννομο συμφέρον, μποροῦν νὰ ἀξιώσουν ἀπὸ τὸ γονέα, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴ διοίκηση, νὰ συντάξει ἀπογραφὴ μέσα σὲ τέσσερις μῆνες τὸ βραδύτερο.

Ἄρθρο 1528. Σχετικὴ ἀκυρότητα. Εἶναι ἄκυρες οἱ πράξεις τῶν γονέων ποὺ γίνονται μὲ παράβαση τῶν ἄρθρων 1524 ἕως 1526. Τὴν ἀκυρότητα προτείνουν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τὸ τέκνο καὶ οἱ καθολικοὶ ἢ εἰδικοὶ διάδοχοί του.

Ἄρθρο 1529. Χρησιμοποίηση γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ τέκνου. Οἱ γονεῖς χρησιμοποιοῦν τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ τέκνου, τὴν ὁποία διοικοῦν, γιὰ τὴ συντήρηση, τὴ μόρφωση καὶ τὴν ἐκπαίδευσή του. Μποροῦν ἐπίσης νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν καὶ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας, στὸ μέτρο ποὺ αὐτὸ κρίνεται εὔλογο. Ὅ,τι περισσεύει περιέρχεται στὴν περιουσία τοῦ τέκνου.

Οἱ γονεῖς μποροῦν ἐπίσης, σὲ περιπτώσεις ἐξαιρετικῆς ἀνάγκης καὶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1526, νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὸ κεφάλαιο τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου.

Ἄρθρο 1530. Οἱ δαπάνες τῶν γονέων. Οἱ γονεῖς ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσουν τὶς δαπάνες ποὺ ἔκαναν γιὰ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου καὶ τὴ διοίκηση τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου, ἂν ἀπὸ τὶς περιστάσεις εἶχαν δικαίωμα νὰ τὶς θεωρήσουν ἀναγκαῖες καὶ δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ τοὺς βαρύνουν.

Ἄρθρο 1531. Εὐθύνη τῶν γονέων. Οἱ γονεῖς, κατὰ τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας, ἔχουν ὑποχρέωση νὰ δείχνουν τὴν ἐπιμέλεια ποὺ δείχνουν καὶ στὶς δικές τους ὑποθέσεις. Ἂν ζημία ποὺ προκλήθηκε ὀφείλεται σὲ παράβαση ὑποχρέωσης καὶ τῶν δύο γονέων, οἱ γονεῖς εὐθύνονται εἰς ὁλόκληρον.

Ἄρθρο 1532. Συνέπειες κακῆς ἄσκησης. Ἂν ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα παραβαίνουν τὰ καθήκοντα ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει τὸ λειτούργημά τους γιὰ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου ἢ τὴ διοίκηση τῆς περιουσίας του ἢ ἂν ἀσκοῦν τὸ λειτούργημα αὐτὸ καταχρηστικὰ ἢ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἀνταποκριθοῦν σ' αὐτό, τὸ δικαστήριο, ἐφόσον τὸ ζητήσουν ὁ ἄλλος γονέας ἢ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τοῦ τέκνου ἢ ὁ εἰσαγγελέας, μπορεῖ νὰ διατάξει ὁποιοδήποτε πρόσφορο μέτρο.

Τὸ δικαστήριο μπορεῖ ἰδίως νὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν ἕνα γονέα τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καὶ νὰ τὴν ἀναθέσει ἀποκλειστικὰ στὸν ἄλλο ἤ, ἂν συντρέχουν καὶ στὸ πρόσωπο αὐτοῦ οἱ προϋποθέσεις τῆς προηγούμενης παραγράφου, νὰ ἀναθέσει τὴν ἐπιμέλεια τοῦ τέκνου ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει σὲ τρίτο ἢ νὰ διορίσει ἐπίτροπο.

Ἄρθρο 1533. Ἡ ἀφαίρεση τοῦ συνόλου τῆς ἐπιμέλειας τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς καὶ ἡ ἀνάθεσή της σὲ τρίτο διατάσσονται ἀπὸ τὸ δικαστήριο, μόνο ὅταν ἄλλα μέτρα ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα ἢ κρίνεται ὅτι δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ ἀποτρέψουν κίνδυνο τῆς σωματικῆς, πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς ὑγείας τοῦ τέκνου. Τὸ δικαστήριο ἀποφασίζει τὴν ἀνάθεση στὸν τρίτο ὕστερα ἀπὸ ἔλεγχο τοῦ ἤθους, τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς ἐν γένει καταλληλότητάς του, στηριζόμενο ὑποχρεωτικὰ σὲ βεβαίωση ἁρμόδιας ὑπηρεσίας. Ἡ ἀνάθεση γίνεται κατὰ προτίμηση σὲ συγγενικὰ πρόσωπα ἢ σὲ κατάλληλο ἵδρυμα.

Τὸ δικαστήριο ὁρίζει τὴν ἔκταση τῆς γονικῆς μέριμνας ποὺ παραχωρεῖ στὸν τρίτο καὶ τοὺς ὅρους τῆς ἄσκησής της.

Ἄρθρο 1534. Σὲ περίπτωση ὅπου ὑπάρχει κατεπείγουσα ἀνάγκη ἰατρικῆς ἐπέμβασης, γιὰ νὰ ἀποτραπεῖ κίνδυνος ζωῆς ἢ ὑγείας τοῦ τέκνου, ὁ εἰσαγγελέας πρωτοδικῶν μπορεῖ, ἂν ἀρνοῦνται οἱ γονεῖς, νὰ δώσει αὐτὸς ἀμέσως τὴν ἀπαιτούμενη ἄδεια, ὕστερα ἀπὸ αἴτηση τοῦ ἁρμόδιου γιὰ τὴ θεραπεία γιατροῦ ἢ τοῦ διευθυντῆ τῆς κλινικῆς ὅπου νοσηλεύεται τὸ τέκνο ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου ἁρμόδιου ὑγειονομικοῦ ὀργάνου.

Ἄρθρο 1535. Ἀφαίρεση μὲ αἴτηση τῶν γονέων. Τὸ δικαστήριο ἀφαιρεῖ τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας ἢ μέρους αὐτῆς ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς γιὰ σπουδαῖο λόγο, ἂν τὸ ζητήσουν οἱ ἴδιοι, ὑποδεικνύοντας καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ δέχεται νὰ ἀναλάβει τὴν ἀφαιρούμενη ἄσκηση. Μὲ τὴν ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀφαίρεση, τὸ δικαστήριο ἀναθέτει τὴν ἀφαιρούμενη ἄσκηση στὸ ὑποδεικνυόμενο ἢ ἄλλο πρόσωπο, προσδιορίζοντας καὶ τὸν τρόπο τῆς ἄσκησής της. Ὅταν λείπει τέτοιος προσδιορισμός, ἐφαρμόζονται ἀνάλογα οἱ διατάξεις γιὰ τὴν ἐπιτροπεία.

Ἄρθρο 1536. Μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν. Ἂν ἀπὸ τότε ποὺ ἐκδόθηκε δικαστικὴ ἀπόφαση σχετικὴ μὲ τὴ γονικὴ μέριμνα μεταβλήθηκαν οἱ συνθῆκες, τὸ δικαστήριο ὀφείλει, ὕστερα ἀπὸ αἴτηση ἑνὸς ἢ καὶ τῶν δύο γονέων, τῶν πλησιέστερων συγγενῶν τοῦ τέκνου ἢ τοῦ εἰσαγγελέα, νὰ προσαρμόσει τὴν ἀπόφασή του στὶς νέες συνθῆκες, ἀνακαλώντας ἢ μεταρρυθμίζοντάς την, σύμφωνα μὲ τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου, καὶ ἰδίως νὰ ἀποδώσει στοὺς γονεῖς τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας ποὺ τοὺς εἶχε ἀφαιρεθεῖ.

Ἄρθρο 1537. Ἔκπτωση τῶν γονέων. Ὁ γονέας ἐκπίπτει ἀπὸ τὴ γονικὴ μέριμνα, ἂν καταδικάσθηκε τελεσίδικα σὲ φυλάκιση τουλάχιστον ἑνὸς μηνὸς γιὰ ἀδίκημα ποὺ διέπραξε μὲ δόλο καὶ ποὺ ἀφορᾶ τὴ ζωή, τὴν ὑγεία καὶ τὰ ἤθη τοῦ τέκνου. Τὸ δικαστήριο μπορεῖ, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, ἐκτιμώντας τὶς περιστάσεις, νὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν γονέα τὴ γονικὴ μέριμνα καὶ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ τέκνα του, ὕστερα ἀπὸ αἴτηση τοῦ ἄλλου γονέα, τῶν πλησιέστερων συγγενῶν ἢ τοῦ εἰσαγγελέα.

Ἄρθρο 1538. Παύση τῆς γονικῆς μέριμνας. Ἡ γονικὴ μέριμνα παύει στὸ σύνολό της, ὡς πρὸς τὸν ἕνα γονέα ἂν αὐτὸς ἐκπέσει σύμφωνα μὲ τὸ προηγούμενο ἄρθρο ἢ πεθάνει ἢ κηρυχθεῖ σὲ ἀφάνεια, καὶ ὡς πρὸς τοὺς δύο γονεῖς ἂν τὸ τέκνο ἐνηλικιωθεῖ ἢ πεθάνει ἢ κηρυχθεῖ σὲ ἀφάνεια.

Ἄρθρο 1539. Συνέπειες παύσης. Ἂν ἔπαυσε ἡ γονικὴ μέριμνα ἢ τὸ δικαίωμα τῶν γονέων νὰ διοικοῦν τὴν περιουσία τοῦ τέκνου τους ἢ καὶ μόνη ἡ ἄσκησή τους, οἱ γονεῖς ὀφείλουν λογοδοσία ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιο τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου καὶ παράδοσή της. Τὸ ἴδιο ἰσχύει, ἂν ἔπαυσε ἡ γονικὴ μέριμνα ἢ τὸ δικαίωμα διοίκησης τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου ἢ καὶ μόνη ἡ ἄσκησή τους, ὡς πρὸς τὸν ἕνα μόνο ἀπὸ τοὺς γονεῖς.

Ἄρθρο 1540. Ἂν ἔπαυσε ἡ γονικὴ μέριμνα ἢ ἡ ἄσκησή της, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, οἱ γονεῖς ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐξακολουθήσουν τὶς πράξεις ποὺ ἀνάγονται στὴν ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου ἢ τὴ διοίκηση τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου, ὥσπου νὰ πληροφορηθοῦν τὴν παύση της. Οἱ τρίτοι ὅμως δὲν δικαιοῦνται νὰ ἐπικαλεσθοῦν αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῶν γονέων, ἂν γνώριζαν ἢ ὄφειλαν νὰ γνωρίζουν τὴν παύση.

Ἄρθρο 1541. Ἂν ἡ γονικὴ μέριμνα ἔπαυσε μὲ τὸ θάνατο ἢ τὴν ἀφάνεια τοῦ τέκνου, οἱ γονεῖς ἔχουν ὑποχρέωση νὰ φροντίζουν τὶς ὑποθέσεις ποὺ δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολή, ὥσπου νὰ μπορέσουν νὰ τὶς φροντίσουν οἱ κληρονόμοι».

Ἄρθρο 18.

Τὰ ἄρθρα 1582, 1584 καὶ 1585 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1582. Τὸ θετὸ τέκνο παίρνει τὸ ἐπώνυμο τοῦ θετοῦ γονέα. Ἔχει ὅμως δικαίωμα, ὅταν ἐνηλικιωθεῖ, νὰ προσθέσει καὶ τὸ πρὶν ἀπὸ τὴν υἱοθεσία ἐπώνυμό του. Ἂν τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἢ τὸ ἐπώνυμο τοῦ θετοῦ γονέα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἐπώνυμα, χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ σχηματισμὸ τοῦ σύνθετου ἐπωνύμου τοῦ θετοῦ τέκνου τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτά.

Σὲ περίπτωση κοινῆς υἱοθεσίας καὶ ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους ἢ υἱοθεσίας, ἀπὸ τὸν ἕνα σύζυγο, τοῦ τέκνου τοῦ ἄλλου, ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ θετὸ τέκνο ἡ δήλωση ποὺ τυχὸν ἔκαναν οἱ σύζυγοι σχετικὰ μὲ τὸ ἐπώνυμο τῶν τέκνων τους σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῶν δύο πρώτων παραγράφων τοῦ ἄρθρου 1505. Ἂν δὲν ἔχει γίνει παρόμοια δήλωση, ἐφαρμόζεται ἀναλογικὰ ἡ τρίτη παράγραφος τοῦ ἴδιου ἄρθρου. Τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο ἐδάφιο τῆς προηγούμενης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀναλογικὰ καὶ ἐδῶ».

«Ἄρθρο 1584. Ἀφότου συντελεσθεῖ ἡ υἱοθεσία, τὴ γονικὴ μέριμνα τῶν γονέων ἐξ αἵματος ἢ τὴν ἐπιτροπεία, ὑπὸ τὴν ὁποία τελοῦσε τὸ θετὸ τέκνο, ἀντικαθιστᾶ αὐτοδικαίως ἡ γονικὴ μέριμνα τοῦ θετοῦ ἢ τῶν θετῶν γονέων.

Ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους υἱοθετήσει τὸ τέκνο τοῦ ἄλλου, τὴ γονικὴ μέριμνα ἔχουν καὶ οἱ δύο σύζυγοι».

«Ἄρθρο 1585. Ἂν, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀνηλικότητας τοῦ τέκνου, ἡ γονικὴ μέριμνα τοῦ θετοῦ ἢ τῶν θετῶν γονέων ἔπαυσε γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, δὲν ἐπανέρχεται στοὺς ἐξ αἵματος γονεῖς».

Ἄρθρο 19.

Τὰ ἄρθρα 1589, 1599, 1600, 1602, 1612, 1614, 1615, 1625, 1627, 1629, 1630, 1632, 1650 καὶ 1665 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1589. Ποιοὶ τελοῦν ὑπὸ ἐπιτροπεία. Ὁ ἀνήλικος τελεῖ ὑπὸ ἐπίτροπο, ὅταν δὲν ὑπάρχει γονικὴ μέριμνα ἢ ὅταν ἀποφασίσει τὸ δικαστήριο τὸν διορισμὸ ἐπιτρόπου κατὰ τὰ ἄρθρα 1532, 1533, καὶ 1535».

«Ἄρθρο 1599. Ὁρισμὸς ἀπὸ τὸ γονέα. Ὁ κάθε γονέας, ἐφόσον ἔχει τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας, μπορεῖ νὰ διορίσει ἐπίτροπο τοῦ τέκνου του, γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ θὰ τὴν ἀσκεῖ μόνος ἕως τὸν θάνατό του, ἐπειδὴ ὁ ἄλλος εἶχε πεθάνει ἢ κηρυχθεῖ σὲ ἀφάνεια ἢ ἐκπέσει ἀπὸ τὴ γονικὴ μέριμνα ἢ ἐπειδὴ ἡ γονικὴ μέριμνα τοῦ εἶχε ἀφαιρεθεῖ κατὰ τὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 1532. Ἂν στὴν τελευταία περίπτωση ὁ ἄλλος γονέας ἀνακτήσει τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας, ματαιώνεται ὁ παραπάνω διορισμὸς ἐπιτρόπου».

«Ἄρθρο 1600. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενο ἄρθρο ὁρισμὸς γίνεται εἴτε μὲ διαθήκη εἴτε μὲ δήλωση στὸν εἰρηνοδίκη ἢ σὲ συμβολαιογράφο. Ἂν ὁ ὁρισμὸς ἀναφέρεται σὲ περισσότερους ἀπὸ ἕναν ἐπιτρόπους, τὸ δικαστήριο διορίζει ὡς ἐπίτροπο ἕναν ἀπὸ αὐτούς».

«Ἄρθρο 1602. Δοτὴ ἐπιτροπεία. Ὁ ἐπίτροπος διορίζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριο (δοτὴ ἐπιτροπεία), ἂν δὲν ὑπάρχει ἐπίτροπος κατὰ τὸ ἄρθρο 1599 ἢ ἂν αὐτὸς ἔχει ἀπαλλαγεῖ, παραιτηθεῖ ἢ παυθεῖ».

«Ἄρθρο 1612. Συγγενικὸ συμβούλιο. Τὸ συγγενικὸ συμβούλιο συγκροτεῖται στὸν τόπο ὅπου ἔχει τὴν κατοικία του ὁ ἀνήλικος καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν εἰρηνοδίκη, ὡς πρόεδρο, καὶ τοὺς ἕξ πλησιέστερους συγγενεῖς τοῦ ἀνηλίκου ποὺ λαμβάνονται σὲ ἴσο ἀριθμὸ ἀπὸ τὴν πατρικὴ καὶ τὴ μητρικὴ γραμμή. Στοὺς πλησιέστερους συγγενεῖς περιλαμβάνονται καὶ οἱ συγγενεῖς ἐξ ἀγχιστείας σὲ εὐθεία γραμμὴ ὅλων τῶν βαθμῶν καὶ σὲ πλάγια γραμμὴ ὡς τὸν δεύτερο. Ὁ συγγενὴς ἐξ αἵματος ὅμως προτιμᾶται ἀπὸ τὸν ἰσόβαθμο συγγενὴ ἐξ ἀγχιστείας. Μεταξὺ συγγενῶν τοῦ ἴδιου βαθμοῦ προτιμᾶται ὁ μεγαλύτερος στὴν ἡλικία. Στὸ συγγενικὸ συμβούλιο μετέχουν ὅλοι οἱ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀνιόντες τοῦ ἀνηλίκου».

«Ἄρθρο 1614. Ἂν ὁ ἐπίτροπος ἔχει διαφορετικὴ κατοικία ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ ἀνηλίκου ἢ ἂν ἀλλάξει κατοικία, τὸ δικαστήριο ποὺ ἕως τότε ἦταν ἁρμόδιο μπορεῖ, μὲ αἴτηση τοῦ ἐπιτρόπου, νὰ ὁρίσει ὡς τόπο συνόδου τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου τὸν τόπο τῆς κατοικίας τοῦ ἐπιτρόπου».

«Ἄρθρο 1615. Ἀνίκανοι νὰ εἶναι μέλη. Οἱ ἀνίκανοι νὰ εἶναι ἐπίτροποι δὲν μποροῦν νὰ εἶναι μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ παρεπίτροπος μετέχουν στὸ συγγενικὸ συμβούλιο χωρὶς ψῆφο, ἐκτὸς ἂν εἶναι μέλη του. Ὁ ἀνήλικος ποὺ συμπλήρωσε τὸ δέκατο ἕκτο ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔχει δικαίωμα νὰ παίρνει μέρος στὸ συγγενικὸ συμβούλιο χωρὶς ψῆφο.

Κάθε μέλος μπορεῖ νὰ ἀντιπροσωπευθεῖ στὸ συγγενικὸ συμβούλιο μὲ εἰδικὸν πληρεξούσιο, ὁ ὁποῖος ὅμως μπορεῖ νὰ ἐκπροσωπεῖ μόνον ἕνα μέλος».

«Ἄρθρο 1625. Λόγοι ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐπιτρόπου. Ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν ἐπιτροπεία: 1. ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας· 2. οἱ ὑπουργοί, τὰ μέλη τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, οἱ νομάρχες, οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ ἀντεισαγγελεῖς· 3. ὅσοι ἐργάζονται μόνιμα στὸ ἐξωτερικό· 4. ὅσοι ὑπηρετοῦν στὶς ἔνοπλες δυνάμεις».

«Ἄρθρο 1627. Μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπεία ἢ ἀπὸ τὴ συνέχισή της: 1. ὅποιος δὲν εἶναι συγγενὴς ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας μὲ τὸν ἀνήλικο, ἐφόσον ὑπάρχει στὸν τόπο τῆς κατοικίας τοῦ ἀνηλίκου συγγενὴς ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας ἱκανὸς νὰ εἶναι ἐπίτροπος· 2. ὅποιος συμπλήρωσε τὸ ἑβδομηκοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του· 3. ὅποιος πάσχει ἀπὸ χρόνια βαρειὰ ἀσθένεια· 4. ὁ γονέας τεσσάρων τέκνων ποὺ βρίσκονται στὴ ζωὴ ἢ ποὺ πέθαναν ἐνῶ ὑπηρετοῦσαν στὶς ἔνοπλες δυνάμεις· 5. ὅποιος ἔχει ἀναλάβει δύο ἐπιτροπεῖες ἤ, ἐφόσον εἶναι σύζυγος ἢ γονέας, καὶ μία μόνο· 6. ὅποιος ἐργάζεται μόνιμα μακριὰ ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ ἀνηλίκου καὶ

ἀπὸ αὐτὸν τὸ λόγο γίνεται δύσκολη ἡ ἐκπλήρωση τοῦ ἔργου του ὡς ἐπιτρόπου.

Σχετικὰ μὲ τὴν αἴτηση τῆς ἀπαλλαγῆς ἐφαρμόζεται ἡ δεύτερη παράγραφος τοῦ προηγούμενου ἄρθρου».

«Ἄρθρο 1629. Ἡ ἐπιμέλεια τοῦ ἀνηλίκου. Ἡ ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ ἀνηλίκου ἀνήκει στὸν ἐπίτροπο. Ὁ γονέας μπορεῖ νὰ ὁρίσει διαφορετικά, σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 1599 καὶ 1600, ἀναλογικὰ ἐφαρμοζόμενα. Τὸ δικαστήριο μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἀναθέσει τὴν ἐπιμέλεια σὲ τρίτο μετὰ ἀπὸ γνωμοδότηση τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἂν αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου».

«Ἄρθρο 1630. Ἡ ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ ἀνηλίκου περιλαμβάνει τὰ ὁριζόμενα στὸ ἄρθρο 1518.

Ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ παρεπίτροπος, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἐπιμέλεια τοῦ τέκνου, καθὼς καὶ κάθε συγγενὴς ἐξ αἵματος ἕως τὸν τέταρτο βαθμό, ὀφείλουν νὰ ἐπαγρυπνοῦν γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ ἀνηλίκου καὶ νὰ ἀναφέρονται, ἂν χρειάζεται, στὸ συγγενικὸ συμβούλιο ἢ τὸ δικαστήριο».

«Ἄρθρο 1632. Περίπτωση εἰδικῆς διαχείρισης. Οἱ διατάξεις τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1521 καὶ τοῦ ἄρθρου 1522 ἐφαρμόζονται ἀνάλογα καὶ ὅταν σὲ διαθήκη ἢ δωρεὰ προβλέπεται ἀποκλεισμὸς τῆς διοίκησης τοῦ ἐπιτρόπου».

«Ἄρθρο 1650. Ἀποδοχὴ κληρονομίας. Ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 1527 ἐφαρμόζεται ἀνάλογα καὶ στὴν περίπτωση ἀνηλίκου ποὺ τελεῖ ὑπὸ ἐπιτροπεία».

«Ἄρθρο 1665. Ἡ ἐπιτροπεία τέκνων χωρὶς γάμο τῶν γονέων τους. Οἱ διατάξεις γιὰ τὴν ἐπιτροπεία ἀνηλίκων ἐφαρμόζονται καὶ στὴν ἐπιτροπεία τῶν ἀνήλικων τέκνων ποὺ γεννήθηκαν χωρὶς γάμο τῶν γονέων τους. Καθήκοντα συγγενικοῦ συμβουλίου ἐκτελεῖ ὁ εἰρηνοδίκης».

Ἄρθρο 20.

Τὰ ἄρθρα 1590 ἕως 1598, 1601, 1628, 1633 καὶ 1662 ἕως 1664 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα καταργοῦνται.

Ἄρθρο 21.

Καταργοῦνται ὅλες οἱ διατάξεις τοῦ Δέκατου Πέμπτου Κεφαλαίου τοῦ Τέταρτου Βιβλίου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα (ἄρθρα 1666 ἕως 1685) ποὺ ἀναφέρονται στὴν κηδεμονία τῶν χειράφετων ἀνηλίκων.

Ἄρθρο 22.

Τὰ ἄρθρα 1687, 1696 καὶ 1697 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1687. Ὁ ἀνήλικος ποὺ βρίσκεται ἤδη ὑπὸ γονικὴ μέριμνα ἢ ἐπιτροπεία μπορεῖ νὰ τεθεῖ σὲ ἀπαγόρευση, ἂν συντρέχουν οἱ ὅροι της, ἐφόσον αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ συμφέρον του».

«Ἄρθρο 1696. Ἐπιτροπεία ἀπὸ τὸν νόμο. Ἡ ἐπιτροπεία τοῦ ἔγγαμου ἀπαγορευμένου ἐπάγεται αὐτοδικαίως στὸν σύζυγό του, ἐκτὸς ἄν, μὲ αἴτηση τοῦ ἀπαγορευμένου ἢ ὁποίου ἔχει ἔννομο συμφέρον, τὸ δικαστήριο κρίνει ὅτι τὸ συμφέρον τοῦ ἀπαγορευμένου ἐπιβάλλει διαφορετικὴ λύση».

«Ἄρθρο 1697. Παροχὲς σὲ τέκνο. Ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἀπαγορευμένου μπορεῖ, μὲ γνωμοδότηση τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἄδεια τοῦ δικαστηρίου, νὰ προβεῖ σὲ παροχὲς πρὸς τέκνο τοῦ ἀπαγορευμένου, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 1509».

Ἄρθρο 23.

Τὰ ἄρθρα 1719, 1723 καὶ 1748 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1719. Ἀνίκανοι. Ἀνίκανοι νὰ συντάσσουν διαθήκη εἶναι: 1. οἱ ἀνήλικοι· 2. οἱ δικαστικῶς ἀπαγορευμένοι· 3. ὅσοι τελοῦν ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη λόγω ἀσωτίας· 4. ὅσοι, κατὰ τὸ χρόνο τῆς σύνταξης τῆς διαθήκης, δὲν ἔχουν συνείδηση τῶν πράξεών τους ἢ δὲν ἔχουν τὴ χρήση τοῦ λογικοῦ λόγω πνευματικῆς νόσου. Ἡ ἀνικανότητα τοῦ δικαστικῶς ἀπαγορευμένου καὶ τοῦ ἀσώτου ποὺ τελεῖ ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὑποβλήθηκε ἡ αἴτηση, μὲ βάση τὴν ὁποία διατάχθηκε ἡ ἀπαγόρευση ἢ ἡ ἀντίληψη».

«Ἄρθρο 1723. Ἀνίκανος γιὰ ἰδιόγραφη. Ὅποιος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ διαβάζει χειρόγραφα δὲν μπορεῖ νὰ συντάξει ἰδιόγραφη διαθήκη».

«Ἄρθρο 1748. Ἀνίκανος γιὰ μυστική. Ὅποιος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ διαβάζει δὲν μπορεῖ νὰ συντάξει μυστικὴ διαθήκη».

Ἄρθρο 24.

Τὸ ἄρθρο 1785 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1785. Διάταξη ὑπὲρ τοῦ συζύγου. Ἡ διάταξη σὲ διαθήκη τοῦ κληρονομουμένου ὑπὲρ τοῦ συζύγου του, σὲ περίπτωση ἀμφιβολίας, εἶναι ἀκυρώσιμη, ἂν ὁ μεταξύ τους γάμος εἶναι ἄκυρος ἢ λύθηκε ὅσο ζοῦσε ὁ διαθέτης ἢ ἂν ὁ διαθέτης, ἔχοντας βάσιμο λόγο διαζυγίου, εἶχε ἀσκήσει τὴν ἀγωγὴ διαζυγίου κατὰ τοῦ συζύγου του».

Ἄρθρο 25.

Τὰ ἄρθρα 1820 καὶ 1822 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1820. Σύζυγος ποὺ ἐπιζεῖ. Ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς συζύγους ποὺ ἐπιζεῖ καλεῖται, ὡς κληρονόμος ἐξ ἀδιαθέτου, μὲ τοὺς συγγενεῖς τῆς πρώτης τάξης στὸ τέταρτο καὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς τῶν ἄλλων τάξεων στὸ μισὸ τῆς κληρονομίας. Ἐπὶ πλέον παίρνει ὡς ἐξαίρετο, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν τάξη μὲ τὴν ὁποία καλεῖται, τὰ ἔπιπλα, σκεύη, ἐνδύματα καὶ ἄλλα τέτοια οἰκιακὰ ἀντικείμενα ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦσαν εἴτε μόνος ἐκεῖνος ποὺ ἐπιζεῖ εἴτε καὶ οἱ δύο σύζυγοι. Ἂν ὅμως ὑπάρχουν τέκνα τοῦ συζύγου ποὺ πέθανε, λαμβάνονται ὑπόψη οἱ ἀνάγκες καὶ αὐτῶν, ἐφόσον τὸ ἐπιβάλλουν οἱ εἰδικὲς περιστάσεις γιὰ λόγους ἐπιείκειας».

«Ἄρθρο 1822. Ἀποκλεισμὸς συζύγου. Τὸ κληρονομικὸ δικαίωμα, καθὼς καὶ τὸ δικαίωμα στὸ ἐξαίρετο τοῦ συζύγου ποὺ ἐπιζεῖ ἀποκλείονται, ἂν ὁ κληρονομούμενος, ἔχοντας βάσιμο λόγο διαζυγίου, εἶχε ἀσκήσει τὴν ἀγωγὴ διαζυγίου κατὰ τοῦ συζύγου του».

Ἄρθρο 26.

Τὰ ἄρθρα 1831, 1833, 1834 καὶ 1842 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1831. Προσδιορισμὸς τῆς κληρονομίας. Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς νόμιμης μοίρας γίνεται μὲ βάση τὴν κατάσταση καὶ τὴν ἀξία τῆς κληρονομίας κατὰ τὸ χρόνο τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου, ἀφοῦ ἀφαιρεθοῦν τὰ χρέη καὶ οἱ δαπάνες τῆς κηδείας του καὶ τῆς ἀπογραφῆς τῆς κληρονομίας.

Στὴν κληρονομία προστίθενται, μὲ τὴν ἀξία ποὺ εἶχαν κατὰ τὸ χρόνο τῆς παροχῆς, ὅ,τιδήποτε ὁ κληρονομούμενος παραχώρησε, ὅσο ζοῦσε, χωρὶς ἀντάλλαγμα σὲ μεριδοῦχο εἴτε μὲ δωρεὰ εἴτε μὲ ἄλλο τρόπο καὶ ἐπίσης ὁποιαδήποτε δωρεὰ ποὺ ὁ κληρονομούμενος ἔκανε στὰ τελευταῖα δέκα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, ἐκτὸς ἂν τὴν ἐπέβαλαν λόγοι εὐπρέπειας ἢ ἰδιαίτερο ἠθικὸ καθῆκον.

Γιὰ τὸν ὑπολογισμὸ τῆς νόμιμης μοίρας τῶν γονέων δὲν συνυπολογίζεται ὅ,τι περιέρχεται ὡς ἐξαίρετο, σύμφωνα μὲ τὴ δεύτερη παράγραφο τοῦ ἄρθρου 1820, στὸν σύζυγο ποὺ ἐπιζεῖ».

«Ἄρθρο 1833. Τί καταλογίζεται στὴ νόμιμη μοίρα. Στὴ νόμιμη μοίρα καταλογίζονται οἱ παροχὲς σὲ μεριδοῦχο, μὲ τὴν ἀξία ποὺ εἶχαν ὅταν ἔγιναν, ἐφόσον προστίθενται στὴν κληρονομία σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 1831, ἐκτὸς ἂν ὁ κληρονομούμενος ὅρισε διαφορετικὰ ὅταν ἔδωσε τὴν παροχή.

Ὁ καταλογισμὸς γίνεται καὶ ἂν στὴ θέση τοῦ κατιόντα, ποὺ ἔλαβε τὴν παροχή, ὑπεισέρχεται ὡς μεριδοῦχος ἄλλος κατιών».

«Άρθρο 1834. Υπολογισμός σε περίπτωση συνεισφοράς. Αν, εφόσον υπάρχουν περισσότεροι κατιόντες, συντρέχει στην εξ αδιαθέτου διαδοχή περίπτωση συνεισφοράς, η νόμιμη μοίρα για τον κάθε κατιόντα προσδιορίζεται με βάση την εξ αδιαθέτου μερίδα που θα του περιερχόταν, υπολογιζόμενης και της συνεισφοράς. Ο διαθέτης δεν μπορεί να αποκλείσει τον τρόπο αυτό υπολογισμού για οποιαδήποτε παροχή του άρθρου 1895, ώστε να ζημιωθεί ο μεριδούχος.

Η παροχή που λαμβάνεται υπόψη κατά την προηγούμενη παράγραφο, όταν πρέπει και να καταλογισθεί στη νόμιμη μοίρα σύμφωνα με το άρθρο 1833, καταλογίζεται σ' αυτή για τη μισή της μόνο αξία».

«Άρθρο 1842. Ο διαθέτης μπορεί να αποκληρώσει τον σύζυγό του αν, κατά τον χρόνο του θανάτου του, είχε δικαίωμα να ασκήσει αγωγή διαζυγίου για βάσιμο λόγο αναγόμενο σε υπαιτιότητα του συζύγου του».

Άρθρο 27.

Στη θέση του άρθρου 1889 του Αστικού Κώδικα, που καταργήθηκε από τη διάταξη του άρθρου 53 του Εισαγωγικού Νόμου του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, τίθεται νέο άρθρο 1889, που έχει το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Άρθρο 1889. Ρύθμιση ως προς την οικογενειακή στέγη. Αν υπάρχει στην κληρονομία, που πρέπει να διανεμηθεί, ακίνητο το οποίο χρησίμευε, όσο ζούσε ο κληρονομούμενος, ως ο κύριος τόπος διαμονής του ίδιου και του συζύγου του που επιζεί, το δικαστήριο μπορεί, κατά τη διανομή της κληρονομίας, ύστερα από αίτηση του τελευταίου, εκτιμώντας τις ειδικές περιστάσεις, να επιδικάσει την κυριότητα του ακινήτου αποκλειστικά σ' αυτόν. Αν η αξία του ακινήτου κατά το θάνατο του κληρονομουμένου είναι μεγαλύτερη από την αξία της κληρονομικής μερίδας του συζύγου που επιζεί, η επιδίκαση γίνεται αφού ο τελευταίος καταβάλει τη διαφορά. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται και σε περίπτωση διανομής μόνο του ακινήτου που χρησίμευε ως οικογενειακή στέγη, αν αυτό περιήλθε σε περισσότερους, ανάμεσα στους οποίους είναι ο σύζυγος που επιζεί».

Άρθρο 28.

Το άρθρο 1895 του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 1895. Τί συνεισφέρεται. Οι κατιόντες, όταν κληρονομούν εξ αδιαθέτου, έχουν την υποχρέωση να συνεισφέρουν ο ένας στον άλλο ό,τιδήποτε τους δώρησε ή οπωσδήποτε τους παραχώρησε χωρίς αντάλλαγμα ο κληρονομούμενος, όσο ζούσε, καθώς και ό,τι δαπάνησε για την επαγγελματική μόρφωσή τους, εφόσον αυτό υπερέβαινε ό,τι θα ήταν σύμφωνο με την οικονομική κατάσταση του κληρονομουμένου. Δεν υπάρχει υποχρέωση συνεισφοράς, αν ο κληρονομούμενος το όρισε, όταν έδωσε την παροχή ή έκανε τη δαπάνη».

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ
ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ

Άρθρο 29.

Το άρθρο 115 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 115. Τα άρθρα 653 έως 659 του Εμπορικού Νόμου αντικαθίστανται ως εξής:

Με την επιφύλαξη της διάταξης της τρίτης παραγράφου του άρθρου 1398 του Αστικού Κώδικα, όταν πτωχεύει ο ένας από τους συζύγους, κάθε περιουσιακό στοιχείο που αποκτήθηκε από τον άλλο, ύστερα από την τέλεση του γάμου και μέσα στα δύο τελευταία χρόνια πριν από την παύση των πληρωμών, τεκμαίρεται υπέρ της ομάδας των δανειστών ότι ανήκει στον σύζυγο που πτώχευσε, εκτός αν αποδειχθεί ότι η απόκτησή του από τον άλλο σύζυγο δεν έγινε με χρήματα ή με άλλα μέσα αυτού που πτώχευσε ούτε προέρχεται από δωρεά του τελευταίου.

Η διάταξη αυτού του άρθρου έχει εφαρμογή στις πτωχεύσεις που κηρύσσονται ύστερα από την ισχύ αυτού του νόμου ανεξάρτητα από το χρόνο τέλεσης του γάμου».

Άρθρο 30.

Το άρθρο 121 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 121. Στις περιπτώσεις των άρθρων 42, 46, 79, 105, 111, 1350 παρ. 2, 1352 εδ. 6', 1441, 1522, 1525, 1526, 1576, 1600 παρ. 2, 1614, 1629, 1630, 1633, 1636, 1639, 1641, 1647, 1648, 1653, 1655, 1697, 1708 παρ. 2, 1865, 1866, 1868, 1908, 1913, 1917 παρ. 2, 1919, 1920, 1956, 1965, 2021, 2024, 2027, 2028, 2031 του Αστικού Κώδικα, καθώς και στις περιπτώσεις διορισμού ή παύσης επιτρόπου, παρεπιτρόπου, ειδικού ή προσωρινού επιτρόπου ή απαγόρευσης, εφαρμόζεται η διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας».

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Άρθρο 31.

Καταργούνται τα άρθρα 2 έως 7 του Εμπορικού Νόμου.

Άρθρο 32.

Το άρθρο 13 του Ν. 602/1915 «περί συνεταιρισμών», όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 6 του Ν.Δ. 28.11.1925 και το άρθρο 6 του Ν. 5289/1931, αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 13. Οι ανήλικοι δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί ως συνεταίροι. Στο καταστατικό μπορεί να ορισθεί ότι δεν γίνονται δεκτοί ως συνεταίροι όσοι δεν έχουν συμπληρώσει ορισμένη ηλικία».

Άρθρο 33.

Το έκτο εδάφιο του άρθρου 43 του Ν. 602/1915 «περί συνεταιρισμών», όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 24 του Ν.Δ. 28.11.1925 και το άρθρο 16 του Ν. 5289/1931, αντικαθίσταται ως εξής:

«Επιτρέπεται στους συνεταίρους να αντιπροσωπεύονται στη συνέλευση από άλλους συνεταίρους. Η νομιμοποίηση των αντιπροσώπων γίνεται με απλή επιστολή που κατατίθεται στη συνέλευση. Κανένας συνεταίρος δεν μπορεί να αντιπροσωπεύσει περισσότερους από έναν».

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Άρθρο 34.

Η περίπτωση αριθ. 10 του άρθρου 16 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«10) Οι διαφορές που αφορούν τον καθορισμό, τη μείωση ή την αύξηση της συνεισφοράς του καθενός από τους συζύγους για τις ανάγκες της οικογένειας, της διατροφής που οφείλεται εξαιτίας γάμου, διαζυγίου ή συγγένειας, των δαπανών τοκετού και της διατροφής της άγαμης μητέρας και της διατροφής της μητέρας από την κληρονομική μερίδα που είχε επαχθεί στο τέκνο που αυτή κυοφορεί».

Άρθρο 35.

Η περίπτωση αριθ. 1 του άρθρου 17 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αντικαθίσταται ως εξής:

«ι) Οἱ διαφορὲς ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας καὶ τὴν ἐπικοινωνία τῶν γονέων καὶ τῶν λοιπῶν ἀνιόντων μὲ τὸ τέκνο».

Ἄρθρο 36.

Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 592 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«1. Μὲ τὴν εἰδικὴ διαδικασία τῶν ἄρθρων 598 ἕως 612 δικάζονται οἱ διαφορὲς ποὺ ἀφοροῦν:

α) Τὸ διαζύγιο.

β) Τὴν ἀκύρωση γάμου.

γ) Τὴν ἀναγνώριση τῆς ὕπαρξης ἢ τῆς ἀνυπαρξίας γάμου.

δ) Τὶς σχέσεις τῶν συζύγων κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γάμου, οἱ ὁποῖες πηγάζουν ἀπὸ αὐτόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀναφερόμενες στὸ ἄρθρο 681 Β».

Ἄρθρο 37.

Τὸ ἄρθρο 598 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 598. Ἱκανότητα δικαστικῆς παράστασης τῶν ἀνηλίκων ποὺ συνάπτουν γάμο καὶ τῶν προσώπων ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη. Οἱ ἀνήλικοι ποὺ συνάπτουν γάμο καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ τελοῦν ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη μποροῦν νὰ ἀσκοῦν μόνοι τους τὶς κατὰ τὸ ἄρθρο 592 παρ. 1 ἀγωγὲς καὶ νὰ ἐμφανίζονται στὸ δικαστήριο, ὅταν αὐτὲς ἐκδικάζονται, χωρὶς τὴ συγκατάθεση κανενός».

Ἄρθρο 37α.

Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 612 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«1. Τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια ἔχουν δικαιοδοσία νὰ ἐκδικάζουν τὶς διαφορὲς τοῦ ἄρθρου 592 παρ. 1, ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους εἶναι Ἕλληνας, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχει οὔτε εἶχε κατοικία ἢ διαμονὴ στὴν Ἑλλάδα, ἢ ἂν ἦταν κατὰ τὴν τέλεση τοῦ γάμου Ἕλληνας καὶ ἀπέβαλε, λόγω τοῦ γάμου του, τὴν ἑλληνικὴ ἰθαγένεια».

Ἄρθρο 38.

Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 614 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«1. Κατὰ τὴν εἰδικὴ διαδικασία τῶν ἄρθρων 615 ἕως 622, στὴν ὁποία ἐφαρμόζονται καὶ τὰ ἄρθρα 598, 600, 601, 603, 605 καὶ 606, δικάζονται οἱ διαφορὲς ποὺ ἀφοροῦν: α) τὴν προσβολὴ τῆς πατρότητας, β) τὴν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει σχέση γονέα καὶ τέκνου ἢ γονικὴ μέριμνα, γ) τὴν ἀναγνώριση τῆς πατρότητας τέκνου ποὺ γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῶν γονέων του, δ) τὴν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει ἢ εἶναι ἄκυρη ἡ ἑκούσια ἀναγνώριση ἑνὸς τέκνου γεννημένου χωρὶς γάμο τῶν γονέων του ἢ ἡ ἐξομοίωσή του μὲ τέκνο γεννημένο σὲ γάμο λόγω ἐπιγενόμενου γάμου τῶν γονέων του, καθὼς καὶ τὴν προσβολὴ ἑκούσιας ἀναγνώρισης, ε) τὴν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει ἢ εἶναι ἄκυρη υἱοθεσία ἢ τὴ λύση της, στ) τὴν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει ἐπιτροπεία».

Ἄρθρο 39.

Τὸ ἄρθρο 615 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 615. Ἂν, στὶς διαφορὲς τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ προηγούμενου ἄρθρου, ἕνας διάδικος, χωρὶς νὰ ἔχει εἰδικοὺς λόγους ὑγείας, ἀρνεῖται νὰ ὑποβληθεῖ στὶς πρόσφορες ἰατρικὲς ἐξετάσεις, μὲ γενικὰ ἀναγνωρισμένες ἐπιστημονικὲς μεθόδους, ποὺ τοῦ ἐπιβλήθηκαν ἀπὸ τὸ δικαστήριο ὡς ἀναγκαῖο ἀποδεικτικὸ μέσο γιὰ τὴ διαπίστωση τῆς πατρότητας, οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀντιδίκου του λογίζονται ἀποδειγμένοι.

Ἂν τὸ δικαστήριο διατάσσει τὴν ὑποβολὴ στὶς ἐξετάσεις τῆς προηγούμενης παραγράφου καὶ τρίτων ποὺ δὲν εἶναι διάδικοι, μπορεῖ, μὲ τὴν ἴδια ἀπόφασή του, νὰ ἀπειλεῖ τὴν ἐπιβολὴ σ' αὐτούς, γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ θὰ παρεμπόδιζαν ἀδικαιολόγητα τὴ διενέργεια τῶν ἐξετάσεων μὲ τὴν ἀπουσία τους κατὰ τὴν ἡμέρα καὶ ὥρα ποὺ ὁρίσθηκαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἢ μὲ τὴν ἄρνησή τους νὰ ὑποβληθοῦν σ' αὐτές, χρηματικὴ ποινὴ δέκα χιλιάδων ἕως ἑκατὸ χιλιάδων δραχμῶν.

Κατὰ τὴ διενέργεια τῶν ἐξετάσεων τῶν δύο προηγούμενων παραγράφων πρέπει νὰ λαμβάνονται ὅλα τὰ μέτρα ὥστε νὰ ἐξασφαλίζονται πλήρως ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἐξεταζομένου. Ὁ διάδικος ἢ ὁ τρίτος, τοῦ ὁποίου διατάσσεται ἡ ἐξέταση, πρέπει νὰ κληθεῖ δέκα ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴ διενέργειά της γιὰ νὰ παραστεῖ σ' αὐτήν».

Ἄρθρο 40.

Τὸ ἄρθρο 618 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρον 618. Δεδικασμένο. Ἀποφάσεις ποὺ δέχονται ἢ ἀπορρίπτουν α) τὴν προσβολὴ τῆς πατρότητας, β) τὴν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει σχέση γονέα καὶ τέκνου ἢ γονικὴ μέριμνα, γ) τὴν ἀναγνώριση τῆς πατρότητας τέκνου γεννημένου χωρὶς γάμο τῶν γονέων του, δ) τὴν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει ἢ εἶναι ἄκυρη ἡ ἑκούσια ἀναγνώριση ἑνὸς τέκνου ποὺ γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῶν γονέων του ἢ ἡ ἐξομοίωσή του μὲ τέκνο γεννημένο σὲ γάμο, λόγω τοῦ ἐπιγενόμενου γάμου τῶν γονέων του, καθὼς καὶ τὴν προσβολὴ ἑκούσιας ἀναγνώρισης, ε) τὴν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει ἢ εἶναι ἄκυρη υἱοθεσία ἢ τὴ λύση της, στ) τὴν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει ἐπιτροπεία ἀνηλίκου, ἀποτελοῦν δεδικασμένο ὑπὲρ καὶ ἐναντίον ὅλων, ἐφόσον δὲν ὑπόκεινται οὔτε σὲ ἀναίρεση καὶ ἀναψηλάφηση. Τὸ δεδικασμένο δὲν ἰσχύει γιὰ τὸν τρίτο ποὺ δὲν ἔλαβε μέρος στὴ δίκη καὶ ποὺ ἐπικαλεῖται γιὰ τὸν ἑαυτό του σχέση γονέα καὶ τέκνου ἢ γονικὴ μέριμνα».

Ἄρθρο 41.

Τὸ ἄρθρο 619 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρον 619. Παθητικὴ νομιμοποίηση. 1. Ἡ ἀγωγὴ γιὰ τὴν προσβολὴ τῆς πατρότητας τέκνου γεννημένου σὲ γάμο ἀπευθύνεται: α) ἂν ἀσκεῖται ἀπὸ τὸν σύζυγο τῆς μητέρας ἢ ἕναν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, κατὰ τοῦ τέκνου ἢ τοῦ εἰδικοῦ ἐπιτρόπου του καὶ τῆς μητέρας του, β) ἂν ἀσκεῖται ἀπὸ τὸ τέκνο, κατὰ τῆς μητέρας καὶ τοῦ συζύγου της, γ) ἂν ἀσκεῖται ἀπὸ τὴ μητέρα, κατὰ τοῦ τέκνου ἢ τοῦ εἰδικοῦ ἐπιτρόπου του καὶ κατὰ τοῦ συζύγου· ἀλλιῶς ἀπορρίπτεται.

2. Ἡ ἀγωγὴ γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς ὕπαρξης ἢ μὴ ὕπαρξης σχέσης γονέα καὶ τέκνου, γονικῆς μέριμνας, ἑκούσιας ἀναγνώρισης ἢ ἐξομοίωσης, λόγω τοῦ ἐπιγενόμενου γάμου τῶν γονέων του, ἑνὸς τέκνου ποὺ γεννήθηκε χωρὶς γάμο τους μὲ τέκνο γεννημένο σὲ γάμο ἢ ἀκυρότητας ἑκούσιας ἀναγνώρισης ἢ παρόμοιας ἐξομοίωσης, ἀπευθύνεται: α) ὅταν τὴν ἀσκεῖ ὁ ἕνας γονέας, κατὰ τοῦ ἄλλου γονέα καὶ τοῦ τέκνου, β) ὅταν τὴν ἀσκεῖ τὸ τέκνο, κατὰ τῶν δύο γονέων, γ) ὅταν τὴν ἀσκεῖ τρίτος, κατὰ τῶν δύο γονέων καὶ τοῦ τέκνου· σὲ περίπτωση ποὺ ἔχει πεθάνει κάποιος ἀπὸ αὐτούς, ἀπευθύνεται κατὰ τῶν κληρονόμων του· καὶ στὴν περίπτωση ποὺ ἡ ἀναγνώριση ἔγινε ἀπὸ τὸν παππού ἢ τὴ γιαγιά, ἡ ἀγωγὴ ἀπευθύνεται καὶ ἐναντίον τους· ἀλλιῶς ἀπορρίπτεται.

3. Ἡ ἀγωγὴ γιὰ τὴν προσβολὴ ἑκούσιας ἀναγνώρισης ἀπευθύνεται κατὰ τῶν προσώπων ποὺ συνέπραξαν σ' αὐτὴν ἢ τῶν κληρονόμων τους καί, ὅταν δὲν ἀσκεῖ τὴν ἀγωγὴ τὸ τέκνο ἢ οἱ κατιόντες του, καὶ κατ' αὐτῶν· ἀλλιῶς ἀπορρίπτεται.

4. Ἡ ἀγωγὴ γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς ὕπαρξης ἢ μὴ ὕπαρξης ἢ ἀκυρότητας ἢ λύσης τῆς υἱοθεσίας ἀπευθύνεται: α) ὅταν τὴν ἀσκεῖ ὁ θετὸς γονέας, κατὰ τοῦ θετοῦ τέκνου, β) ὅταν τὴν ἀσκεῖ τὸ θετὸ τέκνο, κατὰ τοῦ θετοῦ γονέα,

γ) ὅταν τὴν ἀσκεῖ τρίτος, κατὰ τοῦ θετοῦ γονέα καὶ τοῦ θετοῦ τέκνου· σὲ περίπτωση ποὺ ἔχει πεθάνει κάποιος ἀπὸ αὐτούς, ἡ ἀγωγὴ ἀπευθύνεται κατὰ τῶν κληρονόμων του· ἀλλιῶς ἀπορρίπτεται.

5. Ἡ ἀγωγὴ γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς ὕπαρξης ἢ μὴ ὕπαρξης ἐπιτροπείας ἀπευθύνεται, ὅταν τὴν ἀσκεῖ ὁ ἐπίτροπος, κατὰ τοῦ ἐπιτροπευομένου καί, ὅταν τὴν ἀσκεῖ ὁ ἐπιτροπευόμενος ἢ ἕνας τρίτος, κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου· ἀλλιῶς ἀπορρίπτεται».

Ἄρθρο 42.

Τὸ ἄρθρο 620 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 620. Ἡ προσβολὴ τῆς πατρότητας τέκνου γεννημένου σὲ γάμο, ἡ ἀναγνώριση τῆς ὕπαρξης ἢ μὴ ὕπαρξης σχέσης γονέα καὶ τέκνου ἢ γονικῆς μέριμνας, ἡ ἀναγνώριση τῆς πατρότητας ἑνὸς τέκνου γεννημένου χωρὶς γάμο τῶν γονέων του, ἡ ἀναγνώριση τῆς ὕπαρξης ἢ μὴ ὕπαρξης ἢ ἀκυρότητας ἑκούσιας ἀναγνώρισης ἢ ἐξομοίωσης ἑνὸς τέκνου γεννημένου χωρὶς γάμο τῶν γονέων του μὲ τέκνο γεννημένο σὲ γάμο, λόγω τοῦ ἐπιγενόμενου γάμου τους, ἡ ἀναγνώριση τῆς ὕπαρξης ἢ μὴ ὕπαρξης ἢ ἀκυρότητας υἱοθεσίας, ἡ ἀναγνώριση τῆς ὕπαρξης ἢ μὴ ὕπαρξης ἐπιτροπείας, ἡ προσβολὴ ἑκούσιας ἀναγνώρισης ἢ ἡ λύση υἱοθεσίας ἐπιδιώκονται μόνο μὲ κύρια ἢ παρεμπίπτουσα ἀγωγή».

Ἄρθρο 43.

Τὸ ἄρθρο 681Β τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 681 Β. 1. Μὲ τὴν εἰδικὴ διαδικασία τῶν ἄρθρων 666 παρ. 1, 667, 670, 671 παρ. 1 ἕως 3 καὶ 672 ἕως 676 δικάζονται οἱ διαφορὲς ποὺ ἀφοροῦν:

α) Τὸν καθορισμό, τὴ μείωση ἢ τὴν αὔξηση τῆς συνεισφορᾶς τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς συζύγους γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας, τῆς διατροφῆς ποὺ ὀφείλεται λόγω γάμου, διαζυγίου ἢ συγγένειας, τῶν δαπανῶν τοκετοῦ καὶ τῆς διατροφῆς τῆς ἄγαμης μητέρας, καθὼς καὶ τῆς διατροφῆς τῆς μητέρας ἀπὸ τὴν κληρονομικὴ μερίδα ποὺ ἔχει ἐπαχθεῖ στὸ τέκνο ποὺ αὐτὴ κυοφορεῖ, β) τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας ἀναφορικὰ μὲ τὸ τέκνο, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γάμου καὶ σὲ περίπτωση διαζυγίου ἢ ἀκύρωσης τοῦ γάμου, ἢ ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ τέκνο χωρὶς γάμο τῶν γονέων του, τὴ διαφωνία τῶν γονέων κατὰ τὴν κοινὴ ἄσκηση ἀπὸ αὐτοὺς τῆς γονικῆς τους μέριμνας, καθὼς καὶ τὴν ἐπικοινωνία τῶν γονέων καὶ τῶν ὑπόλοιπων ἀνιόντων μὲ τὸ τέκνο.

2. Οἱ διαφορὲς τῆς πρώτης παραγράφου, ἂν ἑνωθοῦν μὲ ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὶς διαφορὲς τῶν ἄρθρων 592 παράγρ. 1 ἢ 614 παράγρ. 1, μπορεῖ νὰ εἰσάγονται καὶ στὰ πολυμελὴ πρωτοδικεῖα καὶ νὰ δικάζονται μὲ τὴν εἰδικὴ διαδικασία τῶν ἄρθρων 593 ἕως 612 ἢ 616 ἕως 622.

3. Ἡ ἀνταγωγὴ συνεκδικάζεται μὲ τὴν ἀγωγή, εἴτε παρίσταται ὁ ἐνάγων εἴτε ἐρημοδικεῖ μόνον ἐὰν πέντε τουλάχιστον ἐργάσιμες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴ συζήτηση στὸ ἀκροατήριο κοινοποιήθηκε στὸν ἐνάγοντα τὸ σχετικὸ δικόγραφο ἢ κατατέθηκαν οἱ προτάσεις ποὺ περιέχουν τὴν ἀνταγωγή, καὶ αὐτὸ βεβαιώνεται σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 237 παρ. 1».

Ἄρθρο 44.

Μετὰ τὸ ἄρθρο 681 Β τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας προστίθεται ἄρθρο μὲ τὸν ἀριθμὸ 681 Γ ποὺ ἔχει τὸ ἀκόλουθο περιεχόμενο:

«Ἄρθρο 681 Γ. 1. Στὶς διαφορὲς τῆς περίπτωσης β' τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 681 Β ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 598, 600, 601, 605, 606, 744 καὶ 759 παρ. 3. Ἂν οἱ διαφορὲς αὐτὲς ἑνωθοῦν μὲ ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὶς διαφορὲς τῶν ἄρθρων 592 παρ. 1 ἢ 614 παρ. 1, ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 744 καὶ 759 παρ. 3.

2. Στὶς ἴδιες διαφορὲς ὁ δικαστὴς τοῦ μονομελοῦς δικαστηρίου ἢ μέλος πολυμελοῦς δικαστηρίου ποὺ ὁρίζεται, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴ συζήτηση, μὲ ἀπόφασή του καταχωριζόμενη στὰ πρακτικά, μπορεῖ νὰ ἔρθει σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸ τέκνο, ἂν αὐτὴ κριθεῖ ἀναγκαία γιὰ τὴ λήψη τῆς ἀπόφασης. Τὸ δικαστήριο ὁρίζει, μὲ προφορικὴ ἀνακοίνωση κατὰ τὴ συζήτηση ἢ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὴν μὲ κλήση ποὺ ἐπιδίδεται μὲ ἐπιμέλεια τοῦ γραμματέα, τὸν τόπο καὶ τὸν χρόνο τῆς συνάντησης καὶ καλεῖ ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὁποῖο διαμένει τὸ τέκνο, νὰ τὸ παρουσιάσει στὸ δικαστὴ ποὺ ὁρίσθηκε. Ἡ ἐπικοινωνία τοῦ δικαστῆ μὲ τὸ τέκνο γίνεται κατ' ἰδίαν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι παρὸν σ' αὐτὴν ἄλλο πρόσωπο, ἐκτὸς ἂν ὁ δικαστὴς κρίνει διαφορετικά. Γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς συνομιλίας δὲν συντάσσεται ἔκθεση».

Ἄρθρο 45.

Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 728 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 728. 1. Τὸ δικαστήριο μπορεῖ νὰ ἐπιδικάσει προσωρινά, ὡς ἀσφαλιστικὸ μέτρο, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἀπαιτήσεις: α) συνεισφορᾶς γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας ἢ διατροφῆς ὀφειλόμενης ἀπὸ τὸν νόμο, ἀπὸ σύμβαση ἢ ἀπὸ διάταξη τελευταίας βούλησης, β) καθυστερούμενων συντάξεων, γ) καθυστερούμενων τακτικῶν ἢ ἔκτακτων ἀποδοχῶν ὁποιασδήποτε μορφῆς ἢ ἀμοιβῶν ἢ ἀποζημιώσεων ποὺ ὀφείλονται ἀπὸ τὴν παροχὴ ἐργασίας ἢ ἐξόδων ποὺ ἔγιναν μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐργασία, δ) ἀποζημίωσης γιὰ καταγγελία τῆς σύμβασης ἐργασίας ἢ γιὰ ἐργατικὸ ἀτύχημα ἢ ποὺ ὀφείλεται ἀπὸ τὴ σύμβαση ἐργασίας ἢ λόγω παράβασής της, ε) ἀποζημίωσης γιὰ τὴ μείωση ἢ τὴν ἀπώλεια τῆς ἱκανότητας ἐργασίας λόγω τραυματισμοῦ ἢ προσβολῆς μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο τῆς ὑγείας ἑνὸς προσώπου ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀρρώστεια, καθὼς καὶ τῶν ἐξόδων θεραπείας καὶ ἀνάρρωσης, στ) ἀποζημίωσης, σὲ περίπτωση ποὺ ἕνα πρόσωπο θανατώνεται, ὑπὲρ ἐκείνων ποὺ τὸ πρόσωπο αὐτὸ κατὰ τὸν χρόνο τοῦ θανάτου του εἶχε ἀπὸ τὸν νόμο ὑποχρέωση νὰ διατρέφει, ζ) σὲ κάθε ἄλλη περίπτωση ποὺ ἡ προσωρινὴ ἐπιδίκαση ὁρίζεται ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου».

Ἄρθρο 46.

Ἡ δεύτερη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 729 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«2. Τὸ ποσὸ ποὺ ἐπιδικάζεται προσωρινὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερβεῖ συνολικὰ τὸ μισὸ τῆς πιθανολογούμενης ἀπαίτησης, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ διατροφὴ ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν νόμο, ἀπὸ σύμβαση ἢ ἀπὸ διάταξη τελευταίας βούλησης ἢ γιὰ συνεισφορὰ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας ἢ γιὰ ἔξοδα θεραπείας ἢ ἀνάρρωσης ἢ γιὰ ἀποζημίωση λόγω στέρησης διατροφῆς».

Ἄρθρο 47.

Τὸ ἄρθρο 735 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 735. Τὸ δικαστήριο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξει κάθε πρόσφορο ἀσφαλιστικὸ μέτρο ποὺ ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὶς περιστάσεις γιὰ τὴ ρύθμιση τῶν σχέσεων τῶν συζύγων ἀπὸ τὸν γάμο καὶ τῶν σχέσεων γονέων καὶ τέκνων· ἰδίως νὰ διατάξει τὴ μετοίκηση ἑνὸς ἀπὸ τοὺς συζύγους, νὰ ὁρίσει ποιὰ πράγματα δικαιοῦται αὐτὸς νὰ παραλάβει γιὰ τὴ χωριστή του ἐγκατάσταση, νὰ καθορίσει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ κάθε σύζυγος θὰ χρησιμοποιεῖ τὸ ἀκίνητο ὅπου διαμένουν ἢ τὰ ἔπιπλα καὶ σκεύη ποὺ χρησιμοποιοῦν ἀπὸ κοινοῦ, νὰ ὁρίσει τὸ γονέα στὸν ὁποῖο ἀνήκει προσωρινὰ ἡ ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας, νὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς τὴ γονικὴ μέριμνα ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καὶ νὰ ρυθμίσει τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸ τέκνο».

Ἄρθρο 48.

Τὸ ἄρθρο 796 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 796. Ὅταν, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, ζητεῖται ὁ διορισμὸς ἢ ἡ ἀντικατάσταση ἢ ἡ παύση ἐπιτρόπου, παρεπιτρόπου, εἰδικοῦ ἢ προσωρινοῦ ἐπιτρόπου ἢ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορα, ἁρμόδιο εἶναι τὸ δικαστήριο, στὴν περιφέρεια τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν κατοικία του, ἤ, ἂν δὲν ὑπάρχει κατοικία, τὴ διαμονή του ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται ὑπὸ ἐπιτροπεία ἢ ἀντίληψη».

Ἄρθρο 49.

Τὸ ἄρθρο 797 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 797. Ὅταν, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, ζητεῖται νὰ δοθεῖ ἄδεια νὰ ἐνεργήσουν κάποια πράξη: ὁ ἀνήλικος, αὐτὸς ποὺ ἀσκεῖ τὴ γονικὴ μέριμνα, ὁ ἐπίτροπος, αὐτὸς ποὺ τελεῖ ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη, ὁ κληρονόμος ἀπὸ ἀπογραφή, ὁ κηδεμόνας σχολάζουσας κληρονομίας, ὁ ἐκκαθαριστὴς κληρονομίας καὶ ὁ ἐκτελεστὴς διαθήκης, ἁρμόδιο εἶναι τὸ δικαστήριο τῆς κατοικίας τοῦ ἀνηλίκου ἢ αὐτοῦ ποὺ τελεῖ ὑπὸ ἐπιτροπεία ἢ ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη ἢ τὸ δικαστήριο τῆς κληρονομίας».

Ἄρθρο 50.

Ἡ δεύτερη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 982 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«2. Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν κατάσχεση: α) πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ ὑποστοῦν ἄμεση φθορά, β) ἡ εταιρικὴ μερίδα σὲ προσωπικὲς ἑταιρίες, γ) ἀπαιτήσεις διατροφῆς ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸν νόμο ἢ ἀπὸ διάταξη τελευταίας βούλησης καθὼς καὶ ἀπαιτήσεις γιὰ συνεισφορὰ τῶν συζύγων στὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας, δ) ἀπαιτήσεις μισθῶν, συντάξεων ἢ ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ἐκτὸς ἂν πρόκειται νὰ ἱκανοποιηθεῖ ἀπαίτηση γιὰ διατροφὴ ποὺ στηρίζεται στὸ νόμο ἢ σὲ διάταξη τελευταίας βούλησης ἢ γιὰ συνεισφορὰ στὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας, ὁπότε ἐπιτρέπεται νὰ γίνει κατάσχεση ἕως τὸ μισό, ἀφοῦ ληφθοῦν ὑπόψη τὰ ποσὰ ποὺ εἰσπράττει ὁ ὑπόχρεος, τὸ μέγεθος τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ὁ γάμος του γιὰ ἀντιμετώπιση τῶν οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαιούχων».

ΠΕΜΠΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρο 51.

Γάμοι ποὺ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου: 1. ἀπὸ πρόσωπα ποὺ τελοῦσαν ὑπὸ νόμιμη ἀπαγόρευση· 2. ἀπὸ ἐπιτροπευόμενο μὲ τὸν ἐπίτροπό του ἢ κατιόντα τοῦ τελευταίου, χωρὶς νὰ ἔχει δοθεῖ ὁριστικὰ λογοδοσία, θεωροῦνται ἔγκυροι ἀπὸ τὴν τέλεσή τους, ἐφόσον δὲν ἔχει ἐκδοθεῖ ἀμετάκλητη δικαστικὴ ἀπόφαση ποὺ νὰ ἀπαγγέλλει τὴν ἀκυρότητά τους.

Ἄρθρο 52.

Τέκνα ποὺ γεννήθηκαν σὲ γάμο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄκυρος ἐξαιτίας τῆς συγγένειας ἐξ αἵματος τῶν γονέων τους σὲ εὐθεία γραμμὴ ἢ δεύτερου βαθμοῦ σὲ πλάγια γραμμὴ καὶ ἀκυρώθηκε μὲ ἀμετάκλητη δικαστικὴ ἀπόφαση πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, θεωροῦνται ὅτι δὲν ἔπαυσαν νὰ ἔχουν τὴν ἰδιότητα τέκνου γεννημένου σὲ γάμο καὶ μετὰ τὴν ἀκύρωση τοῦ γάμου τῶν γονέων τους. Ὡς πρὸς τὰ κληρονομικά τους δικαιώματα ὅμως, ἀπέναντι στὸν πατέρα τους καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τους, γιὰ τὸ χρόνο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἰσχύει τὸ ἕως τώρα δίκαιο.

Ἄρθρο 53.

Οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1383 καὶ 1384 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τὸ ἄρθρο 14 αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐφαρμόζονται καὶ στοὺς ἄκυρους γάμους ποὺ τελέσθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐφόσον δικαστικὴ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀκύρωσή τους γίνεται ἀμετάκλητη μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του.

Ἄρθρο 54.

Οἱ διατάξεις αὐτοῦ τοῦ νόμου, ποὺ ἀφοροῦν τὶς σχέσεις τῶν συζύγων ἀπὸ τὸν γάμο καθὼς καί τὴν κατοικία τῶν ἰδίων καὶ τῶν ἀνήλικων τέκνων τους, ἐφαρμόζονται καὶ στοὺς γάμους ποὺ τελέσθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του.

Ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 1388 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 15 αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐφαρμόζεται μόνο στοὺς γάμους ποὺ τελοῦνται μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του. Μποροῦν ὅμως νὰ ὑπαχθοῦν στὴ νέα ρύθμιση καὶ γυναῖκες ποὺ εἶναι ἤδη ἔγγαμες κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐφόσον δηλώσουν τοῦτο στὸν ἁρμόδιο ληξίαρχο μέσα σὲ ἕνα χρόνο ἀπὸ αὐτήν. Ἡ δήλωση καταχωρίζεται στὸ περιθώριο τῆς ληξιαρχικῆς πράξης τοῦ γάμου.

Ἄρθρο 55.

Μὲ προεδρικὸ διάταγμα ρυθμίζονται τὰ σχετικὰ μὲ τὴ σύσταση καὶ ὀργάνωση τοῦ ἑνιαίου εἰδικοῦ δημόσιου βιβλίου ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὴ δεύτερη παράγραφο τοῦ ἄρθρου 1403 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως αὐτὸ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 15 αὐτοῦ τοῦ νόμου, τὸ περιεχόμενο τῶν καταχωρίσεων ποὺ πρέπει νὰ γίνονται σ' αὐτό, καθὼς καὶ κάθε ἄλλη λεπτομέρεια, ἀναγκαία γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ βιβλίου σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου.

Ἄρθρο 56.

Οἱ προῖκες ποὺ ἔχουν ἤδη συσταθεῖ κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου ἀποδίδονται στὴ γυναίκα. Ἀπὸ τὸ χρονικὸ αὐτὸ σημεῖο ἡ γυναίκα ἀποκτᾶ αὐτοδικαίως τὸ πλῆρες δικαίωμα στὰ προικῷα. Ἡ ἀπόδοση δὲν ὑπόκειται σὲ καμία φορολογία ἢ τέλος.

Ὁ ἄνδρας δὲν ὀφείλει, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, τοὺς καρποὺς ποὺ συνέλεξε πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἀκόμη καὶ ἂν τοὺς συνέλεξε ὑπερβαίνοντας τὴν τακτικὴ ἐκμετάλλευση ἢ ἀπὸ ἔκτακτα περιστατικά. Ἀλλὰ καὶ δὲν δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσει τὶς δαπάνες ποὺ ἔκανε στὰ προικῷα κατὰ τὴν ἴδια αὐτὴ περίοδο, ἐφόσον αὐτὲς βαρύνουν τὸν ἐπικαρπωτὴ σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις ποὺ ρυθμίζουν τὴν ἐπικαρπία. Δικαιοῦται, ἀντίθετα, στὴν περίπτωση ποὺ ἐπιχείρησε οὐσιώδεις προσθῆκες στὸ προικῷο, ποὺ δὲν τὸν βάρυναν ὡς ἐπικαρπωτή, νὰ ἀπαιτήσει τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν ἀξία τοῦ προικῴου μαζὶ μὲ τὴν προσθήκη, κατὰ τὸν χρόνο τῆς ἀπόδοσης, καὶ στὴν ἀξία του, κατὰ τὸν ἴδιο χρόνο, χωρὶς τὴν προσθήκη.

Ἄρθρο 57.

Ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου ἡ γυναίκα ἀποκτᾶ αὐτοδικαίως, χωρὶς τὴν καταβολὴ ὁποιουδήποτε φόρου ἢ τέλους, τὴν κυριότητα τῶν πραγμάτων ποὺ δόθηκαν στὸν ἄνδρα γιὰ προίκα κατὰ κυριότητα καὶ σώζονται στὴν περιουσία του. Δὲν θίγονται ὅμως τὰ δικαιώματα ποὺ ἀπέκτησαν τυχὸν τρίτοι σ' αὐτὰ τὰ πράγματα πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου. Γιὰ τὰ δικαιώματα αὐτὰ ἡ γυναίκα ἔχει μόνον ἐνοχικὴ ἀξίωση κατὰ τοῦ ἄνδρα.

Ἄρθρο 58.

Οἱ προῖκες, ποὺ ἀντικείμενό τους εἶναι χρήματα ἢ χρηματικὴ ἀποτίμηση, δὲν ἀποδίδονται, ἐκτὸς ἂν συμφωνήσουν τὸ ἀντίθετο οἱ σύζυγοι. Γιὰ τὶς προῖκες αὐτὲς ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν οἱ σχετικὲς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ποὺ καταργοῦνται μὲ αὐτὸν τὸ νόμο.

Ἄρθρο 59.

Ἄν, μὲ διάταξη τελευταίας βούλησης, ποὺ συντάχθηκε πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, καταλείφθηκε κάποιο περιουσιακὸ στοιχεῖο στὸν ἄνδρα γιὰ προίκα, τὸ περιουσιακὸ αὐτὸ στοιχεῖο περιέρχεται στὴ γυναίκα, ἐκτὸς ἂν εἶχε συσταθεῖ ἤδη ἡ προίκα, ὁπότε ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 56 [illegible] 57 [illegible]

Ἄρθρο 60.

Ὑποθῆκες, ποὺ ἔχουν ἐγγραφεῖ γιὰ τὴν ἀσφάλεια προίκας, σβήνουν μὲ τὴν ἀπόδοση τῶν προικώων καὶ ἐξαλείφονται μὲ συμβολαιογραφικὴ συναίνεση τῆς γυναίκας ἢ μὲ τελεσίδικη δικαστικὴ ἀπόφαση.

Ἄρθρο 61.

Τὸ ἄρθρο 7 τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 17 Ἰουλίου/13 Αὐγούστου 1923 «περὶ εἰδικῶν διατάξεων ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν» ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 7. Κατάθεση ἀναπαλλοτρίωτη ἐπιτρέπεται νὰ γίνεται μόνον α) ὑπὲρ νομικοῦ προσώπου ποὺ δὲν ἀσκεῖ ἐμπόριο, β) ὑπὲρ ἀνηλίκου, ἀπαγορευμένου ἢ ἀσώτου, γ) λόγω ἰσόβιας προσόδου ὑπὲρ ὁρισμένου προσώπου, ἀλλὰ μόνο μὲ δικαιοπραξία αἰτία θανάτου».

Ἄρθρο 62.

Ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 17 Ἰουλίου/13 Αὐγούστου 1923 «περὶ εἰδικῶν διατάξεων ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν» ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 11. 1. Ἡ ἰδιότητα τοῦ ἀναπαλλοτρίωτου αἴρεται: α) στὴν περίπτωση τῶν νομικῶν προσώπων, μὲ τὴ διάλυσή τους, β) στὴν περίπτωση τῶν ἀνικάνων, μὲ τὴ λήξη τῆς ἀνικανότητάς τους, γ) ἂν πρόκειται γιὰ ἰσόβια πρόσοδο, μὲ τὸ θάνατο τοῦ δικαιούχου, δ) ἂν πρόκειται γιὰ καταθέσεις ὑπὲρ ἀνηλίκου, ὑπὲρ ἀπαγορευμένου ἢ ὑπὲρ προσώπου ποὺ τελεῖ ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη, ἐφόσον ὁ ὅρος τοῦ ἀναπαλλοτρίωτου συμφωνήθηκε ἀπὸ τὸν καταθέτη κατὰ τὴν κατάθεση καὶ ἐπιτραπεῖ, ὕστερα ἀπὸ αἴτηση τοῦ δικαιούχου ἢ τοῦ νόμιμου ἀντιπροσώπου του, ἡ ὁλικὴ ἢ μερικὴ ἄρση τοῦ ἀναπαλλοτρίωτου ἢ ἡ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς κατάθεσης μὲ ἄδεια τοῦ δικαστηρίου. Ἁρμόδιο δικαστήριο εἶναι τὸ μονομελὲς πρωτοδικεῖο τοῦ τόπου τῆς κατάθεσης, τὸ ὁποῖο χορηγεῖ τὴν ἄδεια, δικάζοντας κατὰ τὴ διαδικασία τῆς ἑκούσιας δικαιοδοσίας, μόνον ἂν συναινεῖ στὴ χορήγησή της, μὲ συμβολαιογραφικὸ ἔγγραφο ἢ μὲ δήλωση ἐνώπιόν του, ὁ καταθέτης καὶ ἐπὶ πλέον συντρέχει περίπτωση ἀναπόφευκτης ἀνάγκης ἢ προφανοῦς ὠφέλειας τοῦ δικαιούχου. Ἐπὶ πλέον ἀπαιτεῖται, γιὰ ἐκείνους ποὺ τελοῦν ὑπὸ ἐπιτροπεία, σύμφωνη γνωμοδότηση τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καί, γιὰ ὅσους τελοῦν ὑπὸ δικαστικὴ ἀντίληψη, συναίνεση τοῦ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορα».

Ἄρθρο 63.

Στὴν περίπτωση ἀναπαλλοτρίωτων καταθέσεων ποὺ ἔγιναν, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 7, στοιχ. δ' τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 17 Ἰουλίου/13 Αὐγούστου 1923 «περὶ εἰδικῶν διατάξεων ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιριῶν», μὲ σκοπὸ τὴ σύσταση προίκας γιὰ χάρη γάμου ποὺ εἶχε τελεσθεῖ ἢ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τελεσθεῖ, αἴρεται τὸ ἀναπαλλοτρίωτο καὶ οἱ καταθέσεις ἀποδίδονται στὴ γυναίκα ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐφόσον ὁ γάμος τελέσθηκε πρὶν ἀπὸ αὐτή, καὶ ἀπὸ τὴν τέλεση τοῦ γάμου, ἂν αὐτὸς τελεσθεῖ ὕστερα ἀπὸ αὐτήν. Δὲν ὀφείλονται ὅμως ἀπὸ τὸν ἄνδρα οἱ καρποί, τοὺς ὁποίους συνέλεξε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπόδοση.

Ἄρθρο 64.

Σχέσεις κοινωνικῆς ἀσφάλισης ποὺ προβλέπουν εἰσφορὲς καὶ παροχὲς γιὰ προικοδότηση ἢ ἄλλες παροχὲς ποὺ δίνονται ἐν ὄψει γάμου καὶ στηρίζονται στὴ διάκριση φύλου ἀπαγορεύονται.

Διατάξεις νόμων ἢ καταστατικῶν τῶν φορέων κοινωνικῆς ἀσφάλισης ποὺ προβλέπουν ἀσφαλιστικὲς σχέσεις τῆς προηγούμενης παραγράφου παραμένουν προσωρινὰ σὲ ἰσχύ. Μέσα σὲ ἕξι μῆνες ἀπὸ τὴ δημοσίευση αὐτοῦ τοῦ νόμου, μὲ κοινὲς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ ποὺ ἐποπτεύει τὸν φορέα, τροποποιοῦνται οἱ ἰσχύουσες διατάξεις, ὥστε οἱ προβλεπόμενες παροχὲς τῆς πρώτης παραγράφου νὰ δίνονται ὡς παροχὲς γιὰ τὴ δημιουργία ἢ τὴν ἐνίσχυση οἰκογενειακῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς αὐτοτέλειας, χωρὶς διάκριση φύλου. Μὲ τὶς ἴδιες ἀποφάσεις ὁρίζονται συγχρόνως καὶ οἱ ὅροι τῆς νέας ἀσφαλιστικῆς σχέσης.

Ὑφιστάμενες σχέσεις κοινωνικῆς ἀσφάλισης τῆς πρώτης παραγράφου, ἐφόσον ἔχουν καταβληθεῖ εἰσφορὲς κατὰ τὴ δημοσίευση αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν ἕως τὴ λήξη τους κατὰ τὶς κείμενες διατάξεις. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ἡ ἀσφαλιστικὴ παροχὴ καταβάλλεται στὴ γυναίκα, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους ποὺ προβλέπει ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία, καὶ πάντως ὄχι ὡς προίκα.

Ἄρθρο 65.

Ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου οἱ λόγοι καὶ οἱ συνέπειες τοῦ διαζυγίου κρίνονται κατὰ τὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1438 ἕως 1446 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως αὐτὲς ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 16 αὐτοῦ τοῦ νόμου. Ἐφόσον ὅμως ἡ ἀγωγὴ διαζυγίου εἶχε ἀσκηθεῖ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, οἱ λόγοι καὶ οἱ συνέπειες τοῦ διαζυγίου κρίνονται σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιο ποὺ ἴσχυε κατὰ τὸ χρόνο τῆς ἄσκησης τῆς ἀγωγῆς.

Ἄν, πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, εἶχαν συμβεῖ γεγονότα ποὺ ἀποτελοῦν λόγο διαζυγίου σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις ποὺ εἰσάγονται μὲ αὐτόν, μπορεῖ νὰ ζητηθεῖ τὸ διαζύγιο μὲ βάση αὐτὲς τὶς διατάξεις.

Στὶς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 1439 παρ. 3 καὶ 1441 παρ. 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 16 αὐτοῦ τοῦ νόμου, συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος ποὺ ἔτρεξε πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του.

Ἄρθρο 66.

Ἡ γυναίκα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ φέρει καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺ αὐτοῦ τοῦ νόμου τὸ ἐπώνυμο τοῦ συζύγου της, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῆς δεύτερης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 54, περιορίζεται μετὰ τὸ διαζύγιο στὸ οἰκογενειακό της ἐπώνυμο. Δικαιοῦται ὅμως νὰ χρησιμοποιεῖ καὶ μετὰ τὸ διαζύγιο τὸ ἐπώνυμο τοῦ πρώην συζύγου της, ἐφόσον ἀπέκτησε μὲ αὐτὸ ἐπαγγελματικὴ ἢ καλλιτεχνικὴ φήμη καὶ δὲν βλάπτονται ἀπὸ τὴ χρησιμοποίησή του σοβαρὰ συμφέροντα τοῦ τελευταίου.

Ἄρθρο 67.

Ἡ ἰδιότητα τοῦ τέκνου ποὺ γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ τὴν ἰσχὺ αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὡς τέκνου γεννημένου σὲ γάμο, κρίνεται σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιο ποὺ ἴσχυε κατὰ τὸ χρόνο τῆς γέννησής του. Ἡ προσβολὴ ὅμως τῆς πατρότητας κρίνεται σύμφωνα μὲ τὸ νέο δίκαιο. Ὁ σύζυγος τῆς μητέρας μπορεῖ νὰ προσβάλλει τὴν πατρότητά του, ὅταν τὸ τέκνο γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, μόνον ἐὰν δὲν εἶχε χάσει τὸ κατὰ τὸ προηγούμενο δίκαιο δικαίωμα τῆς ἀποκήρυξης τοῦ τέκνου ἢ τῆς ἀμφισβήτησης τῆς πατρότητάς του.

Οἱ προθεσμίες προσβολῆς τῆς πατρότητας ποὺ εἰσάγονται μὲ τὸν παρόντα νόμο λήγουν, τὸ νωρίτερο, μετὰ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του.

Ἄρθρο 68.

Οἱ σχέσεις γονέων καὶ τέκνων καὶ ἡ ἀναγνώριση τέκνων ποὺ γεννήθηκαν χωρὶς γάμο τῶν γονέων τους ἢ ἡ ἐξομοίωσή τους, λόγω ἐπιγενόμενου γάμου, μὲ τέκνα γεννημένα σὲ γάμο, μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 73 ἕως 77, κρίνονται σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις αὐτοῦ τοῦ νόμου καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ τέκνα ποὺ γεννήθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή του. Σχετικὰ μὲ τὴ διατροφὴ αὐτῶν τῶν τέκνων ἐφαρμόζονται εἰδικότερα οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1486 ἕως 1502 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως οἱ διατάξεις αὐτὲς ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 17 αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Ἀγωγὲς γιὰ ἀναγνώριση τέκνου γεννημένου χωρὶς γάμο τῶν γονέων του, ἐκκρεμεῖς κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, κρίνονται κατὰ τὶς διατάξεις του.

Ἄρθρο 69.

Στὴν περίπτωση τῶν γάμων ποὺ ἔχουν ἤδη τελεσθεῖ κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου οἱ σύζυγοι μποροῦν, μέσα σὲ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του, ἐφόσον εἶναι ἄτεκνοι ἢ τὰ τέκνα τους εἶναι ἀκόμη ἀνήλικα καὶ ἢ

γυναίκα έκανε τή δήλωση τής δεύτερης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 54, νὰ προσδιορίσουν τὸ ἐπώνυμο ὅλων τῶν γεννημένων ἢ μελλοντικῶν τέκνων τους. Ὁ προσδιορισμὸς γίνεται μὲ κοινὴ δήλωσή τους σὲ συμβολαιογράφο, σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν δύο πρώτων παραγράφων τοῦ ἄρθρου 1505 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως αὐτὸ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 17 τοῦ παρόντος. Ἂν δὲν γίνει αὐτὸς ὁ προσδιορισμός, ὅλα τὰ τέκνα, γεννημένα καὶ μελλοντικά, ἔχουν γιὰ ἐπώνυμό τους τὸ ἐπώνυμο τοῦ πατέρα.

Ἄρθρο 70.

Ἂν, πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἡ μητέρα ἔγινε ἐπίτροπος τοῦ ἀνήλικου τέκνου της, παύει αὐτοδικαίως ἡ ἐπιτροπεία, ἡ δὲ μητέρα ἀποκτᾶ γονικὴ μέριμνα. Τὸ ἴδιο ἰσχύει, ἂν ἡ μητέρα ἐξέπεσε ἀπὸ τὴν ἐπιτροπεία, γιατὶ τέλεσε νέο γάμο χωρὶς νὰ προκαλέσει τὸ διορισμὸ ἐπιτρόπου τοῦ τέκνου της. Ἂν ἀφαιρέθηκε ἀπὸ τὴ μητέρα ἡ ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου ἢ ἂν διορίσθηκε γιὰ τὸ τέκνο αὐτὸ ἐπίτροπος, ἡ μητέρα μπορεῖ νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸ δικαστήριο νὰ ἀνατεθεῖ σ' αὐτὴν ἡ ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου ἢ νὰ παύσει ἡ ἐπιτροπεία, ὥστε νὰ ἀποκτήσει αὐτὴ τὴν πλήρη ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας.

Ἄρθρο 71.

Δικαστικὲς ἀποφάσεις, μὲ τὶς ὁποῖες ρυθμίσθηκε ἡ ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου ἢ ἡ διοίκηση τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου σὲ περίπτωση διαζυγίου ἢ ἀκύρωσης τοῦ γάμου τῶν γονέων του, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἴσχυαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἰσχὺ αὐτοῦ τοῦ νόμου, μποροῦν νὰ μεταβληθοῦν, ὥστε νὰ προσαρμοσθοῦν στὶς διατάξεις τοῦ τελευταίου.

Ἄρθρο 72.

Ἂν σὲ διάταξη τελευταίας βούλησης ἢ σὲ δωρεά, ποὺ καταρτίσθηκε πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὁρίσθηκε νὰ μὴν ἔχει ὁ πατέρας τὴ διοίκηση τῶν περιουσιακῶν στοιχείων ποὺ περιέρχονται στὸ τέκνο, σὲ περίπτωση ἀμφιβολίας ἀποκλείεται ἀπὸ τὴ διοίκηση καὶ ἡ μητέρα.

Ἄρθρο 73.

Γιὰ τὰ τέκνα ποὺ γεννήθηκαν χωρὶς γάμο τῶν γονέων τους πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἡ μητέρα ἀποκτᾶ αὐτοδικαίως τὴ γονικὴ μέριμνα.

Ἡ μητέρα μπορεῖ, ἂν τῆς εἶχε ἀφαιρεθεῖ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου ἢ ἂν εἶχε διορισθεῖ γι' αὐτὸ ἐπίτροπος, νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸ δικαστήριο νὰ ἀνατεθεῖ σ' αὐτὴν ἡ ἐπιμέλεια τοῦ τέκνου ἢ νὰ παύσει ἡ ἐπιτροπεία, ὥστε νὰ ἀποκτήσει πλήρως, μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ ἄρθρου 76, τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας.

Ἄρθρο 74.

Τὸ ἐπώνυμο τέκνων ποὺ γεννήθηκαν χωρὶς γάμο τῶν γονέων τους καὶ ποὺ, κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, εἶναι ἑκούσια ἢ δικαστικῶς ἀναγνωρισμένα ἢ ἔχουν νομιμοποιηθεῖ μὲ δικαστικὴ ἀπόφαση, μπορεῖ νὰ προσδιορισθεῖ κατὰ τὰ προβλεπόμενα στὸ ἄρθρο 1506 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως αὐτὸ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 17 αὐτοῦ τοῦ νόμου, μέσα σὲ προθεσμία ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του. Ἂν δὲν γίνει ὁ προσδιορισμὸς αὐτός, τὰ τέκνα διατηροῦν τὸ ἕως τώρα ἐπώνυμό τους.

Ἄρθρο 75.

Τὰ δικαιώματα καὶ οἱ ὑποχρεώσεις ἀνάμεσα σὲ ἕνα τέκνο, τὸ ὁποῖο γεννήθηκε χωρὶς γάμο τῶν γονέων του καὶ ἀναγνωρίσθηκε ἑκούσια ἢ δικαστικὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου καὶ στὸν πατέρα του, ρυθμίζονται στὸ ἑξῆς ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ παρόντος, μὲ ἐξαίρεση τὴ ρύθμιση τῶν σχέσεων κληρονομικοῦ δικαίου, σχετικὰ μὲ τὶς ὁποῖες ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ μέλλον τὸ μέχρι τώρα δίκαιο, ἐφόσον ὁ κληρονομούμενος πέθανε πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Ἄρθρο 76.

Σχετικὰ μὲ τὴ γονικὴ μέριμνα ἐφαρμόζονται καὶ γιὰ τὰ τέκνα χωρὶς γάμο τῶν γονέων τους, ποὺ ἀναγνωρίσθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1515 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως αὐτὸ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 17 αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Ἂν, στὶς περιπτώσεις τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ὁ πατέρας ποὺ ἀναγνώρισε ἑκούσια τὸ τέκνο του ἔχει διορισθεῖ ἐπίτροπος, παύει αὐτοδικαίως ἡ ἐπιτροπεία του καὶ αὐτὸς ἀποκτᾶ τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας. Ἂν ἔχει διορισθεῖ γιὰ τὸ τέκνο ἐπίτροπος ἕνα ἄλλο πρόσωπο, ὁ πατέρας ποὺ τὸ ἀναγνώρισε ἑκούσια ἢ ἡ μητέρα μποροῦν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸ δικαστήριο νὰ παύσει ἡ ἐπιτροπεία καὶ νὰ ρυθμισθεῖ ἡ γονικὴ μέριμνα σύμφωνα μὲ τὴν προηγούμενη παράγραφο.

Ἄρθρο 77.

Τὰ τέκνα χωρὶς γάμο τῶν γονέων τους ποὺ νομιμοποιήθηκαν μὲ δικαστικὴ ἀπόφαση πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου ἔχουν, ὡς πρὸς ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τους ἀπέναντι στοὺς δύο γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς τους, θέση τέκνων ποὺ γεννήθηκαν σὲ γάμο, ἀκόμη καὶ ἂν ἡ νομιμοποίηση ἔγινε ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα. Σχετικὰ μὲ τὴ γονικὴ μέριμνα, αὐτὴ ἀνήκει ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου καὶ στοὺς δύο γονεῖς καὶ ἀσκεῖται σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 1513 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 17 αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Δίκες γιὰ δικαστικὴ νομιμοποίηση τέκνου ποὺ ἐκκρεμοῦν κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου καταργοῦνται.

Ἄρθρο 78.

Ὡσότου ὁρισθεῖ μὲ νόμο τὸ δικαστικὸ ὄργανο ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὰ ἄρθρα 1501 καὶ 1519 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, τὶς σχετικὲς ἁρμοδιότητες ἀσκεῖ, στὴν περίπτωση τοῦ ἄρθρου 1501 ὁ εἰσαγγελέας πρωτοδικῶν τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ γονέα ἢ τοῦ ἀνηλίκου ποὺ ζητεῖ τὴ συμπαράστασή του, καὶ στὴν περίπτωση τοῦ ἄρθρου 1519 ὁ ἁρμόδιος εἰσαγγελέας ἀνηλίκων.

Ἄρθρο 79.

Μὲ προεδρικὸ διάταγμα θὰ καθορισθοῦν ἡ ὑπηρεσία ἢ οἱ ὑπηρεσίες ποὺ εἶναι ἁρμόδιες νὰ ἐνεργοῦν τὴν ἔρευνα καὶ νὰ ἐκδίδουν τὴ σχετικὴ βεβαίωση ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 1533 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 17 αὐτοῦ τοῦ νόμου. Ὡσότου ἐκδοθεῖ τὸ προεδρικὸ διάταγμα, ἡ σχετικὴ βεβαίωση παρέχεται ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν.Δ. 610/1970 «περὶ υἱοθεσίας τῶν μέχρις ἡλικίας 18 ἐτῶν ἀνηλίκων».

Ἄρθρο 80.

Τὸ ἐπώνυμο θετῶν, ἀνήλικων κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, τέκνων τῆς κατηγορίας τῆς δεύτερης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1582 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως αὐτὸ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 18 αὐτοῦ τοῦ νόμου, μπορεῖ νὰ προσδιορισθεῖ κατὰ τὰ προβλεπόμενα στὸ ἄρθρο 69 μέσα σὲ προθεσμία ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου καὶ πάντως πρὶν ἐνηλικιωθοῦν τὰ τέκνα. Ἂν δὲν γίνει ὁ προσδιορισμὸς αὐτός, τὰ τέκνα διατηροῦν τὸ μέχρι τώρα ὄνομά τους.

Ἄρθρο 81.

Στὶς ὑποθέσεις υἱοθεσίας ποὺ τελέσθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου: 1. λήγει ἡ ἐπιτροπεία τῆς θετῆς μητέρας καὶ ἀντικαθίσταται αὐτοδικαίως ἀπὸ τὴ γονικὴ μέριμνα· 2. ἂν ἔχουν γίνει ἀπὸ κοινοῦ ἀπὸ πρόσωπα ποὺ εἶναι παντρεμένα ἢ ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους εἶχε υἱοθετήσει τὸ τέκνο τοῦ ἄλλου, ἡ γονικὴ μέριμνα ἀνήκει καὶ στοὺς δύο συζύγους.

Ἄρθρο 82.

Πρόσωπα ποὺ ἔχουν τὴν ἐπιτροπεία, κατὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, σύμφωνα μὲ τὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 1601 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ποὺ καταργεῖται μὲ τὸ ἄρθρο 20

τοῦ παρόντος, διατηροῦν τὴν ἐπιτροπεία. Εἶναι δυνατὴ ὅμως ἡ ἀντικατάστασή τους μὲ ἐπίτροπο, διοριζόμενο ἀπὸ τὸ δικαστήριο σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 1602, ὅπως ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 19 αὐτοῦ τοῦ νόμου, καὶ τὸ ἄρθρο 1603 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα.

Ἄρθρο 83.

Σὲ περίπτωση ἀνήλικων τέκνων ποὺ εἶχαν χειραφετηθεῖ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἰσχυροποιοῦνται ἀναδρομικὰ ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησή τους ὅλες οἱ πράξεις ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὸν χειράφετο χωρὶς τὴν ἀπαιτούμενη συναίνεση τοῦ κηδεμόνα του ἢ τὴν τήρηση ἄλλων διατυπώσεων.

Ἄρθρο 84.

Σὲ περίπτωση ἀπαγόρευσης ποὺ διατάχθηκε πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἂν ἡ σύζυγος δὲν ἔχει ὁρισθεῖ ἐπίτροπος τοῦ συζύγου της, μπορεῖ νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸ δικαστήριο, μὲ αἴτησή της, ἡ ὁποία δικάζεται κατὰ τὴ διαδικασία τῆς ἑκούσιας δικαιοδοσίας, νὰ παυθεῖ ὁ ἐπίτροπος ποὺ ὑπάρχει, ὥστε νὰ ἀνατεθεῖ σ' αὐτὴν ἡ ἐπιτροπεία τοῦ συζύγου της.

Ἄρθρο 85.

Ἡ ἱκανότητα πρὸς σύνταξη διαθήκης κρίνεται κατὰ τὸ δίκαιο ποὺ ἰσχύει στὸ χρόνο τῆς σύνταξης. Ἰδιόγραφη ὅμως καὶ μυστικὴ διαθήκη, οἱ ὁποῖες συντάχθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου ἀπὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε συμπληρώσει κατὰ τὴ σύνταξη τὸ δέκατο ὄγδοο ἔτος, θεωροῦνται ἔγκυρες.

Ἄρθρο 86.

Οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1785, 1822 καὶ 1842 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὰ ἄρθρα 24, 25 καὶ 26 αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἔχουν ἐφαρμογὴ καὶ σὲ γάμους ποὺ τελέσθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του, καθὼς καὶ σὲ διαθῆκες ποὺ συντάχθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη αὐτή, ἐφόσον ὁ κληρονομούμενος πεθάνει μετὰ ἀπὸ αὐτήν.

Ἄρθρο 87.

Οἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1820 καὶ 1889 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὰ ἄρθρα 25 καὶ 27 αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἐφαρμόζονται, σὲ περίπτωση γάμων ποὺ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του, μόνον ἐὰν ὁ κληρονομούμενος πέθανε μετὰ ἀπὸ τὴν ἔναρξη αὐτή.

Ἄρθρο 88.

Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς νόμιμης μοίρας, τὸ τί καταλογίζεται σ' αὐτὴν καθὼς καὶ ἡ συνεισφορὰ προικῶν ἢ ἄλλων παροχῶν γίνεται, προκειμένου γιὰ παροχὲς ποὺ δόθηκαν ἀπὸ τὸν κληρονομούμενο ἐν ζωῇ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τοῦ νόμου, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1831, 1833, 1834 καὶ 1895 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ὅπως αὐτὲς ἴσχυαν πρὶν ἀπὸ τὴν τροποποίησή τους ἀπὸ τὸν παρόντα νόμο.

Ἄρθρο 89.

Τὰ ἄρθρα 614 παρ. 1, 618, 619 παρ. 2 καὶ 620 τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅπως ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 38, 39, 40 καὶ 41 αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἔχουν ἐφαρμογὴ καὶ στὴν περίπτωση τῶν τέκνων ποὺ γεννήθηκαν χωρὶς γάμο τῶν γονέων τους, τὰ ὁποῖα νομιμοποιήθηκαν δικαστικῶς πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του.

Ἄρθρο 90.

Στὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Ν. 3370/1955 «περὶ κυρώσεως τοῦ Κώδικος Ἑλληνικῆς Ἰθαγένειας», προστίθεται τρίτη παράγραφος μὲ τὸ ἀκόλουθο περιεχόμενο:

«3. Ἑλληνίδες ποὺ εἶχαν τελέσει πολιτικὸ γάμο μὲ ἀλλοδαπὸ στὸ ἐξωτερικὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 1250/1982 «γιὰ τὴν καθιέρωση τοῦ πολιτικοῦ γάμου», θεωροῦνται ὅτι δὲν ἔχασαν ποτὲ τὴν ἑλληνική τους ἰθαγένεια, παρὰ τὴν ἀναδρομικὴ κύρωση τοῦ γάμου τους μὲ τὶς διατάξεις τοῦ παραπάνω νόμου, ἀκόμη καὶ ἂν μὲ τὴν κύρωση αὐτὴ ἀπέκτησαν, σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη παράγραφο, τὴν ἰθαγένεια τοῦ συζύγου τους, ἐκτὸς ἂν δηλώσουν, μέσα σὲ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος τῆς παρούσας διάταξης, στὸν δήμαρχο ἢ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητας ἢ τὴν ἑλληνικὴ προξενικὴ ἀρχὴ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τους, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν μόνο τὴν ἰθαγένεια τοῦ συζύγου τους».

Ἄρθρο 91.

Ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις, στὶς ὁποῖες ἀναφέρονται τὰ ἄρθρα 34 ἕως 50 αὐτοῦ τοῦ νόμου καὶ οἱ ὁποῖες δὲν συζητήθηκαν ἕως τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του, δικάζονται, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις αὐτῶν τῶν ἄρθρων. Ὑποθέσεις ποὺ συζητήθηκαν ἕως τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου ἐξακολουθοῦν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ἐκδόθηκε ἢ ὄχι σχετικὰ μὲ αὐτὲς ὁριστικὴ ἢ μὴ ὁριστικὴ ἀπόφαση, νὰ δικάζονται, ὥσπου νὰ ἐκδοθεῖ γι' αὐτὲς ἀμετάκλητη ἀπόφαση ἢ ὥσπου νὰ γίνει ἀμετάκλητη ἡ ἀπόφαση ποὺ ἔχει ἐκδοθεῖ, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις ποὺ ἴσχυαν ἕως τώρα.

Διαφορὲς ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀπόδοση τῶν προικῶν, σύμφωνα μὲ τὰ ἄρθρα 56 καὶ 57 αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἢ τὶς διατηρούμενες προῖκες, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 58, δὲν ὑπάγονται στὶς γαμικὲς διαφορὲς κατὰ τὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 592 παρ. 1 στοιχεῖο δ' τοῦ Κώδικα Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅπως αὐτὴ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 36 τοῦ παρόντος νόμου».

Δεύτερο ἄρθρο.

1. Περιουσιακὲς παροχὲς γονέων πρὸς τὰ τέκνα τους, ποὺ γίνονται σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1509 Α.Κ., ὅπως αὐτὸ θεσπίζεται μὲ τὸν παραπάνω νόμο, ὑπόκεινται στὸ μισὸ τοῦ φόρου δωρεῶν μέχρι τὸ ποσὸ τῶν πέντε ἑκατομμυρίων (5.000.000) δραχμῶν. Στὸ ποσὸ αὐτὸ συνυπολογίζονται καὶ τυχὸν προηγούμενες παροχὲς τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα τους, σύμφωνα μὲ τὸ πιὸ πάνω ἄρθρο τοῦ Α.Κ. Γιὰ τὴ φορολογία αὐτή, κατὰ τὰ λοιπά, ἐφαρμόζονται οἱ σχετικὲς διατάξεις περὶ δωρεῶν τοῦ Ν.Δ. 118/1973 «περὶ κώδικος φορολογίας κληρονομιῶν, δωρεῶν, προικῶν καὶ κερδῶν ἐκ λαχείων», ὅπως κάθε φορὰ ἰσχύουν.

2. Προῖκες οἱ ὁποῖες συστήθηκαν μετὰ τὴν 1.1.1983 καὶ μέχρι τὴ δημοσίευση τοῦ νόμου αὐτοῦ, λογίζονται, κατὰ μετατροπή, ὡς παροχὲς πρὸς τὴ γυναίκα καὶ περιέρχονται σ' αὐτὴ μὲ ἀνάλογη ἐφαρμογὴ τῶν ἄρθρων 56, 57 καὶ 58 τοῦ νόμου αὐτοῦ.

Τρίτο ἄρθρο.

Ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ τοῦ νόμου ἀρχίζει ἀπὸ τὴ δημοσίευσή του στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Παραγγέλλομεν νὰ δημοσιευθῆ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὸ κείμενον τοῦ παρόντος καὶ νὰ ἐκτελεσθῆ ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἀθῆναι, 15 Φεβρουαρίου 1983

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ	ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΓΕΩΡΓ. - ΑΛΕΞ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ	**ΔΗΜ. ΚΟΥΛΟΥΡΙΑΝΟΣ**

Θεωρήθηκε καὶ τέθηκε ἡ Μεγάλη Σφραγίδα τοῦ Κράτους.

Ἀθήνα, 16 Φεβρουαρίου 1983

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΓΚΑΚΗΣ

Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ:

Η ετήσια συνδρομή της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως, η τιμή των φύλλων της που πωλούνται τμηματικά και τα τέλη δημοσιεύσεων στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, καθορίσθηκαν από 1 Ιανουαρίου 1983 ως ακολούθως:

Α'. ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

1. Για το Τεύχος Α'	Δραχ.	2.500
2. » » » Β'	»	4.000
3. » » » ΤΑΠΣ	»	3.000
4. » » » Γ'	»	1.500
5. » » » Δ'	»	3.500
6. » » » Νομικών Προσώπων Δ. Δ. κτλ.	»	1.500
7. » » » Αν. Ειδ. Δικαστηρίου	»	300
8. » » » Παράρτημα	»	800
9. » » » Ανωνύμων Εταιρειών κτλ.	»	10.000
10. » » Δελτίο Εμπορικής και Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας	»	800
11. Για όλα τα τεύχη και το Δ.Ε.Β.Ι.	»	20.000

Οι Δήμοι και οι Κοινότητες του Κράτους καταβάλλουν το 1/2 των ανωτέρω συνδρομών.

Υπέρ του Ταμείου Αλληλοβοηθείας Προσωπικού του Εθνικού Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) αναλογούν τα εξής ποσά:

1. Για το Τεύχος Α'	Δραχ.	125
2. » » » Β'	»	200
3. » » » ΤΑΠΣ	»	150
4. » » » Γ'	»	75
5. » » » Δ'	»	175
6. » » » Νομικών Προσώπων Δ.Δ. κτλ.	»	75
7. » » » Αν. Ειδ. Δικαστηρίου	»	15
8. » » » Παράρτημα	»	40
9. » » » Ανωνύμων Εταιρειών κτλ.	»	500
10. » » Δελτίο Εμπ. και Βιομ. Ιδιοκτησίας	»	40
11. Για όλα τα τεύχη	»	1000

Β'. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΩΝ

Η τιμή πωλήσεως κάθε φύλλου, μέχρις 8 σελ., είναι 10 δραχ., από 9 ως 24 σελ. 15 δρχ., από 25 ως 48 σελ. 25 δρχ., από 49 ως 80 σελ. 40 δρχ., από 81 σελ. και πάνω η τιμή πωλήσεως κάθε φύλλου προσαυξάνεται κατά 50 δρχ. ανά 80 σελίδες.

Γ'. ΤΙΜΗ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ

Η τιμή διαθέσεως στο κοινό των εκδιδόμενων από το Εθνικό Τυπογραφείο φωτοαντιγράφων των διάφορων φύλλων της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως καθορίζεται σε τέσσερις (4) δραχμές κατά σελίδα.

Δ'. ΤΕΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ι. Στο τεύχος Ανωνύμων Εταιρειών και Εταιρειών Περιωρισμένης Ευθύνης:

Α'. Ανωνύμων Εταιρειών:

1. Των καταστατικών	Δραχ.	25.000
2. Των αποφάσεων για συγχώνευση ανωνύμων εταιρειών	»	25.000
3. Των κωδικοποιήσεων των καταστατικών (ΦΕΚ 309/67, τ. Β')	»	15.000
4. Των τροποποιήσεων των καταστατικών	»	8.000
5. Των ισολογισμών κάθε χρήσης	»	10.500
6. Των υπουργικών αποφάσεων για παροχή άδειας επέκτασης των εργασιών Ασφαλιστικών Εταιρειών, των εκθέσεων εκτίμησης περιουσιακών στοιχείων και των αποφάσεων του Δ.Σ. του ΕΛΤΑ, με τις οποίες εγκρίνονται και δημοσιεύονται οι κανονισμοί αυτού	»	9.000
7. Των αποφάσεων για εγκατάσταση υποκαταστήματος, διορισμού γενικού πράκτορα και παροχή πληρεξουσιότητας αντιπροσώπευσης στην Ελλάδα αλλοδαπών Εταιρειών και των αποφάσεων για μεταβίβαση του χαρτοφυλακίου Ασφαλιστικών Εταιρειών κατά το άρθρο 59 παρ. 1. του Ν.Δ. 400/1.9.70	»	6.000
8. Των ανακοινώσεων γιά κάθε μεταβολή που γίνεται με απόφαση Γ.Σ. ή Δ.Σ., των προσκλήσεων σε γενικές συνελεύσεις, των κατά το άρθρο 32 του Ν. 3221/24 γνωστοποιήσεων, των ανακοινώσεων που προβλέπονται από το άρθρο 59 παρ. 3 του Ν.Δ. 400/1970 για Αλλοδαπές Ασφαλιστικές Εταιρείες, των αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του ΕΛΤΑ που αναφέρονται σε προσωρινές διατάξεις και των αποφάσεων του Υπ. Συγκοινωνιών για τους ΗΛΠΑΠ – ΗΣΑΠ – ΟΣΕ	»	2.800
9. Των συνοπτικών μηνιαίων καταστάσεων των Τραπεζικών Εταιρειών	»	2.800
10. Των αποφάσεων της επιτροπής του Χρηματιστηρίου για την εισαγωγή χρεωγράφων στο χρηματιστήριο για διαπραγμάτευση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 3 Α.Ν. 148/1967	Δραχ.	2.800
11. Των αποφάσεων της επιτροπής κεφαλαιαγοράς για τη διαγραφή χρεωγράφων από το χρηματιστήριο, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 4 Α. Ν. 148/67	»	2.800
12. Των αποφάσεων για την έγκριση τιμολογίων των Ασφαλιστικών Εταιρειών	»	2.000

Β'. Εταιρειών Περιωρισμένης Ευθύνης:

1. Των καταστατικών	»	2.800
2. Των κωδικοποιήσεων των καταστατικών	»	2.800
3. Των ισολογισμών κάθε χρήσης	»	3.200
4. Των εκθέσεων εκτίμησης περιουσιακών στοιχείων	»	2.800
5. Των τροποποιήσεων των καταστατικών (για κάθε συμβολαιογραφική πράξη)	»	1.200
6. Των ανακοινώσεων με συμβολαιογραφική πράξη	»	1.200
7. Των ανακοινώσεων με απόφαση της Γ.Σ.	»	1.000
8. Των προσκλήσεων σε γενικές συνελεύσεις	»	1.000

Γ'. Αλληλασφαλιστικών Συνεταιρισμών – Αλληλασφαλιστικών Ταμείων και Φιλανθρωπικών Σωματείων:

1. Των υπουργικών αποφάσεων για τη χορήγηση άδειας λειτουργίας Αλληλασφαλιστικών Συνεταιρισμών – Αλληλασφαλιστικών Ταμείων	»	2.800
2. Των ισολογισμών των ανωτέρω Συνεταιρισμών, Ταμείων και Σωματείων	»	3.200

Δ'. Των δικαστικών πράξεων:

ΙΙ. Στο Τέταρτο τεύχος:

Των δικαστικών πράξεων για παρακατάθεση αποζημιώσεως	»	1.200

Ε'. ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ - ΤΕΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΣΟΣΤΩΝ Τ.Α.Π.Ε.Τ.

1. Οι συνδρομές του εσωτερικού και τα τέλη δημοσιεύσεων προκαταβάλλονται στα Δημόσια Ταμεία έναντι αποδεικτικού είσπραξης, το οποίο φροντίζει ο ενδιαφερόμενος να το στείλει στο Εθνικό Τυπογραφείο.

2. Οι συνδρομές του εξωτερικού είναι δυνατό να στέλνονται και σε ανάλογο συνάλλαγμα με επιταγή στο όνομα του Διευθυντή Διαχειρίσεως του Εθνικού Τυπογραφείου.

3. Το υπέρ του ΤΑΠΕΤ ποσοστό επί των ανωτέρω συνδρομών και τελών δημοσιεύσεων καταβάλλεται ως εξής:

α) στην Αθήνα: στο Ταμείο του ΤΑΠΕΤ (Κατάστημα Εθνικού Τυπογραφείου).

β) στις υπόλοιπες πόλεις του Κράτους: στα Δημόσια Ταμεία και αποδίδεται στο ΤΑΠΕΤ σύμφωνα με τις 192378/3639/1947 (RONEO 185) και 178048/5321/31.7.65 (RONEO 139) εγκύκλιες διαταγές του Γ.Λ.Κ.

γ) στις περιπτώσεις συνδρομών εξωτερικού: όταν η αποστολή τους γίνεται με επιταγές μαζί μ' αυτές στέλνεται και το υπέρ του ΤΑΠΕΤ ποσοστό.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ